

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ภาพถ่ายแฟชั่นชุด “ การควบคุมของสี ”

FASHION PHOTOGRAPHY COLOR'S CONTROL

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการถ่ายภาพ ภาควิชาศิลปะศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2549

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

ภาพถ่ายแฟชั่นชุด “ การควบคุมของสี ”

FASHION PHOTOGRAPHY COLOR'S CONTROL

นาย กฤษณ์ วงษ์จาระ
Mr. KRIT WONGJARA

ภาควิชาศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการถ่ายภาพ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... พิศนภะ นงนรินทร์ วันที่ 14 มิ.ย. 50
(อาจารย์พิทักษ์ ทนชัยบุตร)

หัวหน้าภาควิชา..... วันที่ 14 มิ.ย. 50
(อาจารย์วีศักดิ์ รักใหม่)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์   ภาพถ่ายแฟชั่นในชื่อ “ การควบคุมของสี”
Fashion Photography Color's control
ชื่อ   นาย กฤษณ์ วงษ์จรัส
สาขาวิชา   ถ่ายภาพ
ภาค   นิเทศศิลป์
คณะ   สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา   2549
อาจารย์ที่ปรึกษา   อาจารย์พิชักษณ์ พนันชัยบุตร

บทคัดย่อ

งานถ่ายภาพชุดนี้เป็นงานถ่ายภาพประเภท แฟชั่น ที่ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอความคิดและสิ่งทีวิเคราะห์จากความรู้สึกต่อเอกลักษณ์การแต่งกายในยุค60โดยข้าพเจ้าต้องการถ่ายทอดความงามของเสื้อผ้าแฟชั่นยุคนี้ โดยใช้นางแบบเป็นตัวนำเสนอ พร้อมกับความรู้สึกที่มีต่อความโดดเด่นทางด้านสีสนของเครื่องแต่งกายภายใต้สภาพแวดล้อมที่มีคมน โดยถ่ายด้วยกล้อง Medium Format โดยใช้ร่วมกับ Digital Back ด้วยความละเอียด 22 megapixel ปรับแต่งด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และจัดแสงโดยใช้ไฟแฟลช พร้อมการนำเสนองานเป็นภาพชุดจัดวางตามรูปแบบห้องแสดงงาน

กิตติกรรมประกาศ

คุณพ่อ คุณแม่ สำหรับการสนับสนุนในเรื่องของค่าใช้จ่ายและกำลังใจอย่างสิ้นหลาม

คุณปู่ คุณย่า สำหรับกำลังใจที่ดี ถึงแม้ทั้งสองท่านจะไม่ได้อยู่ในโลกนี้แล้วก็ตาม

คุณอานาย สำหรับการกองทุนสำรองในเรื่องของอุปกรณ์ทำงานและกำลังใจแบบลับๆ

คุณครูเอิร์ท – อาจารย์ พิชัยภรณ์ ทนันทชัยบุตร ที่ปรึกษา สำหรับคำแนะนำที่ดี

และคณาจารย์ ตรวจสอบนิพนธ์ทุกท่าน

น้องนิก น้องสาวที่น่ารัก ผู้ช่วยเหลือในการแปลข้อมูล

น้องปก สำหรับความช่วยเหลือในหลายๆด้าน ช่วยในเรื่องการพิมพ์และกำลังใจ (สุดชอค)

เก่ง อีโม สำหรับความขยันขันแข็งในการเป็นผู้ช่วยช่างภาพ

พี่เต้ พี่โบ๊ สไตลิสต์ และพี่ป้อม ช่างหน้า ช่างผม

พี่ชัย สำหรับอุปกรณ์ประกอบฉาก

น้องสน สำหรับข้อมูลด้านแฟชั่น และแบบร่างเสื้อผ้า

พี่จเร พี่ลือ สำหรับคำแนะนำเพิ่มเติม

อ้อม สำหรับการช่วยเหลือในเรื่องของการจัดหา

ณท สำหรับเพื่อนสาวผู้ที่ช่วยสอนและแนะนำในเรื่องการตกแต่งภาพ

เพื่อน โก(งู), คิว, อาร์ท, หวาน, เนตร, อี๊ด, เตยตึง, เป้งบัก, จอร์จ, จีบ, ไอ้ต, เอ, อ้อฟ, ยู, เติ้ล

, สันชอย, ภู่งทุ้ง เหล่าเพื่อนสนิท มิตรสหาย ที่เฮฮาปาร์ตี้ที่ทำให้ช่วงเวลาเครียดๆ ได้บรรเทา

เพื่อนน้องนิกทุกคนที่ระดมพลช่วยแปลข้อมูล เยี่ยมมาก

เพื่อนวิจิตรฯ มช. และเพื่อนลาดกระบัง ที่แสนดีทุกคนที่ไม่ได้เอ่ยนาม

เพลงทุกเพลงที่เคยได้ฟัง หนังสือเรื่องที่เคยได้ดู สำหรับแรงบันดาลใจที่ดีในการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนำ

งานถ่ายภาพแฟชั่นชุดนี้ข้าพเจ้าได้รวบรวมข้อมูลและคำนึ่งถึงขั้นตอนกระบวนการทำงานของข้าพเจ้าไว้ในศิลปะนิพนธ์ฉบับนี้ โดยเป็นงานที่ได้จากการวิเคราะห์ของจุดเด่นในเครื่องแต่งกายในยุค 60 และอิทธิพลที่มีต่อยุคนั้น และนำมาประยุกต์และแปรเป็น งานแฟชั่นในรูปแบบงานของข้าพเจ้า ซึ่งต่างออกไปในงานแฟชั่นในยุค 60 หรืองานแฟชั่นในยุคปัจจุบันโดยทั่วไป

ในส่วนของเนื้อหาประเด็นศึกษา และประวัติศาสตร์ในยุคดังกล่าว ข้าพเจ้าได้พยายามรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์รูปแบบ แล้วนำไปสู่แนวทางการผลิตงานแฟชั่น โดยให้ความรู้สึกและความน่าสนใจตลอดจนการนำเสนอเสื้อผ้าในแนวทางของงานแฟชั่น

กฤษณ์ วงษ์จรัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
คำนำ	ค
สารบัญ	ง - ฉ
สารบัญภาพประกอบ	ช - ซ
บทที่ 1.	
ความเป็นมา	1
แรงบันดาลใจ	1
แนวความคิด	1
วัตถุประสงค์และเป้าหมาย	1
แนวทางการศึกษา	2
ขั้นตอนการทำงาน	2
บทที่ 2.	
ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อแฟชั่นในยุค 60	3
ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมต่อแฟชั่น	10
อิทธิพลอื่นๆต่อแฟชั่น	16
การเปลี่ยนแปลงอุตสาหกรรมแฟชั่น	18
เครื่องแต่งกายประเพณีเมื่อปี ค.ศ. 1964 – 1974 เครื่องแต่งกายประเพณีหญิง	21
เครื่องแต่งกายประเพณีผู้ชาย	35
บทวิเคราะห์ 1	41
ประวัติ แนวทางการทำงาน และผลงานของช่างภาพ Melvin Sokolsky	43
บทสัมภาษณ์ช่างภาพ Melvin Sokolsky	49

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

บทที่ 3.

บทวิเคราะห์ 2	54
เป้าหมาย	55
การเตรียมความพร้อมก่อนถ่าย	56
ภาพถ่ายอย่างแบบร่างอย่างคร่าว	57
ตัวอย่างแบบร่างของเสื้อผ้า	60
นางแบบ	61
ตัวอย่างอุปกรณ์ประกอบฉาก	64
ตารางการทำงาน	67

บทที่ 4.

ผลงานบางส่วนและยังไม่ได้ทำการตกแต่งภาพ	68
ตัวอย่างการจัดวางรูปภาพเพื่อนำเสนอ	70
ตัวอย่างในเกณฑ์การเลือกภาพ	71
ตัวอย่างการจัดแสง 1	72
ตัวอย่างการจัดแสง 2	73
ตัวอย่างภาพที่ใช้ส่งและตกแต่งภาพแล้ว	74
ภาพการทำงาน	77

สารบัญ(ต่อ)

บทที่ 5.

บทสรุป	79
บรรณานุกรม	81
ประวัติผู้เขียน	82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

รูปที่		หน้า
1	นักบินอวกาศสหรัฐฯเหยียบดวงจันทร์เป็นครั้งแรก	3
2	อเล็กซานเดอร์ โชลเชนิตซิน	4
3	ผลงานฝีมือ เคนโซ	5
4	สหรัฐฯส่งกองทัพลรบภาคพื้นดินเข้าไปในเวียดนาม	7
5	มอดส์บนถนนคาร์นีย์ในกรุงลอนดอน	11
6	ชิปปิ้งกรที่วูดสต็อค	12
7	ชิ้นสักลายเป็นเครื่องแบบของคนหนุ่มสาวในยุค 60	13
8	แฟชั่นสูท	14
9	ลายผ้าแบบเคนเด	15
10	คอลเลกชั่นยุคอวกาศ ฝีมือ ปีแยร์ การ์แต็ง	17
11	ชุดมองเดรียน ฝีมือ แซงต์ โลรองต์	17
12	ห้องเสื้อ จีออร์จีโอ อามานี สำหรับผู้ชาย	21
13 - 26	ภาพเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายประเพณีหญิง	22 - 35
27 - 34	ภาพเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายประเพณีชาย	35 - 40
35 - 44	ตัวอย่างเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายหญิงในสมัยปี ค.ศ. 1964 ถึงปี ค.ศ. 1974	41
45 - 58	งานภาพถ่ายของช่างภาพ Melvin Sokolsky	43 - 53
59 - 61	ภาพตัวอย่างแบบร่าง	57 - 59
62	ภาพแบบร่างของเสื้อผ้า	60
63 - 66	ภาพนางแบบ	61 - 62
67 - 68	ภาพอุปกรณ์ประกอบฉาก	64 - 65
69 - 76	ภาพผลงานบางส่วนและยังไม่ได้ทำการตกแต่งภาพ	68 - 69
77 - 78	ตัวอย่างการจัดวางรูปภาพเพื่อนำเสนอ	70
79	ตัวอย่างในเกณฑ์การเลือกภาพ	71

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ(ต่อ)

80 - 81	ตัวอย่างการจัดแสง	72 - 73
82 - 89	ตัวอย่างภาพที่ใช้ส่งจริงและตกแต่งภาพแล้ว	74 - 76
91 - 92	ภาพการทำงาน	77 - 78
93	ภาพตัวอย่างการซ้อนภาพ	79

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

ความเป็นมา

เนื่องจากข้าพเจ้าเคยอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์เครื่องแต่งกายในยุคต่างๆ และเกิดความสนใจการแต่งกายในยุค 60 เป็นพิเศษอีกทั้งยังเกิดความประทับใจสีสันทันของเสื้อผ้าในยุค 60 จากภาพยนตร์หลายๆเรื่องที่มีการดำเนินเนื้อเรื่องขึ้นในยุค 60 จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ต้องการศึกษาและประยุกต์ลักษณะการแต่งกายเข้ากับงานถ่ายภาพแฟชั่น โดยมีความสนใจและต้องการจะนำเสนอการถ่ายภาพแฟชั่นที่มีความโดดเด่นในเรื่องของสีสันทันซึ่งรับอิทธิพลมาจากยุค 60 เพิ่มเติมความน่าสนใจและคุณค่าในตัวงานแฟชั่นให้มากขึ้นด้วยวิธีการแทรกความคิดทัศนคติของข้าพเจ้าเองจากที่พยายามศึกษาและวิเคราะห์ประวัติศาสตร์เครื่องแต่งกายในยุคดังกล่าวและโดยหวังว่าเป็นแนวทางการศึกษาในกระบวนการด้วย

แรงบันดาลใจ

ในการถ่ายภาพโครงการนี้คือ มาจากความโดดเด่นในด้านสีสันทันของเครื่องแต่งกายในยุค 60 ในฝั่งอังกฤษ (ลอนดอน) ซึ่งได้เริ่มต้นหลังจากศตวรรษแห่งความจำกัด ที่ซึ่งผู้คนในสมัยนั้นนิยมที่จะแต่งตัวด้วยสีสันทันต่างๆเพื่อสร้างความโดดเด่นให้กับตัวเอง ยกตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์เรื่อง Austin powers ที่จะเด่นในเรื่องของแฟชั่นยุค 60 และแนวทางการทำงานของช่างภาพชื่อ Melvin Sokolsky ซึ่งเป็นช่างภาพโฆษณาและแฟชั่นที่ประสบความสำเร็จอย่างมากในยุค 60

แนวความคิด

สีสันทันจากยุค 60 ที่กลับมาควบคุมบางสิ่งบางอย่างในสภาพแวดล้อมที่มีดมนให้เกิดสีสันทันขึ้นมา

วัตถุประสงค์และเป้าหมาย

- เป็นการศึกษาประวัติศาสตร์เครื่องแต่งกายในสมัยดังกล่าว และนำลักษณะรวมไปถึงความโดดเด่นของเครื่องแต่งกายในยุคนั้นมา ใช้ในงานถ่ายภาพแฟชั่นโดยการประยุกต์และถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของข้าพเจ้า จากที่พยายามวิเคราะห์และศึกษาประวัติศาสตร์เครื่องแต่งกายในยุคนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เทคนิคในการถ่ายภาพ การจัดแสง และการตกแต่งภาพที่ศึกษามาประยุกต์ เลือกใช้ได้
เหมาะสมกับลักษณะงาน

แนวทางการศึกษา

- ศึกษาประวัติความเป็นมาของแฟชันเครื่องแต่งกายในยุค 60
- ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบและแนวทางการทำงานของช่างภาพ ชื่อ Melvin Sokolsky

ขั้นตอนการทำงาน

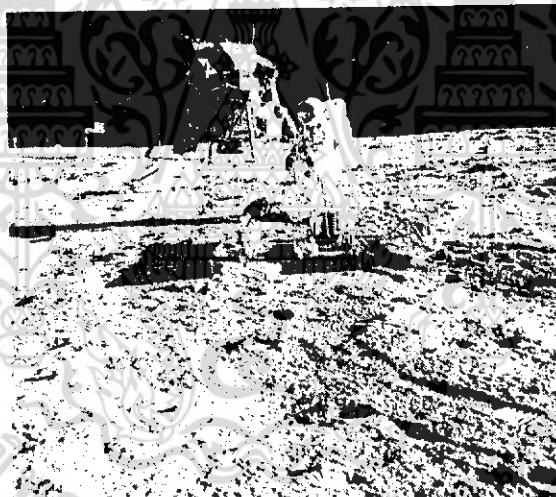
นำเสนอหัวข้อ เพื่อให้พิจารณาถึงความเป็นไปได้ในการดำเนิน โครงการ
นำเสนอข้อมูลอ้างอิง รายละเอียด ประเด็นศึกษาเพื่อประกอบทำนิพนธ์
นำเสนอข้อมูลและรายละเอียดเพิ่มเติม
ส่งตรวจความคืบหน้าของงานและผลงานในส่วนแรกพร้อมกับนิพนธ์ส่วนแรก
ส่งตรวจความคืบหน้าของงานและผลงานพร้อมกับนิพนธ์ส่วนที่ 2
ส่งผลงานสมบูรณ์ สรุปล้นนิพนธ์ รวมเล่ม รอการพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

บทที่ 2

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อแฟชั่นในยุค 60

ยุโรปกับตะวันออกกลาง

ในปีค.ศ.1957 สหภาพโซเวียตได้ส่งยานอวกาศออกไปโคจรรอบโลกเป็นครั้งแรก และนับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของยุคอวกาศ การส่งยานอวกาศออกไปครั้งนั้นเป็นช่องว่างทางเทคโนโลยีระหว่างสหรัฐฯ กับรัสเซีย ที่ทำให้ชาวอเมริกันพากันตะลึงพรึงเพริดไปตามๆกัน ในปีค.ศ. 1960 ประธานาธิบดีเคนเนดีได้ให้สัตยาบันว่าสหรัฐฯ จะไปเหยียบดวงจันทร์ในปี ค.ศ. 1970 และในที่สุดก็ได้ส่งยานอวกาศไปยังดวงจันทร์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1969

รูปที่ 1 นักบินอวกาศสหรัฐฯเหยียบดวงจันทร์เป็นครั้งแรก

ถึงช่วงกลางปีค.ศ. 1960 ประชาคมเศรษฐกิจทางยุโรปได้รวบรวมทรัพยากรของตนเข้าเป็นตลาดเดียว สมาชิก 12 ชาติยกเลิกภาษีที่มีผลกระทบต่อการค้าของกันและกัน แล้วตั้งกำแพงภาษีร่วมกันเพื่อสกัดกั้นสินค้าจากประเทศอื่นๆ นอกประชาคม

ตรงกันข้าม สหภาพโซเวียตยังคงควบคุมรัฐในอาณานิคมทางยุโรปตะวันออกอย่างเข้มงวด ในปีค.ศ. 1968 เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์เชคโกสโลวักได้ร้องขอในหน้าหนังสือพิมพ์ให้มีอิสระในการแสดงความคิดเห็นพรรครัฐบาลต้องการรักษาระเบียบนิยามจากมวลชนกองทัพสหภาพโซเวียตและบรรดารัฐคอมมิวนิสต์อื่นๆ จึงทำการบุกเชคโกสโลวาเกียแล้วนำการปกครองแบบคอมมิวนิสต์คืนมา ภายในสหภาพโซเวียตเองในระหว่างช่วงปี ค.ศ. 1970 ความไม่พอใจยังคงแพร่ขยายตัว แม้กระทั่งที่ได้รับรางวัลโนเบลผู้มีชื่อเสียงอย่างอเล็กซานเดอร์ โซลเชนิคซิน เองก็ยังคงต้องลี้ภัย ในปี ค.ศ. 1974

รูปที่ 2 อเล็กซานเดอร์ โซลเชนิคซิน

อุปติการณ์ของญี่ปุ่นในฐานะประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ

ในหมู่คนจำนวนมากทางเอเชีย อิศราภาพทางการเมือง หมายถึงอิศราภาพทางเศรษฐกิจด้วยเช่นกัน ญี่ปุ่นนำขบวนประเทศในเอเชียหลายประเทศขยายตัวทางอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมของญี่ปุ่นส่วนใหญ่ที่ถูกระเบิดทำลายไป กลายเป็นโรงงานใหม่เอี่ยมที่ทันสมัยกว่าโรงงานเดิม ซึ่งหากยังคงอยู่ก็จำเป็นต้องทำใหม่อยู่ดี สหรัฐฯช่วยทำให้ญี่ปุ่นฟื้นตัวด้วยการให้ข้อเสนอเทคโนโลยี ประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ อาทิ สหภาพแรงงานมีความอ่อนแอ ค่าแรงต่ำ อัตราการออมสูง โรงเรียนที่เข้มงวด และระบบการว่าจ้างตลอดชีพ ผลผลิตของญี่ปุ่นจึงเพิ่มขึ้นอย่างถนัดตา ไม่นานนัก เกาหลีใต้ ฮังกง สิงคโปร์ ไต้หวัน มาเลเซีย และไทย ก็เจริญรอยตามญี่ปุ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ญี่ปุ่นได้สร้างต้นแบบทางเศรษฐกิจ ให้ชาติอุตสาหกรรมอื่นๆและชาติที่หวังใจจะเข้าไปแข่งขันในตลาดโลกได้เจริญรอยตาม ชาวญี่ปุ่นลงทุนใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อให้ต้นทุนการผลิตถูกลง และมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ผลลัพธ์ คือ ผลผลิตของญี่ปุ่นมีคุณภาพสูงและมีมาตรฐานการใช้งานเป็นที่น่าประทับใจ ประโยคที่ว่า “สินค้านำเข้าจากญี่ปุ่นมีราคาถูกลง” ในสมัยก่อนสงครามไม่เป็นความจริงอีกต่อไป คุณภาพสินค้าของญี่ปุ่น ไม่ว่าจะคอมพิวเตอร์ กล้องถ่ายรูป กล้องส่องทางไกล วิทยุ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องรับโทรทัศน์ และรถยนต์ ได้วางขายทั่วโลก ถึงช่วงปี ค.ศ. 1990 ผู้ผลิตรถยนต์ชาวญี่ปุ่นได้เข้าไปสร้างโรงงานในสหรัฐฯ

ทางด้านสิ่งทอ ชาวญี่ปุ่นเป็นผู้บุกเบิกเทคโนโลยีใหม่ๆด้านการสังเคราะห์เส้นใยประดิษฐ์ ในช่วงปี ค.ศ. 1960 และ 1970 ชาวญี่ปุ่นได้ผลิตผ้าทอเส้นใยธรรมชาติ และผ้าทอเส้นใยประดิษฐ์ ที่บรรดาบริษัทเครื่องนุ่งห่มของชาวอเมริกันและชาวยุโรปนำไปปรับใช้ ก่อนที่ค่าแรงและต้นทุนการผลิตในญี่ปุ่นจะผลักดันให้ชาวญี่ปุ่นต้องเคลื่อนฐานการผลิตสิ่งทอไปสู่ประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีค่าแรงต่ำ

ในทศวรรษเดียวกันนี้เอง นักออกแบบญี่ปุ่นบางรายได้รับการยอมรับจากนานาชาติ นักออกแบบเหล่านี้ส่วนมากทำงานอยู่ในญี่ปุ่นเอง แต่เคนโซได้เข้ามาในปารีสเมื่อปี ค.ศ. 1965 แล้วเปิดบูติกเสื้อผ้าพร้อมในชื่อของตนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1970

รูปที่ 3 ผลงานฝีมือ เคนโซ นักออกแบบเสื้อผ้าชาวญี่ปุ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สหรัฐฯ

แนวร่วมสิทธิพลเมือง

สิทธิพลเมืองกลายเป็นประเด็นเร่งด่วนมากขึ้น นับเป็นเวลานานมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962 กองทัพรัฐบาลกลางต้องเข้าไปดูแลนักศึกษาชาวอเมริกันเชื้อสายอัฟริกันให้ได้เข้าชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิสซิสซิปปี ในปีค.ศ. 1963 ได้เกิดเหตุการณ์คล้ายๆกันที่มหาวิทยาลัยอลาบามา และเพื่อแสดงความห่วงใยต่อสิทธิพลเมืองเมื่อเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. 1963 ผู้คนจำนวนมากกว่า 250,000 คน ได้เดินขบวนไปชุมนุมกันที่เกรตมอลล์ ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เพื่อฟัง ดร. มาร์ติน ลูเธอร์คิง จูเนียร์ กล่าวว่ “ข้าพเจ้าเห็นว่า วันหนึ่งคนในชาติจะลุกขึ้น แล้วจับใส่กำพืด ในความหมายที่แท้จริงออกไป เราถือว่าเราต่างก็เห็นความจริงเหล่านี้ เห็นกันอยู่แล้วด้วยตาตนเอง ว่าคนทั้งมวลล้วนถูกนครมิตขึ้นมาให้เท่าเทียมกัน ”

การลอบสังหารประธานาธิบดีเคนเนดีในปี ค.ศ. 1963 ทำให้คนทั้งโลกตะลึงแต่ก็ไม่ได้ทำให้แนวร่วมสิทธิพลเมืองในสมัยประธานาธิบดี ลินดอน บี. จอห์นสัน ลดบทบาทลง สิทธิพลเมืองกลายเป็นพลังสำคัญในชีวิตของชาวอเมริกัน หลังจากสภากันวุฒิสภาเสียงแตก จอห์นสันสามารถลงนามในกฎหมายว่าด้วยสิทธิพลเมืองได้เมื่อปี ค.ศ. 1964 อันนับเป็นกฎหมายสิทธิพลเมืองที่สุดเอี่ยมเท่าที่รัฐสภาเคยประกาศใช้มา กฎหมายที่สำคัญอีกฉบับหนึ่งคือ บัญญัติสิทธิในกลางคะแนนเสียงในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1965 เพื่อยืนยันว่าชาวอเมริกันทุกคนมีสิทธิในการออกเสียงในการเลือกตั้ง และให้อำนาจอัยการสูงสุดส่งผู้ตรวจการ ไปจดทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

แม้จะมีคำบัญญัติไว้ในกฎหมายเหล่านั้นแล้ว ก็เกิดการจลาจลขึ้นในเมืองใหญ่ๆ ของสหรัฐอเมริกาในระหว่างฤดูร้อนปี ค.ศ. 1965 (ที่เมืองลอสแอนเจลิส) ปี ค.ศ. 1966 (ที่เมืองชิคาโก เมืองคลีฟแลนด์ และเมืองดีทรอยต์) การจลาจลเหล่านี้ประทุขึ้น เพราะออกกฎหมายสิทธิพลเมืองแต่ฝ่ายเดียว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเขตแดนที่อยู่อาศัยระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาวในเมืองใหญ่ๆ ได้

ถึงกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 หมู่ชาวอเมริกันเชื้อสายอัฟริกันที่ไม่พอใจกับกลวิธีที่ไม่ใช้ความรุนแรงของ มาร์ติน ลูเธอร์คิง จูเนียร์ ได้ก่อตัวเป็นผู้เรียกร้องสิทธิใหม่ว่า “พลังคนดำ” ผู้ที่เป็นปากเสียงสำคัญที่สุดให้พลังคนดำคือ มัลคอล์ม เอ็กซ์ ชื่อเดิมว่า มัลคอล์ม ลิตเติล ตัว “เอ็กซ์” ที่ใช้ตั้งนามสกุลเพื่อบอกให้รู้ว่าเค้าสูญเสียนามสกุลที่เป็นอัฟริกันไปแล้ว เขาใช้ชีวิตวัยเด็กอยู่สลัมไปเป็นผู้นำแนวร่วมคนดำอิสลามองค์กรของตนเอง ทุ่มเทพหลังสร้างพันธมิตรระหว่างชาวอัฟริกันกับชาวอเมริกันรวมทั้งคนผิวไม่ขาวทั่วโลก ในปีค.ศ. 1965 นักลอบสังหาร สังเกต คนดำมุสลิม ยิงมัลคอล์ม เอ็กซ์ ถึงแก่ความตาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่อมาในวันที่ 4 เมษายน ค.ศ. 1968 มาร์ติน ลูเธอร์คิง จูเนียร์ ได้ถูกลอบสังหารที่เมือง เมมphis รัฐเทนเนสซี ถือว่าแนวร่วมสิทธิพลเมืองได้สูญเสียผู้นำที่บุคคลดีไป ทั้งชาวอเมริกันผิวขาวและเชื้อสายอัฟริกันต่างพากันไว้อาลัยให้กับความตายของ มาร์ติน ลูเธอร์คิง จูเนียร์ ตามด้วยการจลาจลในเมืองใหญ่ๆ มากกว่า 60 เมืองรวมทั้ง ชิคาโกและวอชิงตัน ดี.ซี.

ในปีเดียวกัน ริชาร์ด เอ็มมิ่งตัน ได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีเขาพยายามแต่ไม่ประสบความสำเร็จที่จะแก้ไขกฎหมายสิทธิพลเมือง ที่ประกาศใช้ในสมัยของจอห์นสัน อย่างไรก็ตาม ศาลฎีกาสั่งให้ยุติการแบ่งแยกสีผิวในโรงเรียนอย่างรวดเร็ว ผลจากการนี้ทำให้โรงเรียนในรัฐบาลเลิกการแบ่งแยกสีผิวเป็นสมัยแรก มีมากกว่าในสมัยของเคนเนดี และจอห์นสันรวมกัน

สงครามเวียดนาม

ด้วยความกลัวผลกระทบที่จะตามมาว่า ถ้าอีกประเทศหนึ่งต้องตกอยู่ในการปกครองของคอมมิวนิสต์ ประธานาธิบดีเคนเนดีได้อนุมัติให้มีการช่วยเหลือรัฐบาลเวียดนามคอมมิวนิสต์ที่เรียกว่า เวียดกง เมื่อประธานาธิบดีจอห์นสันเข้ารับตำแหน่งหลังจากเคนเนดีตายจอห์นสันได้อนุมัติให้ส่งพลรบภาคพื้นดินเข้าไปในเวียดนาม ถึงปี ค.ศ. 1965 สหรัฐฯได้ทำสงครามกับเวียดนาม การต่อสู้แบบหวนอมขมกลืนนั้นได้ปลุกให้มีการต่อต้านสงครามขึ้นอย่างกว้างขวางทั่วประเทศ และการเดินขบวนที่รุนแรงในรั้ววิทยาลัยและมหาวิทยาลัย นักศึกษาได้เผาหมายเรียกราชการทหารในที่สาธารณะ และนักเดินขบวนต่อต้านสงครามเข้าขวางทางเข้าฐานทัพ และสำนักงานใหญ่ของสัสดี

รูปที่ 4 สหรัฐฯส่งกองทัพลรบภาคพื้นดินเข้าไปในเวียดนาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การผ่อนคลายความสัมพันธ์กับจีน

การเปลี่ยนแปลงนโยบายต่างประเทศที่สำคัญเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1970 นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1979 จีนกับสหรัฐมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นขา เมื่อประธานาธิบดีนิกสันเดินทางไปเยือนปักกิ่งในเดือนกุมภาพันธ์ปี ค.ศ. 1972 ความเห็นชาผ่อนคลายลง นิกสันเข้าไปเจรจากับผู้นำจีนในประเด็นเกี่ยวกับเกาหลี ญี่ปุ่นและไต้หวัน นอกจากนี้ นิกสันยังได้ยินยอมในข้อตกลงทางการค้า ให้เครดิตทางการเงินและช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่จีน

นิกสันหวังใจว่า สิ่งนั้นคงเป็นข้อแลกเปลี่ยนให้จีนไปกดดันชาวเวียดนามเหนือ ให้ยินยอมเจรจากลางกันเพื่อหยุดยั้งความรุนแรง แต่อเมริกันประเมินอิทธิพลของจีน ที่มีต่อเวียดนามเหนือ เกินกว่าความจริงไป และไม่จนกระทั่งเดือนมกราคมปีค.ศ. 1973 กว่าสหรัฐจะลงนามหยุดความรุนแรงนั้นได้ ในท้ายที่สุด ตกลงจะถอนกองทัพออกจากเวียดนามในเดือนเมษายนปีเดียวกัน การเปิดประตูสู่จีนของนิกสันทำให้จีนมีการค้าขายกับสหรัฐเพิ่มขึ้นนับตั้งแต่ผ้า ตุ๊กตา ไปจนถึงเปียร์

แนวร่วมการต่อต้านสังคมนิยม

คนหนุ่มในช่วงปี ค.ศ. 1960 ยังสร้างวุ่นวายให้กับคนรุ่นเก่าและผิดกับ “คนรุ่นไร้ปากเสียง” เรียกร้องให้คนอื่นรับรู้ พวกเขาในบรรดาคนรุ่นใหม่เคยเป็นพวก “บิตนิก” เมื่อช่วงปลายปี ค.ศ. 1950 มาก่อนแต่กฎเกณฑ์ของพวกบิตนิกสลายตัวไป ในช่วงต้นปีค.ศ. 1960 บรรดานักศึกษาเริ่มสนใจกับกิจกรรมนอกหลักสูตรมากขึ้น

นักศึกษาบางรายหันมาสนใจแนวร่วมสิทธิพลเมืองที่ขยายตัวมากขึ้นแล้วพลิกการยุติการเหยียดผิวคนดำด้วยวิธีรุนแรง มาเป็นการต่อต้านแบบอหิงสาและการใช้ศาลยุติธรรม

ในระหว่างช่วงปีค.ศ. 1960 แนวร่วมสิทธิพลเมืองด้วยตนเอง ยังคงทำงานเพื่อให้เกิดความเสมอภาคในหมู่ชาวอเมริกันอย่างเต็มรูปแบบ แต่ถึงตอนช่วงต้นปี ค.ศ. 1970 กลุ่มอื่นๆ เช่น กลุ่มอปีปี กลุ่มเรียกร้องสิทธิสตรี และกลุ่มพิทักษ์สภาพแวดล้อม ก็แสดงความไม่พอใจของตนออกมาเช่นกัน

นักศึกษามหาวิทยาลัยประท้วง ถึงกลางช่วงปีค.ศ. 1960 สื่อให้ความสนใจเหตุการณ์ นักศึกษาก่อความวุ่นวายในรั้วมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโทรทัศน์ ขบวนการต่อต้านสงคราม การเดินขบวน และนักศึกษานักหยุดเรียน แพร่จากรั้วมหาวิทยาลัยหนึ่งไปสู่รั้วหนึ่ง นักศึกษาปฏิเสธการสมยอม ความน่าเบื่อ และความจืดชืดของชีวิตชนชั้นกลาง และเริ่มเรียกร้องให้ตนเข้าไปมีปากเสียงมากขึ้นในการปกครองมหาวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฮิปปี๊ คนหนุ่มที่ต่อต้านค่านิยมของผู้ใหญ่อีกกลุ่มหนึ่ง ที่ปรากฏตัวออกมาเมื่อปี ค.ศ. 1966 คือ แนวร่วมฮิปปี๊ คนหนุ่มสาวในแนวร่วมนี้ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชนชั้นกลาง ออกมาสนองคำเรียกร้องของ ทิโมธี เลียร์ ผู้เสนอให้ใช้ยาเสพติดอย่างแอลเอสดี “เปิดประตูเข้าไปหาสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ แล้วพักการเรียนชั้นมัธยมปลาย มหาวิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัยเสีย --- แนวร่วมนี้เริ่มต้นที่รัฐแคลิฟอร์เนีย ที่อำเภอไฮด์แอชบิวรี ในเมืองซานฟรานซิสโก แนวร่วมที่เป็นวัฒนธรรมคนกลุ่มย่อยที่ใช้ยาเสพติดนี้ได้แพร่ขยายไปทั่วประเทศ ประชาชนของฮิปปี๊เน้นหนักไปในเรื่องความรัก และการมีอิสรภาพของการมีกฎเกณฑ์ทางสังคม “ไม่บรรทัด” เมื่อวันอาทิตย์ช่วงอีสเตอร์ปี ค.ศ. 1967 ในเซ็นทรัลพาร์ก ที่เมืองนิวยอร์ก คนหนุ่มสาวจำนวน 10,000 คน ซึ่งไม่ใช่ฮิปปี๊ทั้งหมด ได้มารวมกันเพื่อเป็นเกียรติให้แก่ความรัก เมื่อวันที่ 15 เดือน พฤษภาคม ปีเดียวกัน ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย ฮิปปี๊จำนวน 2,500 คน ได้จัดการชุมนุม “ยังอยู่” อันเป็นการชุมนุมเพื่อเป็นเกียรติให้กับทุกคนที่มีสิทธิที่จะ “อยู่”

แนวร่วมสิทธิสตรี ในช่วงทศวรรษของยุค 60 แนวร่วมสิทธิสตรีเริ่มปรากฏตัว ด้วยการตั้งคำถามค่านิยมดั้งเดิมในบรรดาผู้หญิงอเมริกันจำนวนมาก การเรียกร้องให้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นเมื่อ เบตตี ไพรเดน ตีพิมพ์หนังสือเรื่อง “ความลึกลับของสตรี” ในปี ค.ศ. 1963 ผู้ประพันธ์บรรยายถึงความว่าุ่นใจของบรรดาผู้หญิงที่จบจากมหาวิทยาลัย แล้วต้องตกหลุมพรางเป็นงานบ้านและการเลี้ยงลูกที่จำเจ สำหรับไพรเดนแล้ว บ้านชนชั้นกลางเป็น “ค่ายกักกันที่แสนสบาย” ของผู้หญิงเท่านั้นเอง ในหนังสือนางเรียกร้องให้ผู้หญิงคิดถึงบทบาทของตนเองในวิถีชีวิตของอเมริกันเสียใหม่ องค์กรสตรีแห่งชาติที่ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1966 ประกาศโครงการเรียกร้องสิทธิความเสมอภาค โอกาสที่ทัดเทียมกัน และหยุดการเหยียดหยามทางเพศ ในปี ค.ศ. 1973 ผู้หญิงจำนวนมากพากันปรบมือกับการตัดสินใจของศาลฎีกาในคดี โรวี เวค ให้การทำแท้งเป็นเรื่องถูกกฎหมาย ตาม “สิทธิความเป็นส่วนตัว” ก่อนหน้านี้นี้ในปี ค.ศ. 1960 มีการปฏิบัติทางเพศเกิดขึ้นเมื่อองค์กรอาหารและยาอนุมัติให้ใช้ยาคุมกำเนิดได้ ยานี้เป็นที่รู้จักกันกว้างขวางว่า “เดอะ พิลล์”

แนวร่วมพิทักษ์สภาพแวดล้อม เมื่อ ราเอล คาร์สัน ตีพิมพ์หนังสือชื่อ “ฤดูใบไม้ผลิเงียบ” ในปี ค.ศ. 1962 ชาวอเมริกันเริ่มตระหนักถึงผลกระทบที่เป็นอันตรายจากการใช้ยาฆ่าแมลงที่มีประสิทธิภาพ คือ ดีดีที ซึ่งฆ่าทั้งนกและสัตว์ป่าไปพร้อมกับแมลง หนังสือของนางทำให้ชาวอเมริกันเห็นพ้องกันเรื่องสภาพแวดล้อม และช่วยปลุกกระแส แนวร่วมพิทักษ์สภาพแวดล้อม แล้วจัดการเฉลิมฉลองวันโลกขึ้น เมื่อเดือนเมษายน ในปี ค.ศ. 1970

นักพิทักษ์สภาพแวดล้อมยังได้สังเกตเห็นว่า สัตว์ต้องสูญเสียนิสัยที่อยู่อาศัยไปหลายเผ่าพันธุ์ เพราะนักล่าสัตว์และนักพัฒนาที่ดินเข้าไปคุกคามสัตว์ สัตว์เหล่านี้ถือเป็นพวก “ที่ตกอยู่ในอันตราย” และอาจสูญพันธุ์ไปได้ ในบรรดาสัตว์ที่ถือว่าตกอยู่ในอันตรายคือ จระเข้อเมริกัน เสือชีตาห์ เสือโคร่ง เสือภูเขาและสิงโตเอเชีย คนนำสัตว์เหล่านี้มาทำเป็นเครื่องนุ่งห่มและประกอบกายสมันิยม สหรัฐได้ออกกฎหมายว่าด้วยเผ่าพันธุ์ที่ตกอยู่ในอันตรายเมื่อปี ค.ศ. 1963 เพื่อช่วยป้องกันสัตว์เหล่านี้ นานาชาติเริ่มตกลงกันเมื่อปี ค.ศ. 1975 ทำให้มวลชนระแวงระวังถึงอันตรายว่าเผ่าพันธุ์เหล่านี้จะมีชีวิตรอดจากการถูกลกหนั่งไปใช้ทำขนสัตว์ในเครื่องนุ่งห่มได้อย่างไร ผู้ผลิตผ้าขนนุ่ยด้วยเส้นใยสังเคราะห์ได้ทำ ขนสัตว์ปลอม (Fake Furs) ขึ้น เป็นการช่วยส่งเสริม นักพิทักษ์สภาพแวดล้อมได้มีทางเลือกไว้ใช้แทนขนสัตว์จริง

ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมต่อแฟชั่น

เครื่องแบบวัฒนธรรมของชนกลุ่มย่อย

ตลอดทั้งสมัยนี้ แฟชั่น ได้รับผลกระทบจากบรรดากลุ่มชนที่ต้องการแยกตัวเองออกไปจากวัฒนธรรมสายหลัก ปรากฎการณ์นี้เริ่มต้นมาตั้งแต่ช่วงปลายปี ค.ศ. 1940 และ 1950 แล้วจากเท็ดดี้ บอยในอังกฤษ และพวกบีตนิคที่ปรากฏขึ้นในสหรัฐฯ เหตุการณ์นี้ยังคงดำเนินต่อเมื่อช่วงปี ค.ศ. 1950 และต้น 1960 แต่ก็นับว่าน่าประหลาด เพราะแม้ว่ากลุ่มคนเหล่านี้ ตั้งใจจะใช้เครื่องนุ่งห่มของตนเอง ด้วยการสร้างกระตุ้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างพวกตนกับชนกลุ่มใหญ่ ทว่าแฟชั่นที่ต่อต้านวัฒนธรรมดังกล่าวกลับกลายเป็นบู๊ซันดีให้วงการแฟชั่นที่กระหายความคิดใหม่ ๆ อย่างไม่เคยหยุดหย่อนอยู่แล้ว

มอดส์ (Mods)

มอดส์ (Mods) หรือ ร็อกเกอร์ (Rockers) เป็นกลุ่มคนหนุ่มสาวในอังกฤษเมื่อกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 ร็อกเกอร์เป็นพวกหยาบกระด้าง ขี้จักรยานยนต์และสวมเสื้อแจ็กเก็ตหนังฟอกสีดำ พวกร็อกเกอร์ใช้ชีวิตร่วมกับพวกมอดส์ ซึ่งลุกขึ้นแสวงหาความรัก วิธีการแสดงออกเฉพาะตน บทกวี และเมฆา กระตุ้แฟชั่นของพวกเขาคือ เก้ ผมขาว เว้นทรงคุณย้าความสวยงามตามแบบเอเดเวอร์เตียน ในการแข่งชิงความสวยงามก็ักดีจากคนหนุ่มสาวชาวอังกฤษ พวกมอดส์เป็นฝ่ายชนะ ส่วนพวกร็อกเกอร์ค่อยๆเสื่อมความสำคัญไป

ศูนย์กลางกิจกรรมของพวกมอดส์อยู่บนย่านถนนคาร์นาบีและบนถนนพอร์ตโทเบลโล ในกรุงลอนดอน ส่วนพวก บีตเทิลส์ (Beatles) วงดนตรีชื่อดังในขณะนั้น ได้ปรับเครื่องนุ่งห่ม จากแบบที่ได้รับความนิยมจากมอดส์และทำให้สไตล์มอดส์ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ความคิดข้อหนึ่งที่เกี่ยวข้องเป็นแกนกลางของความคิดแฟชั่นสไตล์มอดส์ คือ ข้อคิดที่ว่าผู้ชาย เช่นเดียวกับผู้หญิง มีสิทธิที่จะสวมเครื่องนุ่งห่มที่สง่างามและหรูหราโอ้อ่า ในปี ค.ศ. 1965 แมคเกรเกอร์ ผู้ผลิตชุดสปอร์ตชาวอเมริกัน ได้ผลิตและจำหน่ายสไตล์มอดส์ในสหรัฐฯ สไตล์มอดส์ ประสบความสำเร็จอย่างดียิ่งครั้งแรกๆ สิ่งพิมพ์กล่าวถึงกันในแง่บวก แต่ครั้งถึงปี ค.ศ. 1967 ปฏิกริยามอดส์ที่รุนแรง ดูเหมือนจะเป็นเหตุให้สไตล์นี้หมดความนิยมไป อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง

รูปที่ 5 มอดส์บนถนนคาร์นาบีในกรุงลอนดอน

ฮิปปี (Hippie)

ในขณะเดียวกัน เมื่อฮิปปีปรากฏตัวขึ้นในสหรัฐฯ ก็ทำให้เกิดระลอกคลื่นขึ้นในอุตสาหกรรมแฟชั่นเช่นกัน หลังจากการรวมกลุ่มฮิปปีเมื่อปี ค.ศ. 1967 สื่อประโคมข่าวเครื่องแต่งกายประเพณีฮิปปีที่เต็มไปด้วยสีสันเป็นที่คุ้นตา คือผมยาวลงไปถึงไหล่ หรือยาวยิ่งไปกว่านั้นทั้งผู้หญิงและผู้ชายไว้เครา มีสายคาดศีรษะ และผู้ชายสวมลูกปัดแห่งรัก ผู้หญิงสวมกระโปรงยาว และใช้เครื่องแต่งกายประเพณีเหมือนพวกยิปซี พวกเขาฮิปปีนำเครื่องแต่งกายประเพณีเท่าที่จะจินตนาการได้มาผสมเข้าด้วยกัน หาเครื่องนุ่งห่มที่ใช้แล้วซื้อหาจากร้านขายของใช้แล้ว ถึงปี ค.ศ. 1968 เคน สกอตต์ นักออกแบบชาวอเมริกัน ออกแบบคอลเลกชันซึ่งรวมไปถึงสิ่งที่เขาเรียกว่า แบบฮิปปี - ยิปซี (Hippie -gypsy Look)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คนหนุ่มสาวจำนวนมากที่โดยที่ตัวเองไม่ได้เป็นฮิปปี้นิกร นำองค์ประกอบของสไตล์เหล่านี้มาใช้ คนหนุ่มสาวนับจำนวนได้ถึง 200,000 คน ไปรวมตัวกันในการแสดงมหรสพดนตรีที่งานดนตรีและศิลปะวูดสต็อก (Woodstock) เมื่อเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. 1969 ถูกปิด ขนบก และผ้าพันคอผืนใหญ่ ที่บางคนสวมถูกคนอื่นนำไปลอกเลียน วูดสต็อกนั้นต่างจากงานฉลองแบบป๊อปอื่นๆ เพราะไม่ใช่เพียงแค่ดนตรี แต่เป็นการรวมทางวัฒนธรรมคนเฒ่าเดียวกัน เป็นการแสดงความคิดทั้งหมดของคนรุ่นใหม่ เป็นการใช้ชีวิตสังคมแบบคอมมูนที่แตกต่างไปจากการใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ การเมายาเสพติด การแสดงชุดศิลปะ การแสดงเครื่องนุ่งห่ม การแสดงหัตถกรรม และการฟังเสียงเพลงแห่งการปฏิวัติ

รูปที่ 6 ฮิปปี้นิกรที่วูดสต็อก

คนหนุ่มสาวบางรายเข้าร่วมคอมมูน หรือกลายเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในศาสนาแห่งความลับ ที่มีพระอาจารย์ในศาสนาพราหมณ์มาจากอินเดียเป็นผู้นำทาง ศาสนาชาวอินเดีย อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เครื่องนุ่งห่มจากอินเดียเข้ามามีอิทธิพลต่อสไตล์เสื้อผ้า ซึ่งเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในหมู่คนหนุ่มสาว

เมื่อสิ้นสุดช่วงปี ค.ศ. 1960 สไตล์มอดส์เข้ามาปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ทั้งสไตล์มอดส์และสไตล์ฮิปปี้ต่างก็เน้นที่การไว้ผมยาว เครื่องนุ่งห่มของผู้ชายจะมีสีสันและมีจินตนาการอย่างล้นหลาม ช่วงแรกทั้งสองสไตล์ได้รับการยอมรับจากบรรดาคนหนุ่มสาว หลังจากนั้นเล็กน้อยก็เข้าไปอยู่ในแฟชั่นกระแสหลัก นิตยสารเอสไควร์ (Esquire) เรียกเหตุการณ์นี้ว่า “การปฏิวัติความหรูหราของผู้ชาย” เสื้อผ้ามีสีสันและ สไตล์ประหลาด นับตั้งแต่ชุดชั้นในจนถึงชุดกลางคืนเริ่มปรากฏในร้านค้าปลีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การนำยีนส์เข้ามาใช้ในบรรดาหนุ่มๆนักเดินกระบวนต่อต้าน

ในช่วงปี ค.ศ.1960 คนหนุ่มสาวที่ต่อต้านสถาบัน ใช้บลูยีนส์เป็นสัญลักษณ์ของการผนีก คำลึง กับคนชั้นกรรมาชีพ นับตั้งแต่วังปี ค.ศ. 1950 แล้วที่ยีนส์เข้ามามีความเกี่ยวพันกับชาวอเมริกันฝั่งตะวันตกในฐานะสัญลักษณ์และเกี่ยวพันกับพฤติกรรมที่ใช้ต่อต้านสถาบันจัดตั้ง และในละครเมื่อปี ค.ศ. 1955 ซึ่งต่อมากลายมาเป็นภาพยนตร์ เรื่อง บลู เดนิม (Blue Denim) ยีนส์ หมายถึงคนหนุ่มสาวกับการกบฏ ในช่วงปี ค.ศ. 1960 ยีนส์หมายถึงวัฒนธรรมชนกลุ่มย่อย โห้ม กระพือเข้าสู่สายตามวลชนชาวอเมริกัน เมื่อยีนส์เป็นเครื่องแบบของคนหนุ่มสาวที่เดินขบวนต่อต้านสงคราม คนหนุ่มสาวเริ่มใช้ยีนส์เป็นสื่อในการแสดงออกส่วนตน พวกเขาพากันปัก ลวดลาย เพิ่มรอกปะชุนและระบายสีเป็นข่าวสารลงบนยีนส์

ไม่นานนัก อุตสาหกรรมแฟชั่นหันไปหากางเกงสวมทำงาน ที่เป็นเสมือนเครื่องแบบในการประท้วงเครื่องแบบในการประท้วง ให้เป็นแฟชั่นรายการหนึ่งที่ร้อนแรงที่สุดถึงช่วงปี ค.ศ. 1970 ยีนส์กลายเป็นความสำเร็จระดับนานาชาติ คนหนุ่มสาวที่เดินท่องเที่ยวไปในประเทศหลัง ม่านเหล็กซึ่งไม่มีสินค้าจากโลกตะวันตกจำหน่ายได้รายงานว่ พวกเขาสามารถถอดบลูยีนส์ออก แลกเป็นสินค้าท้องถิ่นได้จำนวนมหาศาลเลยทีเดียว

รูปที่ 7 ยีนส์กลายเป็นเครื่องแบบของคนหนุ่มสาวในยุค 60

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวร่วมของผู้หญิง

พวกเรียมองสตรีทิสตรีในศตวรรษที่สิบเก้า สนับสนุนการปฏิรูปเครื่องแต่งกาย เพราะพวกนางถึงเห็นว่าเครื่องนุ่งห่มของผู้หญิงเป็นเครื่องมือในการกำจัดอิสรภาพของพวกนาง นักเรียกรังสตรีทิสตรีบางคนในช่วงปีค.ศ. 1960 ยังมองว่าเครื่องนุ่งห่มเป็นสัญลักษณ์ของการกดขี่เพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกนางมีอิสรภาพจากสังคมและข้อบังคับทางกายภาพ และเพื่อการประท้วงการประกวดนางงามอเมริกา ที่พวกนางถือว่าเป็นการข่มขู่ผู้หญิงเพราะความงามแต่อย่างเดียว ในฤดูใบไม้ร่วงในปี ค.ศ. 1968 นักเรียกรังสตรีทิสตรีสองสามคนเดินขบวน แล้วเผาปราสาทชิแยร์นอกเวทีการประกวดนางงามที่แอตแลนติกซิตี

ในขณะที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ได้ละทิ้งบราส์ไป ผู้หญิงจำนวนมากก็ไม่ได้สวมคอร์เซ็ต และเครื่องนุ่งห่มชั้นใน บราส์หลายแบบมีความแข็งแรงน้อยลงใช้เส้นใยสังเคราะห์ทำในแม่พิมพ์แทนที่จะตัดแล้วเย็บ เพื่อให้สามารถยกทรงขึ้นให้ได้มากที่สุดเหมือนเมื่อครั้งช่วงปี ค.ศ. 1950

รูปที่ 8 แผ่นดัสทูท

มีผู้มองพัฒนาการทางแฟชั่นบางอย่างตอนช่วงปลายปี ค.ศ. 1960 และ 1970 ว่าเป็นสัญลักษณ์ของการเปลี่ยนแปลงบทบาทผู้หญิง ตัวอย่างที่ยกขึ้นมาอ้าง ได้แก่ การยอมรับเสื้อผ้าห่มของผู้หญิงและผู้ชายที่มีลักษณะคล้ายๆกัน โดยเฉพาะบรรดาหญิงสาว เช่น บลูยีนส์กับทีเชิ้ต และแพนดัสทูท ซึ่งกลายมาเป็นชุดเครื่องแต่งกายที่สำคัญของผู้หญิงในช่วงปี ค.ศ. 1970 และการเปลี่ยนแปลงเสื้อผ้าชั้นในดังกล่าวแล้วข้างต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวร่วมเรียกร้องสิทธิพลเมือง

พร้อมๆ ไปด้วยความสำเร็จของแนวร่วมเรียกร้องสิทธิพลเมืองเมื่อช่วงปี ค.ศ. 1960 ก็เกิดกระแสจิตสำนึกวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและศิลปะชาวแอฟริกัน อยู่ด้วยคำว่า “ศักดิ์ศรีคนดำ” (Black Pride) และ “ดำแสนดี” (Black is Beautiful) ชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันมากมายพากันหันมาใช้สไตล์เครื่องแต่งกายที่เป็นมรดกตกทอดของแอฟริกัน สวมเสื้อผ้าตามขนบธรรมเนียมแอฟริกัน เช่น ดาชิกิส (Dashikis) เป็นเชิ้ตกว้างไม่มีคอเสื้อมีแขนประเภทเดียวกับกิโมโน และ คาฟตันส์ (Kaftans) เป็นเสื้อผ้าที่คล้ายกันแต่ยาวกว่า เสื้อผ้าเหล่านี้และเสื้อผ้าอื่นๆ ต่างก็ผสมขึ้นจากสิ่งทอที่มีลวดลายตามขนบธรรมเนียม เช่น ผ้าเคนเต (Kente Cloth) (เป็นลายทอหลากสีสลับซับซ้อน ทำกันบนที่หน้าแคบฝีมือมือชาวซันตีในเมืองบอนไวน์ประเทศกานา ซึ่งมีราคาแพงและได้รับการยกย่องว่าสูงส่ง) ผ้าโคลน (Mud Cloth) (ซึ่งใช้แร่ธาตุที่ผสมอยู่ในดินมาผลิตเป็นลวดลาย) ผ้าผูกแล้วย้อม (Tie-and-die Fabrics) และการปักลายอย่างสวยงาม

รูปที่ 9 ลายผ้าแบบเคนเต

ทรงผมแอฟโฟร (Afro) ซึ่งโป่ง และปุกปุย อาศัยข้อได้เปรียบที่ผมของชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันส่วนใหญ่หยิกอยู่แล้วตามธรรมชาติ เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายทั้งผู้ชายและผู้หญิงในช่วงปลายปี 1960 และต้นช่วงปี 1970 และยังคงอยู่ในสมัยนิยมมาตั้งแต่ต้น บรรดาสไตล์แบบแอฟโฟรเปลี่ยนไปเป็นระยะๆ ถึงปีค.ศ. 1976 สไตล์แอฟโฟรถูกตัดให้สั้นลงและแนบกับศีรษะมากขึ้น การถักแถมเม็ดข้าวโพด (Corn-row Braids) อันเป็นวิธีการจัดผมออกเป็นกระจุกเล็กๆ สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณานับตามขนบธรรมเนียมชาวอัฟริกัน เป็นที่นิยมในบรรดาผู้หญิง เมื่อช่วงปลายปี ค.ศ. 1970 และหลังจากนั้น

อัญมณีถูกจัดเป็นลวดลายตามขนบประเพณีเดิม ส่วนใหญ่สั่งเข้ามาจากอัฟริกา และใช้วัสดุที่มีท้องถิ่นอยู่ในอัฟริกา เช่น อำพัน งาช้าง และไม้เนื้อดำสนิทอย่างไม้มะค่า

จำเดิมเมื่อชาวอเมริกาเชื้อสายอัฟริกัน ที่ต้องการที่จะตั้งกระหู่แสดงศักดิ์ศรีของความเป็นคนดำ จะสวมเครื่องนุ่งห่มที่ได้แรงบันดาลใจมาจากชาวอัฟริกัน ทั้งที่อยู่ในบ้านและที่ทำงาน ถึงกลางช่วงปีค.ศ. 1970 เครื่องนุ่งห่มเหล่านี้ ส่วนใหญ่ใช้กันอยู่ดาในบ้าน และเป็นชุดยามพักผ่อน หรือสำหรับ โอกาสทางสังคมเท่านั้น

แฟชั่นที่ได้รับแรงบันดาลใจจากชาวอัฟริกันจะเข้าสู่ตลาดมวลชนในภาพยนตร์เรื่อง “10” ซึ่งดาราหน้าผายหญิง คือ โบ ดิเรก ไ่ว้ผมเป็นแถวถักแบบเม็ดข้าวโพด เมื่อบรรดาผู้หญิงผิวดำได้นำสไตล์นี้ไปใช้ใน ช่วงปี ค.ศ. 1970 กล่าวกันว่า ต้องใช้เวลาตั้งแต่สองถึงหกชั่วโมงในการแต่งผมเป็นแถวเม็ดข้าวโพด และต้องเสียเงินถึง 1,250 บาท มาภายหลังเมื่อสไตล์ที่ได้รับการส่งเสริม เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งเข้าไปเป็นแฟชั่นสายหลักในราวปี ค.ศ. 1980 กล่าวกันว่า ต้องใช้เวลาถึงสิบ ชั่วโมงในการแต่งผม และเสียค่าจ้างถึง 7,500 บาทเลยทีเดียว

อิทธิพลอื่นๆต่อแฟชั่น

ยุคอวกาศ

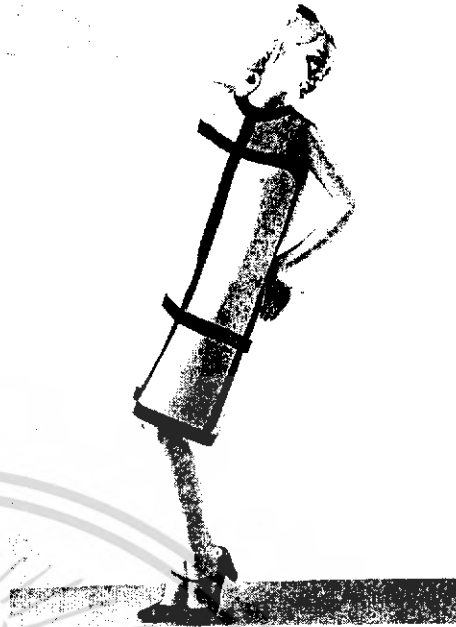
แฟชั่นบางแบบเมื่อช่วงปี ค.ศ. 1960 สะท้อนพัฒนาการด้านอวกาศหลังจากที่ชาวรัสเซีย ได้ยิงสปุตนิก เมื่อปี ค.ศ. 1957 สหรัฐฯและชาติมหาอำนาจสำคัญอื่นๆ พวกกันขยับตัวไปพัฒนาโครงการอวกาศของตนเองอย่างรวดเร็ว การออกแบบแฟชั่นกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 สะท้อนพัฒนาการทางนี้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ช่างตัดเสื้อชั้นสูง อังเดร กูแระ จัดแสดงสิ่งที่เรียกว่า “คอลเลกชันยุคอวกาศ” เมื่อปี ค.ศ. 1964 นางแบบแฟชั่นสวมหมวกกันกระแทก (Helmet) มีแนวเส้น “คมและไม่มียอขุ่น” และมีรูปทรงเรขาคณิต

บรรดานักออกแบบใช้วัสดุคล้ายๆ กับวัสดุตามความรุดหน้าทางเทคโนโลยี ซึ่งมาพร้อมกับการบุกเบิกอวกาศ วัสดุชนิดใหม่เช่น เวลโคร (Velcro) หรือที่เรียกกันว่า “ตีนตุ๊กแก” ซึ่งเป็นแถบที่ติดแทนกระดุม ได้เข้ามาสู่สายตา ปาโก รามานน์ ได้ทำชุดพลาสติกเป็นสี่เหลี่ยม ใช้ท่อโลหะยึดติดเข้าด้วยกัน นำไวนิลมาเป็นชุดกันฝนและชุดนอก แบบที่ถือว่าสุดขั้วในบรรดาสไตล์เหล่านี้แต่ไม่ได้ปรับใช้จึงไม่ได้แพร่หลาย ยกเว้นเส้นเรขาคณิตที่เกลี้ยงเกลา อัญมณีพลาสติก และเครื่องประกอบการแต่งกายรูปทรงเรขาคณิตที่มักเห็นกันบ่อยครั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 10 คอลเลกชันยุคอวกาศฝีมือนิวยอร์ก คาร์แค็ง

รูปที่ 11 ชุดมองเดเรียน ฝีมือนิวยอร์ก คาร์แค็ง

วิจิตรศิลป์กรรม

อ็อปอาร์ต (Op Art) และป็อปอาร์ต (Pop Art ย่อมาจากคำว่า Popular Art) เข้ามาสู่โลกศิลปะในระหว่างช่วงปี ค.ศ. 1960 ป็อปอาร์ตใช้สิ่งของสามัญเป็นตัวแทนในการแสดงออก เช่น กระป๋องโซดาและตัวการ์ตูน อ็อปอาร์ตใช้แนวสายเรขาคณิตเป็นส่วนใหญ่สร้างภาพลวงตา ลวดลายอ็อปอาร์ตซับซ้อนบนพื้นผิวที่ใช้ทำเครื่องนุ่งห่ม แชนด์ โรรองด์ วาดลวดลายตามอิทธิพลป็อปอาร์ตชิ้นใหญ่อย่างตรงไปตรงมา ลงบนชุดเครื่องแต่งกายสีดำ

แนวเส้นเรขาคณิตก็ไปปรากฏอยู่ในแฟชั่น มีการนำงานจิตรกรรมของ ปีเอต มองเดเรียน จิตรกรชาวดัตช์เมื่อศตวรรษที่ยี่สิบมาเป็นแรงบันดาลใจ งานที่มีชื่อเสียงในจำนวนนี้คือ ชุดมองเดเรียน (Mondrian Dress) ของ แชนด์ โรรองด์ เมื่อปี ค.ศ. 1965 ซึ่งเป็นที่ลอกเลียนกันอย่างแพร่หลาย ทั้งลายอาร์ตเดโคและลายอาร์ตนูโวก็ถูกนำกลับมาปรับใช้เช่นกัน

การแบ่งกลุ่มชนชาติ

ในการออกแบบ นักออกแบบแฟชั่นดูเหมือนจะออกไปมองหาเอาทุกหนทุกแห่ง มาใช้เป็นแรงบันดาลใจ อีกแหล่งหนึ่งที่เข้าไปเจาะมาใช้คือ เครื่องนุ่งห่มกลุ่มชนชาติ เช่น ชุดชนพื้นเมืองชาวอเมริกัน สไตลอื่น ๆ จากต่างประเทศ เช่น อินเดีย เครื่องแต่งกายชาวบ้านแถบยุโรป ตะวันออกและจากสไตล์ที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากชาวแอฟริกันดังที่กล่าวไปแล้ว

78256

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเปลี่ยนแปลงอุตสาหกรรมแฟชั่น

เครื่องแต่งกายเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรและทำไมจึงเปลี่ยนแปลงไปเช่นนั้น กลายเป็นเรื่อง ที่ตกเตียงกันในหมู่นักวิชาการ หนึ่งในบรรดาทฤษฎีที่เป็นที่ยอมรับกันมากที่สุดเกี่ยวกับการ เปลี่ยนแปลงแฟชั่น คือ ทฤษฎีการไหลซึม (Trickle – down Theory) ทฤษฎีนี้ กล่าวว่า ชนชั้นสูง เป็นผู้ริเริ่มแบบอย่าง คนชั้นล่างที่อยู่ถัดลงไปภายในสังคมลอกเลียนแบบอย่างเหล่านี้ ทำนอง เดียวกันคนที่อยู่ชั้นที่ต่ำกว่านั้นอีกลอกเลียนแบบอย่างเครื่องนุ่งห่มคนชั้นนี้ ครั้นบุคคลที่อยู่ใน ชั้นสูงสุดเห็นว่าแบบอย่างของตนเองเป็นผู้กำหนด กำลังถูกคนที่มิฐานะทางสังคมด้อยกว่าตน ลอกเลียนแบบอยู่ พวกเขาก็พากันเปลี่ยนแบบอย่างเหล่านั้นไปและวัฏจักรของการลอกเลียนก็เริ่ม ขึ้นอีกรอบหนึ่งเป็นเช่นนี้

นับตั้งแต่สมัยยุคกลางในยุโรปแล้ว ที่แฟชั่นดูเหมือนจะกลายมาเป็นปัจจัยสำคัญ ในการ พัฒนาการเครื่องนุ่งห่มในยุโรปตะวันตกจนกระทั่งช่วงปี ค.ศ. 1960 คำอธิบายเช่นนี้ก็ยังไม่ใช้ได้ คืออยู่ ครึ่งถึงศตวรรษที่ยี่สิบ อุตสาหกรรมแฟชั่นจำนวนมากได้หันไปเร่งพัฒนาผลิตภัณฑ์และ จำหน่ายเครื่องนุ่งห่มให้เข้าสู่สังคมทุกระดับชั้นพร้อมกัน ยกเว้นสำหรับคนที่ยากจนข้นแค้น หรือ กลุ่มวัฒนธรรมชนกลุ่มย่อยซึ่งปฏิเสธเครื่องแต่งกายสมัยใหม่ ๆ ที่นำสมัยอยู่แล้ว

การเพิ่มจำนวนส่วนตลาดแฟชั่นที่หลากหลาย

ในช่วงปี ค.ศ. 1960 บรรดาสไตล์ที่อยู่ในความนิยมบางแบบ ดูเหมือนจะไม่ได้มีต้น กำเนิดมาจากผู้มีอันจะกินแต่กลับมาจากบุคคลที่มีความมั่งคั่งน้อยและอยู่ในวัฒนธรรมกลุ่มย่อย เช่น พวกฮิปปี้ในสหรัฐฯ และพวกมอดส์ในอังกฤษ นักวิชาการบางรายเรียกปรากฏการณ์เช่นนี้ว่า ทฤษฎีการกระดกกัน (Bottom – up Theory) ซึ่งตรงกันข้ามกับ “ทฤษฎีการไหลซึม”

สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงแฟชั่นจริง ๆ ไม่พิกต้องสงสัย มีความสลับซับซ้อนกว่าที่ ทฤษฎีการไหลซึมหรือทฤษฎีการกระดกกันกล่าวไว้ เพราะนานนับตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ. 1920 แล้ว ที่เครื่องนุ่งห่มสำหรับผู้ชายและผู้หญิงมีความหลากหลายออกไปมาก ในศตวรรษที่ล่วงมาเครื่อง แต่งกายสมัยนิยมอาจแบ่งออกได้ง่าย ๆ เป็น เครื่องแต่งกายประจำวัน กับเครื่องแต่งกายในโอกาส พิเศษทางสังคม ครั้นถึงศตวรรษที่ยี่สิบ ผู้ชายและผู้หญิงมีเครื่องนุ่งห่มสำหรับกีฬาขี่เคียวฮอกกี้น้ำแข็ง เข้ามา เมื่อบรรดาผู้หญิงก้าวเข้าสู่กองกำลังแรงงานเป็นจำนวนมากขึ้น พวกนางซื้อหาเครื่องนุ่งห่ม ที่เหมาะสำหรับการทำงาน ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองไม่นานนัก บรรดานักจิตวิทยาได้พัฒนา แนวความคิดว่าด้วยขั้นตอนหนึ่งของพัฒนาการมนุษย์ ที่เขาเรียกว่า “วัยหนุ่มสาว” (Adolescence) จึงมีการผลิตเสื้อผ้าซึ่งมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์สำหรับคนกลุ่มนี้ขึ้น วัยหนุ่มสาวถือกันว่าเป็นวัยที่ เอนเอียงไปหาพฤติกรรมที่นิยมกันชั่วครู่ชั่วยามได้ง่าย องค์กรประกอบหรือเครื่องนุ่งห่มต่าง ๆ จึงมี ลักษณะความนิยมแบบพลุแตก คือ รุนแรงและมีอายุสั้น นิตยสารเซเวนทีน (Seventeen) รายงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไว้เมื่อ ปี ค.ศ. 1965 ว่าเสื้อผ้าทั้งหมด ที่ขายในสหรัฐฯ ร้อยละยี่สิบของผู้ที่ซื้อเป็นเด็กผู้หญิง แต่ก็คิดเป็นเพียงร้อยละสิบเอ็ดของประชากรทั้งหมด

หลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง เครื่องแต่งกายสมัยนิยมอาจเปรียบได้กับต้นไม้ที่มีลำต้นแตกกิ่งก้านออกมากขึ้นทุกที ๆ แต่ละกิ่งหมายถึงส่วนตลาดผู้ซื้อที่แตกต่างออกไป จนกระทั่งกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 ในเครื่องนุ่งห่มชนิดต่าง ๆ เช่น ชุดกลางวัน ชุดกลางคืน ชุดสปอร์ตลำลอง เสื้อผ้าคลุมชั้นนอก ชุดชั้นใน ฯลฯ ยังพอจะจับเค้าอิทธิพลจากแฟชั่นสายหลักได้อยู่ แต่ในระหว่างปลายช่วงปี ค.ศ. 1960 ดูเหมือนคนจะไม่ใช้แนวเส้นสไตล์ที่เหมือนกันไปหมดแบบเดิวน คนที่ถือว่าตนเองมีสังกัดอยู่กับกลุ่มวัฒนธรรมย่อยกลุ่มใด ก็แต่งกายเหมือนกับคนในกลุ่มนั้น ไม่ว่า ฮิปปีนิกร คนหนุ่มผู้ประท้วงและต่อต้านสงคราม บรรดาแฟน ๆ กลุ่มเพลงร็อก และชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน เป็นตัวอย่างกลุ่มชนที่พัฒนาวิธีการแต่งกายเป็นเอกลักษณ์ของตนเองได้เป็นอย่างดี

การไม่สมยอมไปกับสไตล์ใหม่ ๆ ยังช่วยขยายวงผู้บริโภครูปแบบแฟชั่นสายหลักให้กว้างออกไปอีก ราวช่วงปี ค.ศ. 1970 ในบรรดาสິงพิมพ์แฟชั่นมีสิ่งพิมพ์ทางการค้าที่ทรงอิทธิพลรายหนึ่ง คือ หนังสือวีเมนส์แวร์เดลี ที่ขึ้นกรานว่า “มิดิสเกิร์ต” จะเข้ามาแทนที่ “มินิสเกิร์ต” อย่างแน่นอน ผู้หญิงจำนวนมากพากันปฏิเสธมิดิสเกิร์ต มิดิสเกิร์ต (Midi-skirts) หรือที่เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า ลองแกตต์ (Longuette) เป็นกระโปรงยาวถึงกลางหน้าแข้ง กลุ่มที่ก่อตัวขึ้นต่อต้าน เงินขบวนต่อต้านมิดิสเกิร์ต ผลที่สุตรร้านค้าปลีกขายสต็อกสินค้ามิดิสเกิร์ตที่ส่งเข้ามาเป็นจำนวนมาก ออกไปได้เพียงเล็กน้อย สิ่งพิมพ์แฟชั่นกล่าวว่า เป็นช่วงเวลา “อะไรก็ไปได้” และประกาศว่า อันที่จริงแฟชั่นตายแล้ว

ความพยายามที่จะต่อต้านการเปลี่ยนแปลงแฟชั่นให้จางมน

การเปลี่ยนแปลงแฟชั่นอาจเป็นเรื่องที่น่าหวั่น การหันเหออกไปจากเครื่องแต่งกายลักษณะร่วม อาจทำให้คนหรือกลุ่มคนรู้สึกว่าการกำลังถูกคุกคาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ากลุ่มที่คัดค้านค่านิยมทางสังคมที่เป็นอยู่ นำสไตล์ใหม่ที่ดู “รุนแรง” มาปรับใช้ หรือ พยายามที่จะท้าทายสถานะทางสังคม การเปลี่ยนแปลงทางแฟชั่นหลายกรณีที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯ เมื่อช่วงปี ค.ศ. 1960 เป็นไปในลักษณะนั้น เด็กทำทนายผู้มีอำนาจด้วยการไว้ผมยาว ชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันสวมชุด คาซิคิส และไว้ผมทรงแอฟโฟร ผู้หญิงสวมแพนทสูท และเด็กผู้หญิงนุ่งขาสั้น หรือกระโปรงสั้น

ในสำนักงานหลายแห่ง บรรดาผู้จัดการพากันห้ามไม่ให้ผู้หญิงสวมกางเกงมาทำงาน กิตติคารนำสมัยไม่อนุญาตให้บรรดาผู้หญิงที่สวมแพนทสูทเข้าร้าน ครูไล่เด็กผู้ชายที่ไว้ผมยาว และเด็กผู้หญิงสวมมินิสเกิร์ต และ/หรือกางเกง ออกจากโรงเรียน เพื่อนร่วมงานถากถางและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ล้อเลียนผู้หญิงชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันซึ่งทำผมทรงแอฟโฟรว่า แอฟโฟรนั้นคล้ายกัน “ตัวเม่น” นายจ้างบางรายว่าคนเหล่านั้นสวมวิกส์มาทำงาน

ในปี ค.ศ. 1970 ผู้ชายที่ไว้ผมยาวต่ำกว่าใบหู และผู้หญิงที่สวมมินิสเกิร์ตจะถูกริบรอนเงินช่วยเหลือจากการว่างงาน เพราะเจ้าหน้าที่สำนักงานช่วยเหลือผู้ว่างงาน เห็นว่าพวกนี้อยู่ในสภาพที่ “ไม่สามารถทำงานได้” และดังนั้นจึงไม่สามารถมาเรียกร้องเงินช่วยเหลือใดๆ นักเล่นฟุตบอลมืออาชีพถูกสั่งพักงานเพราะไว้ผมยาว เจ้าหน้าที่ลำเลียงสินค้าถูกสั่งพักงานก็เช่นกัน เพราะไว้เครา นักเรียนชั้นมัธยมต้นที่สวมแมกซ์สเกิร์ตยาวมาในพิธีมอบประกาศนียบัตรแทนที่จะสวมมินิสเกิร์ตตามที่บรรดาเพื่อนร่วมชั้นเลือกใช้ ถูกปฏิเสธไม่ให้ร่วมพิธีรับประกาศนียบัตร

การฟ้องร้องทางกฎหมายพลิกข้อห้ามดังกล่าว ครั้นถึงช่วงปี ค.ศ. 1970 สไตล์ใหม่แบบ “หัวรุนแรง” กลับกลายเป็นแฟชั่นสายหลัก

การเปลี่ยนแปลงธุรกิจการออกแบบแฟชั่น

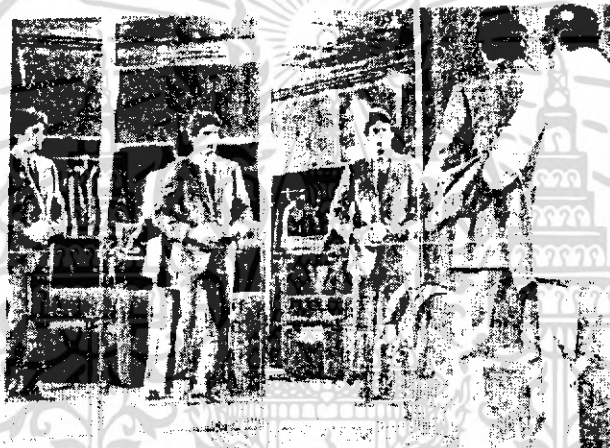
ในช่วงปี ค.ศ. 1960 กลุ่มนักร้องแบบหนุ่มสาวที่เคยไปฝึกงานกับผู้ที่มีชื่อเสียง เช่น ดิออร์ และบาลองเซียกา ออกมาจากสำนักตัดเสื้อชั้นสูงที่มั่นคงเหล่านั้น แล้วไปเปิดสำนักงานของตนเองขึ้น ในบรรดาคณะหนุ่มที่ประสบความสำเร็จที่สุดในกลุ่ม คือ อีฟส์ แซงต์ โลรองต์, ปีแอร์ การ์แต็ง, อังเดร กูแหร และเอมานูเอล อังกาโร ในกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 หลังจากที่ได้จัดตั้งสำนักเสื้อผ้าชั้นสูงขึ้นเป็นที่มั่นคงแล้ว นักออกแบบเหล่านี้ส่วนใหญ่ขยับทิศทางไปหาเสื้อผ้าพร้อมใส่ หรือดังที่ชาวฝรั่งเศสเรียกว่า แปร-ตา-ปอร์เตร์ (Pret - a - porter) ที่แปลว่า เสื้อผ้าสำเร็จรูป ทั้งกูแหรและ แซงต์ โลรองต์ ออกแบบสายผลิตภัณฑ์ เสื้อผ้าพร้อมใส่ ขึ้นเมื่อกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 การ์แต็งได้เปิดบูติกชุดผู้ชายขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1957 แล้วพลิกผันความชำนาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อื่นๆ อีกมากมาย กลุ่มเสื้อผ้าสำเร็จรูปในปารีสจึงกลายเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ จนกระทั่งบรรดาผู้ตีพิมพ์แฟชั่นไปปารีส ไม่ใช่เพื่อการแสดงแฟชั่นของสำนักเสื้อชั้นสูงที่จัดอยู่เป็นประจำ แต่ไปดูการเปิดตัวคอลเลกชันแปร-ตา-ปอร์เตร์ด้วย อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในสหรัฐ กลายเป็นต้นแบบของบรรดานักออกแบบเสื้อผ้าชั้นสูงฝรั่งเศสในการบุกธุรกิจใหม่ในทางกลับกัน แปร-ตา-ปอร์เตร์ เป็นแหล่งความคิดทางแฟชั่นให้กับอุตสาหกรรมแฟชั่นสหรัฐอเมริกา

ถึงปลายช่วงปี ค.ศ. 1960 เกิดบูติกเฟรนไชว์ อันเป็นมิติใหม่ของการจัดจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูป ที่ช่างตัดเสื้อชั้นสูงเป็นผู้ออกแบบขึ้น สำนักเสื้อผ้าชั้นสูงอาจเป็นเจ้าของบูติกขายปลีกเองและดำเนินกิจการเอง หรือให้ผู้จำหน่ายอิสระที่เข้ามาซื้อแฟรนไชส์ และสิทธิในการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของนักออกแบบในร้านที่ใช้ชื่อของนักออกแบบ หรือมีชื่อเครื่องหมายการค้าของนัก

ออกแบบติดไว้ ตัวอย่างเช่น แซงต์ โลรองต์ เป็คบูติกชุดพร้อมใส่ขึ้นที่ปารีสครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1964 ใช้ชื่อเครื่องหมายการค้าว่า ริฟ โกซ (Rive Gauche)

นักออกแบบเครื่องนุ่งห่มชาย

ตราบจนกระทั่งช่วงปี ค.ศ. 1960 นักออกแบบแฟชั่นที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักนานาชาติ นฤมิตกันแต่เครื่องนุ่งห่มผู้หญิง ผู้ชายที่มีอันจะกินต้องไปอุปถัมภ์ช่างตัดเสื้อเพื่อสั่งของที่มีขี้ห้อย บางอย่างใช้ และอุปถัมภ์ร้านขายปลีกบางแห่งที่มีชื่อเสียงทางด้านสินค้าคุณภาพและการทำสไตส์ คลาสสิก แต่สิ่งนี้เปลี่ยนไป ในปี ค.ศ. 1957 ปีแยร์ การ์เด็ง เริ่มออกแบบให้ผู้ชาย นักออกแบบ ชื่อ จอห์น วิตซ์ เป็คบูติกสำหรับผู้ชายขึ้นในปี ค.ศ. 1965 ไม่นานนักคนอื่น ๆ ก็เข้าร่วมโรง ตั้งแต่นั้นไป นักออกแบบสไตส์ของบุรุษกลายเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากขึ้น

รูปที่ 12 ห้องเสื้อ จีออร์จีโอ อามานี สำหรับผู้ชาย

เครื่องแต่งกายประเพณีเมื่อปี ค.ศ. 1964 – 1974

เครื่องแต่งกายประเพณีหญิง

ถึงปี ค.ศ. 1964 การขยับตัวจากสไตส์ที่ได้รับอิทธิพลจากนิวลुकไปเป็นแนวผลิตภัณฑ์เรียบง่ายไม่รัดรูป เริ่มมีความมั่นคง ในสหรัฐฯ เมื่อปี ค.ศ. 1966 กระโปรงที่สั้นขึ้นค่อย ๆ ขยับไปอยู่เหนือหัวเข่า 6 เซนติเมตร แล้วโยนหัวโยนก้อย คำว่า มินิสเกิร์ต (Miniskirt) ออกมาใช้เรียก กระโปรงเหล่านั้น ส่วนคำว่า ไมโครมินิ (Micro Mini) ใช้เรียกบรรดากระโปรงสั้นที่สั้นที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โครงร่างเงาสั้น ไม่รัดรูป เข้ามาครอบงำเครื่องนุ่งห่มของผู้หญิงและเด็กผู้หญิงทุกชนิด ตั้งแต่ชุดเครื่องแต่งกาย ไปจนถึงชุดกลางคืน และเสื้อผ้าคลุมชั้นนอก ถึงช่วงสิ้นปี ค.ศ. 1960 อุตสาหกรรมแฟชั่นปล่อย แมกซี่ (Maxi) ออกสู่ตลาด เป็นสไตส์ไปงยาว และมีดิ (Midi) อันเป็นกระโปรงยาวไปจนถึงกลางหน้าแข้ง อย่างไรก็ตาม สไตส์เหล่านี้ไม่เป็นที่นิยมกัน การขยับไปหาความยาวขนาดใหม่ และโครงร่างเงาใหม่ยังคงอยู่ห่างออกไปอีกหลายปีในช่วงกลางปี ค.ศ. 1970

ในระหว่างช่วงเวลานี้เองที่แพนต์เป็นที่ยอมรับ ไม่เพียงเป็นเสื้อผ้าที่เหมาะสมสำหรับการพักผ่อนแต่ยังเหมาะสำหรับทุกโอกาสอีกด้วย บลูยีนส์ ซึ่งครั้งแรกสวมกันอยู่ในหมู่ฮิปปี้ปีนกร จากนั้นคนหนุ่มจึงนำมาใช้ และถูกปรับเข้าไปเป็นแฟชั่นสายหลัก ถึงช่วงปี ค.ศ. 1970 ทั้งสองเพศใช้บลูยีนส์กันและทุกช่วงวัยอายุ แพนต์สูทนั้นใช้สวมทำงานและยามพักผ่อน ไม่นานนัก หลังจากนั้น อุตสาหกรรมแฟชั่นผลิตแพนต์ชนิดอื่นออกมา เช่น นิกเคอร์ เกาโชแพนต์ (Gaucha Pants) และ ฮอตแพนต์ (Hot Pants)

รูปที่ 13 บราสส์และกางเกงในบิกินี แพนต์ขากว้างและเกอร์เตอร์

ส่วนประกอบเครื่องแต่งกาย

เสื้อผ้าชั้นใน

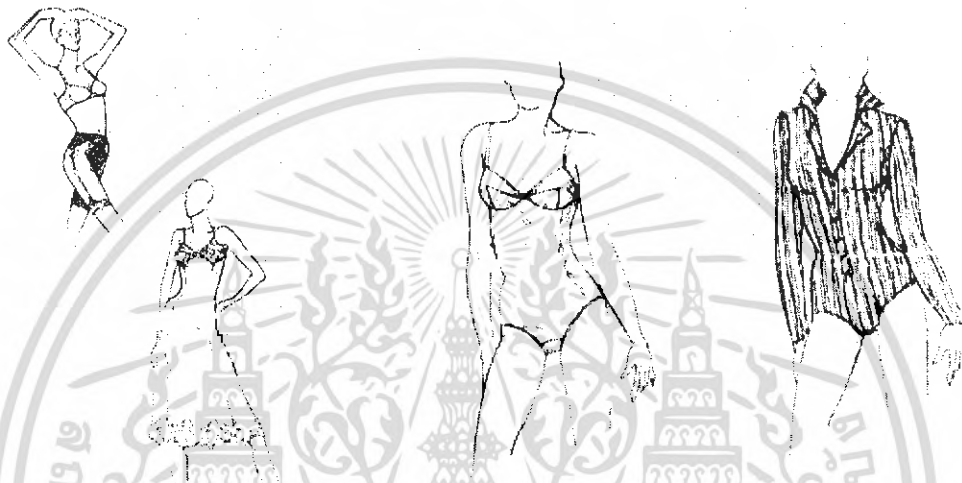
เมื่อกระโปรงที่สั้นมากเข้าออกสู่สายตา ชุดชั้นในเปลี่ยนไป เพราะบางครั้งคนจะสวม แพนต์ขากว้าง แทนที่จะสวมสลีป เครื่องนุ่งห่มชั้นในผลิตกันอย่างมีสีสันและลายพิมพ์สดใส สะดุดตา

ชุดชั้นใน เครื่องสวมเท้า และชุดชั้นนอก มีความแตกต่างกันน้อยลง เพราะเสื้อผ้าใหม่ ๆ ดูเหมือนจะผนวกชุดชั้นนอกและชุดชั้นในเข้าด้วยกัน และบางครั้งยืดยาวตั้งแต่ลำคอ ไปจรดปลายเท้า ทำให้ไม่จำเป็นต้องใช้ถุงเท้ายาวอีกต่อไป เสื้อผ้าเหล่านี้มีทั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บอดี้สต็อกกิ้ง (Body Stockings) อันนี้เป็นชุดชั้นใน ยึดได้ผลิตด้วยวิธีถักไหมพรม ขาว เทาลำตัว

บอดี้สูท (Body Suits) เป็นเสื้อผ้าที่มีลักษณะคล้าย ๆ กันแต่สิ้นสุดลงบริเวณท่อนขา ส่วนบนบางแบบก็ขึ้นยาวตั้งแต่หัวไหล่ไปจรดปลายเท้า มักจะออกแบบบอดี้สูทกันให้เพื่อเมื่อสวมท่อนบนแล้วมองเห็นเป็นเสมือนเบลลาส์หรือใช้แทนที่เบลลาส์ บอดี้สูทนั้นดูเหมือนจะเข้าไปแทนที่บราส์และแพนตีโฮส และเบลลาส์ หรือสเวตเตอร์เลยทีเดียว

รูปที่ 14 สลิป

รูปที่ 15 บอดี้สูทที่ใส่แทนบราส์ แพนตี้ และแทนเบลลาส์

บรรพชนของบรรดาเสื้อผ้าเหล่านี้หลายอย่าง คือ เลโอตาร์ด (Leotard) เป็นเสื้อผ้าถักเข็มไหมพรม สองชิ้นรัดรูปแน่น ที่ รุสต์ ลีโอตาร์ด นักแสดงกายกรรมชาวฝรั่งเศสสวมในศตวรรษที่สิบเก้า บรรดานักเต้นระบำและนักแสดงกายกรรมได้นำชุดนี้มาใช้เป็นเครื่องแต่งกายประเพณีจนกระทั่ง แคลร์ แมกคาร์เคลล์ นำเข้ามาใช้เมื่อปี ค.ศ. 1943 อยู่ระยะหนึ่ง แต่ก็ไม่ใช่ที่จับความสนใจ จึงไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องแต่งกายสมัยนิยมมาก่อน

ฮิปปีและนักเรียกร้องสิทธิสตรีหัวรุนแรงได้ปฏิเสธการใช้บราสซิเยร์ ผู้หญิงบางรายเลิกสวมบราไปเลย บางรายก็หันไปซื้อ “โน-บรา-บรา” (No-bra Bra = ไม่น่าจะเป็นบราแต่ก็คือบรา) อันเป็นงานออกแบบจากต้นความคิดของ รูดิ เกิร์นริช เมื่อปี ค.ศ. 1964 ซึ่งเป็นทางแก้ปัญหาให้ผู้ผลิตชุดชั้นในที่พยายามตอบสนองความต้องการบราซิเยร์ของผู้หญิงจำนวนมาก ที่ยังต้องการใช้อยู่แต่อยากให้อูเหมือนไม่ได้มีบราส์แขวนอยู่ตรงนั้น การใช้สายคาดเอวก็หมดความจำเป็นไป

เสื้อฝักกลางวัน

กระโปรงที่อยู่ในสมัยนิยมที่สุดต้องอยู่เหนือหัวเข่า แต่กระนั้นผู้หญิงหัวเก่าหน่อยนัก ที่จะสวมกระโปรงอวดหัวเข่า เสื้อผ้าส่วนใหญ่เข้ารูปหลวม ๆ ไม่มีราวสะเอวที่ชัดเจน ในตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 ผ้าพิมพ์ลายสีสดทำจากเส้นใยผลิตถักด้วยเข็ม เป็นที่นิยม

ชุดเครื่องแต่งกาย โครงร่างเงาปลายช่วงปี ค.ศ. 1950 เมื่อเชอมิสต์ตัวแรกเข้ามา ชุดเครื่องแต่งกายคู่ก่อนข้างนิ่ม ดูราวกับเป็นผ้าพันกาย ครั้นถึงกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 ชุดเครื่องแต่งกายหลายแบบก่อนข้างจะมีแนวเส้นแข็ง ชุดเครื่องแต่งกายที่ใช้บอดิซต่อกับกระโปรงถือว่าเป็นเรื่องไม่ธรรมดา โครงร่างเงาของสไตส์ชุดเครื่องแต่งกายที่น่าสังเกตบางแบบ เป็นดังนี้

- ราวสะเอวอั้งปี้ร์ (ตอนต้นช่วงสมัย)
- รูปร่างแนวเส้นรูปตัว A บานออกเล็กน้อยจากลำคอไปถึงชายกระโปรง
- ชุดเครื่องแต่งกายตัดเป็นแนวเส้นตรงตั้งแต่หัวไหล่ไปจนถึงชายกระโปรง
- ชุดเครื่องแต่งกายหิ้งตัวลงมาตรงตั้งแต่ผ้าหุนตรงหัวไหล่
- ชุดเครื่องแต่งกายไม่รัดรูปไปจนถึงท่อนสะโพก แล้วมีผ้าเป็นลายหยิกขอบใบบัวเข้ามาต่อตรงชายกระโปรงชุดนี้ตรงหัวเข่า

ชุดเครื่องแต่งกายประเภทพิเศษ ชุดเครื่องแต่งกายกลางวันยาว เรียกกันว่า ชุดคุณย่า (Granny Dress) เป็นที่นิยมในบรรดาหญิงสาวเมื่อตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 ชุดนี้ดูเหมือนจะปรับมาจากสไตล์มอดส์และสไตล์ฮิปปี บางแบบมีลวดลายย้อนยุคสมัยประวัติศาสตร์ บางแบบเพียงแต่ตัดให้มีผ้ายาวยืดขึ้นที่บริเวณลำคอ ที่สะเอว และที่แขนเสื้อ

สิ่งตีพิมพ์รายงานเรื่องแฟชั่นผ้าโปรง เป็นเบลลาส์ประเภทมองทะเล และเป็นที่ใช้สวมโดยไม่ใช้เสื้อชั้นในอยู่บ้าง อันนี้มีคนใช้กันในวงจำกัด และไม่ได้แพร่กระจายออกไปนอกเมืองใหญ่ และออกนอกบริเวณมหานคร

ชุดกระดาษ (Paper Dresses) เป็นที่สนใจกันประปรายอยู่พักหนึ่ง เมื่อปี ค.ศ. 1966 บริษัทกระดาษ สกอตต์ ผลิตชุดกระดาษขึ้นเป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมการขายผลิตภัณฑ์กระดาษ ผู้ผลิตไม่ได้ตั้งใจที่จะผลิตชุดกระดาษออกจำหน่าย แต่เพราะลูกค้าให้การต้อนรับการส่งเสริมการขายครั้งนั้นอย่างท่วมท้น ทำให้ชุดกระดาษประสบความสำเร็จอย่างน่าประหลาดใจ ผู้ผลิตรายอื่นจับความคิดนี้ได้อย่างรวดเร็ว ที่การผลิตกระดาษเป็นที่ยอมรับก็เพราะใช้แนวเส้น สไตล์ตัว A ไม่รัดรูปและไม่สลับซับซ้อน และใช้สีสันสดสีพิมพ์ลายซึ่งเป็นที่นิยมอยู่ในขณะนั้น แต่ความนิยมอยู่เพียงช่วงสั้น ในท้ายที่สุด ความต้องการชุดกระดาษลดลงอย่างรวดเร็วหลังปี ค.ศ. 1968

รูปที่ 16 ชุดเสื้อผากลางวัน

รูปที่ 17 ชุดคลุมย่า

เมื่อเทอร์เลอร์สูท หลีกทางให้ แพนต์สูท

แพนต์เข้าคู่กับแจ็กเก็ต เข้ามาเมื่อหลังช่วงกลางปี ค.ศ. 1960 เล็กน้อย เป็นชุดกลางวัน ชุดธุรกิจ และชุดกลางคืน แพนต์สูทที่ราคาไม่แพงนักมักใช้ผ้าโพลีเอสเตอร์ดัดเข็มสองเส้น ส่วนแบบที่มีราคาแพงก็ใช้ผ้าขนสัตว์ดัดเข็มใหม่พรมสองเส้น ถึงปลายช่วงปี ค.ศ. 1960 แพนต์สูทเป็นที่นิยมเลขน้าเทอร์เลอร์สูทไป

ในขณะที่ความยาวกระโปรงกำลังเป็นปัญหารุนแรง การสวมแพนต์สูทนับเป็นการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ว่าความยาวควรจะเป็นเท่าไรดี

รูปที่ 18 แพนต์สูท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสื้อผ้าสปอร์ต

การใช้กระโปรงกับเบลลาส์แยกกัน มีความสำคัญน้อยลงกว่าในหลายทศวรรษก่อน เพราะมีแพนต์และท๊อปเป็นผ้าถักเข็มเข้ามาแทนที่เสียเป็นส่วนใหญ่

นิตท๊อป (Knit Tops) ในบรรดาท๊อปที่เป็นที่นิยมกันมากที่สุด คือ แบบคอเต่า การใช้แบบคอเต่าคล้องจองกับความตื่นตัวเรื่องผ้าถักไหมพรม มาใช้เป็นที่อปปสวมเข้ารูปง่าย ๆ กับกระโปรงหรือแพนต์ เด็กสาวมักสวมคอเต่ากับจัมเปอร์ (Jumper = เสื้อชุดติดกับกางเกง) และไทด์ (Tights) ซึ่งเป็นกางเกงรัดรูปอย่างนักกีฬาหรือนักเดินระบำซึ่งเข้ากับจัมเปอร์

สเวตเตอร์ สไตส์สเวตเตอร์ที่นิยมกันได้แก่

- สเวตเตอร์คนยาก (Poor Boy Sweater) หรือสเวตเตอร์ที่ถักเป็นซี่โครงรัดรูปแน่น ซึ่งดูเหมือนกับผ้าหัดตัว

- สเวตเตอร์โมแฮร์ (ทำจากผ้าขนสัตว์ที่ได้มาจากขนแพะแองโกรา)

- ชุดเสื้อไหมพรมกับสเวตเตอร์ฟูตโอเวอร์ เข้าคู่กัน

กระโปรง ส่วนใหญ่จะมีแนวเส้นรูปตัว A หลายแบบไม่มีแถบคาดสะเอว แต่ใช้การเย็บขอบ (Facing) แทน ในตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 กระโปรงส่วนใหญ่ก่อนไปทางมินิ และมีแมกซ์เข้ามาเป็นบางครั้ง เป็นชุดกลางวัน และบ่อยครั้งจะเป็นชุดกลางคืน

รูปที่ 19 แพนต์ขาบานแบบเครื่องรังสะโพก

รูปที่ 20 ฮอตแพนต์

แพนต์ แพนต์แทบทุกชนิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งบลูยีนส์เป็นที่นิยมสไตส์ที่เป็นหลัก คือ แบบที่เรียกว่า เครื่องรังสะโพก (Hip Huggers) ซึ่งมีขาบานกว้างหรือขาปลายระฆัง แล้วรัดตลอดสะโพกไว้อย่างนุ่มนวล และมักจะใช้การเย็บขอบ แทนที่จะใช้แถบคาดสะเอวตรงตอนบน จึงทำให้สะเอวตกลงมาบนสะโพก เป็นไปตามแนวสะเอวธรรมชาติ ฮอตแพนต์ (Hot Pants) คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แฟชั่นที่ทันสมัยมาก เป็นลักษณะเมื่อตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 แฟชั่นต์ ปลายขา บานรูประฆังนั้น ได้มาจากรูปร่างของกางเกงเครื่องแบบกลาสีที่ออกแบบให้กางเกงมีขากว้าง เพื่อเมื่อตกลงไปในทะเลจะได้ถอดกางเกงออกอย่างสะดวก ก็สามารถดึงกางเกงออกกว่าย่น้ำได้โดยไม่ต้องไปติดขัดอยู่กับรองเท้า

เสื้อผ้ากลางคืน

บรรดาแนวโน้มนั้นมีตั้งแต่

- ชุดสั้นแนวตรง บางแบบมีลายพิมพ์ผ้าสีสดใสบางแบบเป็นผ้าสีโลหะ หรือใช้แผ่นโลหะกลม แผ่นพลาสติกที่แพรวพราว และ/หรือลูกปัดขลิบริม
- ในตอนปลายช่วงปี ค.ศ. 1960 ชุดกลางคืนยาว เริ่มเข้ามากลบชุดสั้น
- แฟชั่นต์สูทผ้ามีลายพิมพ์ตกแต่ง กับกางเกงขายาวโป่ง ใช้สวมกันในเวลากลางคืน
- แฟชั่นต์ขากว้าง ทำจากผ้าเนื้อนุ่ม มีชื่อเรียกทางแฟชั่นว่า ปาลาซโซ พาจามา (Palazzo Pajamas) แฟชั่นต์นี้ใช้เข้าคู่กับโฮสเทลสาวนั้ ถือว่า เหมาะสมที่จะใช้สวมเพื่อรับแขกอยู่กับบ้าน และใช้ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ

รูปที่ 21 เสื้อผ้ากลางคืน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาราง นักออกแบบที่ทรงอิทธิพลในปารีสและที่ศูนย์กลางแฟชั่นอื่น ๆ เมื่อปี ค.ศ. 1964 – 1974

นักออกแบบ	ที่ทำงาน	ลักษณะของงานออกแบบ และอาชีพที่น่าสังเกต
ปารีส กูส์ ฟรอนซ์วส์ คราเอช (ปี ค.ศ. 1917 – 1988)	เป็นหัวหน้านักออกแบบที่ นีนา ริชชี เมื่อปี ค.ศ. 1954 – 1964 หัวหน้านักออกแบบที่ลียงแวง เมื่อปี ค.ศ. 1964 – 1984 แล้ว วางมือ	“เสื้อผ้าคนหนุ่ม ใช้อย่างไม่ต้องยับยั้ง และทันสมัย” ทำแพนค์ กลางคืนมี เสน่ห์ เกาโซแพนค์ระดับอัญมณี กาว์กลางคืนหรูหรา
เอมมานูเอล คานท์ (ปี ค.ศ. 1938 –)	ออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป ราคา แพง ในช่วงปี ค.ศ. 1960	เป็นผู้มีอิทธิพลมากในหมู่คนหนุ่มสาว ยังคงทำงานต่อไป ในช่วงปี ค.ศ. 1970 และ 1980 มีสไตล์เป็นเอกลักษณ์ สูง
ปาโก รามานน์ (ปี ค.ศ. 1934 –)	รามานน์ ปี ค.ศ. 1966	มีชื่อเสียงด้านเสื้อผ้าที่ทำจากแผ่น พลาสติกรูปทรงเรขาคณิตใช้ห่วง โลหะร้อยเข้าด้วยกัน ในช่วงปี ค.ศ. 1970 นำไปผนวกกับวัสดุประเภท อื่น ๆ
เอมมานูเอล อังกาโร (ปี ค.ศ. 1933 –)	อังกาโร, แสดงคอลเล็กชั่น เสื้อผ้าชั้นสูงครั้งแรก เมื่อปี ค.ศ. 1965 ภายหลังจึงเข้าตลาด เสื้อผ้าพร้อมใส่เช่นกัน	มีชื่อเสียงด้านรูปทรงเรขาคณิตเป็น แนวตรงและทรงตัว เอ เมื่อช่วงปี ค.ศ. 1960, 1970 และ 1980 สไตล์ นิ่งลง และ “ระแวงระว่างถึงรูป ร่างกายมากขึ้น”
วาเลนติโน (ราวปี ค.ศ. 1932 –)	วาเลนติโน, ประสบความสำเร็จ ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1962 จัด แสดงเสื้อผ้าพร้อมใส่ที่ ปารีส ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1975 แสดง เสื้อผ้าชั้นสูงที่ปารีส	“มีจุดที่น่าสังเกตด้านเทลอร์โค้ดและ สูทแบบเรียบง่ายประณีตและหรูหรา” ยังออกแบบชุดผู้ชายอีกด้วย
อิตาลี พี่น้องฟอนตามา	ลอเรลล์ ฟอนตามา ปี ค.ศ. 1917	สำนักเสื้อผ้าชั้นสูงของครอบครัวที่ โรม เป็นส่วนสำคัญ ในวงการเสื้อผ้า ชั้นสูงในอิตาลีเมื่อช่วงปี 1950

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เจ้าหญิง ไอรีน กาติตซิเน	แสดงครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1959 ยังคงทำต่อไปถึงปี ค.ศ. 1968 แล้วทำเป็นครั้งคราวอยู่เป็น เวลาหลายปีในช่วงต้นปี ค.ศ. 1970	เป็นผู้นำปาลาซโซ พาจามา เข้ามาเมื่อ ปี ค.ศ. 1960 งานออกแบบที่น่าสังเกต อย่างอื่นรวมไปถึง “โตกาอยู่กับบ้าน สุทกลางคืน กาวนกลางคืน แบบเปิด ข้าง”
โรซิตา กับ ออตาวิโอ (ได) มิสโซนิ เอมิลิโอ ปุชชี (ปี ค.ศ. 1919 – 1992)	มิสโซนิ, ราวปี ค.ศ. 1953 เอมิลิโอ, ปี ค.ศ. 1950	มีชื่อเสียงเป็นพิเศษด้านชุดักใหม่ พรมที่มีสีและแนวลายโดดเด่น มีชื่อเสียงทางด้านลายพิมพ์ผ้าที่มีสีสัน และโดดเด่น จึงยังคงทำงานเข้มแข็ง ในช่วงปี ค.ศ. 1980
มิลลา คอน	มิลาน คอน, ปี ค.ศ. 1959 ที่ โรมและมิลาน	มีชื่อเสียงทางด้านออกแบบและ ช่างฝีมือด้านเครื่องนุ่งห่มผู้หญิง ชุด ผู้ชาย และชุดว่ายน้ำ ทำงานอย่าง เข้มแข็งในช่วงปี ค.ศ. 1960, 1970 และ 1980
อังกฤษ ของ มูอีย์ (ปี ค.ศ. 1933 – 1995)	ทำงานให้ลิเบอร์ตี, เจเกอร์ ใช้ ชื่อของตนเองในปี ค.ศ. 1962 จาก เจน แอนด์ เจน เป็นของ มูอีย์ จำกัด ในปี ค.ศ. 1971 – 1972	มีบุคลิก นุ่ม กลาสสิก เป็นรูปทรงเท เลอร์ ด้วยหนังฟอก หรือผ้าไหม
เธียร์ ปอร์เตอร์ (ปี ค.ศ. 1927 –)	ขายชุดกาแฟเตนผ้าปักอยู่ในร้าน ออกแบบตกแต่งภายใน เมื่อปี ค.ศ. 1966 ที่ลอนดอน, ขาย งานออกแบบให้บริษัทอื่นแล้ว ดำเนินกิจการบุติกที่นิวยอร์ก ในปี ค.ศ. 1971 – 1972	ได้รับอิทธิพลจากตะวันออก จึงเป็น ร่องรอยสไตล์เรอเนซองส์ และสไตล์ กอทิก สมัยวิกตอเรียน อยู่ในงานของ เธอ อาชีพของเธอสะท้อนให้เห็นภาพ เมื่อช่วงปี ค.ศ. 1960 และ 1970 ซึ่ง กำลังต่อต้านวัฒนธรรม
แมรี ควอนต์ (ปี ค.ศ. 1934 –)	แมรี ควอนต์, ราวปี ค.ศ. 1963	มีงานออกแบบทรงอิทธิพลตามสไตล์ มอดส์ เมื่อช่วงปี ค.ศ. 1960 มินิสเกิร์ต ภายหลังช่วงปี ค.ศ. 1960 และเป็น ปัจจัยหลักที่ทำให้ลอนดอนกลายเป็น ศูนย์กลางแฟชั่นในช่วงปี ค.ศ. 1960

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<p>สหรัฐฯ โอลิฟ (ปี ค.ศ. 1933 –) เจฟฟรีย์ บิน (ปี ค.ศ. 1927 –)</p>	<p>เปิดบริษัททำหมวกของตนเอง ในปี ค.ศ. 1962 ขยายออกไป แล้วเปลี่ยนไปทำเสื้อผ้า แชมมิวเอล วินสตัน และฮาร์ เมย์, ปี ค.ศ. 1949 – 1957 เทเบิล ไตรนา ซึ่งใช้ชื่อของเขา เองปิดเป็นสลาก ปี ค.ศ. 1958 – 1962, เปิดธุรกิจของตนเอง ในปี ค.ศ. 1962</p>	<p>มีชื่อเสียงทางการใช้แรงบันดาลใจจากชาเนล ทำเสื้อผ้า ถักไหมพรม และทำชุดผู้ชาย เรียบง่าย เน้นตรงการตัดเย็บกับการ ใช้เส้น เน้นรายละเอียดในการตัดเย็บ เสื้อผ้า และใช้ผ้าที่ไม่ธรรมดา ขยายตัวออกไปทำเครื่องประกอบการ แต่งกายชุดผู้ชายและออกใบอนุญาต ให้คนอื่นทำ</p>
<p>บิลล์ บลาสส์ (ปี ค.ศ. 1922 –)</p>	<p>หลังสงครามโลกครั้งที่สอง กลายเป็นหัวหน้านักออกแบบที่ บริษัท มอริซ เรนดเนอร์, ท้ายที่สุดกลายเป็นเจ้าของ และ เปลี่ยนชื่อเป็น บริษัท บิลล์ บลาสส์</p>	<p>มีชื่อเสียงทางการทำชุดสปอร์ต แนวคลาสสิกของผู้หญิงใช้ผ้าดีคุด สปอร์ตของผู้ชายผสมความหรูหรา ระหว่างแนวลายกับผ้า และเป็น ผู้หญิง ชุดกลางคืนมีเส้นที่ตัดกับ ชุดเรียบร้อย เวลากลางวัน มีความ สนใจการออกแบบผลิตภัณฑ์หลาย อย่างที่ติดชื่อเขาอยู่</p>
<p>บอนนี่ คาซิน (ปี ค.ศ. 1915 –)</p>	<p>ทำงานเป็นนักออกแบบอิสระ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1953 เปิดร้านนิต เคอร์รี่ สำหรับทำงานถักด้วยมือ เมื่อปี ค.ศ. 1967</p>	<p>ถนัดเฉพาะด้านเครื่องนุ่มห่มทำงาน การออกแบบเชิงคิดค้นโดยเฉพาะชุด ชั้นนอกใช้ผ้าถักไหมพรม ผ้าขนสัตว์ เนื้อหยาบผ้าใบ และหนังฟอก</p>
<p>ออสการ์ เดอ ลาร็องดา (ปี ค.ศ. 1932 –)</p>	<p>หลังจากทำงานที่ปารีส และ นิวยอร์ก แล้วไปเปิดธุรกิจของ ตนเองหลังปี ค.ศ. 1965 เคย ออกแบบให้สำนักบัลแมง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1992</p>	<p>นฤมิตเสื้อผ้าพร้อมใส่หรูหรา มี ชื่อเสียงด้านการใช้ “ผ้าเนื้อหยาบ” ทำ ชุดกลางคืน และชุดกลางวันหรูหรา และเป็นผู้หญิง มีผลิตภัณฑ์อย่างอื่นที่ ใช้ชื่อเขา</p>
<p>รูดี เกิร์นริช (ปี ค.ศ. 1922 – 1985)</p>	<p>ทำงานที่แคลิฟอร์เนีย</p>	<p>มีชื่อเสียงโดยเฉพาะด้านเครื่องนุ่มห่ม สปอร์ตและการใช้สไตล์หัวรุนแรง รวมไปถึงชุดว่ายน้ำที่ออปเลส และเบ ลาส์มองทะเล และบรา “ที่ไม่ใช่บรา” เมื่อช่วงปี ค.ศ. 1960</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชาร์ลส์ ไคลแบกเคอร์	เริ่มบริษัทตัวเองเมื่อ ปี ค.ศ. 1963	รักษาภาพธุรกิจขนาดเล็กที่เขาสามารถควบคุมการตัดเย็บได้เอง สไตล์แนวทแยงซึ่งเขามีชื่อเสียงโด่งดัง
แอนน์ ไคลน์ (ปี ค.ศ. 1923 – 1974)	จัดตั้งจูเนียร์โซฟิสติกเคตส์ (ปี ค.ศ. 1951 – 1964) แล้วตั้งบริษัท แอนน์ ไคลน์เมื่อปี ค.ศ. 1968 หลังจากนางเสียชีวิต นักออกแบบคนอื่น ๆ ทำงานใช้ชื่อนาง	มีชื่อเสียงเมื่อช่วงปี ค.ศ. 1960 เธอสามารถคลาสสิกสีสดใส ชุดเซ็กซี่ มิดิยาว แฟ้นต์เกาโซหนังฟอก --- และชุดเจอร์ซีรีครูป แน่น มีถุงครอบศีรษะสำหรับเวลากลางวัน
คัลวิน ไคลน์ (ปี ค.ศ. 1942 –)	บริษัท คัลวิน ไคลน์ เมื่อปี ค.ศ. 1968 บลูยีนส์ของ “นักออกแบบ” มีความสำคัญในช่วงปี ค.ศ. 1970 วางตลาดผลิตภัณฑ์หลากหลายได้สลาท คัลวิน ไคลน์	ถือว่ามีชื่อเสียงเพราะเนกไทหน้ากว้าง กระสวยที่แฝงอยู่ออกมาวางไว้แนวหน้า --- ปรับปรุงรูปร่างฐานรากชุดสปอร์ตด้วยการใช้เส้นใยธรรมชาติหฐ เช่น แคชเมียร์ ลินิน และผ้าไหม --- สีที่ชอบใช้ คือ สีดินและสีกลาง ๆ
ราล์ฟ ลอเรน (ปี ค.ศ. 1939 –)	สายผลิตภัณฑ์โปโลในชุดผู้ชาย เมื่อปี ค.ศ. 1971 และบริษัทอื่นที่แตกออกไปภายหลัง ขายสิทธิชื่อโปโลและชื่อลอเรนให้ไปทำผลิตภัณฑ์อื่นอีกหลากหลาย	เข้ามามีชื่อเสียงเพราะเนกไทหน้ากว้าง มีชื่อด้านการใช้เส้นใยธรรมชาติได้รับอิทธิพลตะวันตก และชุดกลางแจ้ง โครงร่างเงาคลาสสิก ผ้าเนื้อดี และฝีมือประณีต ใส่ทัศนคติและความเชื่อมั่นลงในเสื้อผ้า
จอร์จีโอ แชนด์ แองเจโล (ปี ค.ศ. 1936 – 1989)	แชนด์ แองเจโล เสื้อผ้าพร้อมใส่เมื่อ ปี ค.ศ. 1966 บริษัท คิแชนด์แองเจโล ปี ค.ศ. 1968	มีชื่อเสียงการใช้โครงร่างหลักเป็นเชื้อชาติ และการออกแบบ แนวทแยงไปเล็กน้อย
อาร์โนลด์ สกาตี (ปี ค.ศ. 1931 –)	ทำชุดพร้อมใส่ในนิวยอร์ก เมื่อปี ค.ศ. 1960 ผันไปทำเสื้อผ้าชั้นสูงเมื่อปี ค.ศ. 1963 กลับไปหาเสื้อผ้าพร้อมใส่เมื่อปี ค.ศ. 1983	มีชื่อเสียงด้านชุดกลางคืนชวนมอง ใช้ผ้าหรูหรา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสื้อผ้าคลุมชั้นนอก

เสื้อผ้าทำงาน หรือโอเวอร์ไลน์ (Overall Lines) เป็นโค้ดมีลักษณะค่อนข้างเป็นแนวเส้นตรงและหลวม แนวไหล่รัศรูป่าง ๆ และมีราวไหล่มน โค้ดแบบแคบเข้าหาปลายส่วนล่างเล็กน้อย หรือไม่ก็มีรูปร่างเป็นแนวเส้นรูปตัว A

ความยาว โค้ดสั้นไปจนกระทั่งปลายทศวรรษ ราวช่วงปี ค.ศ. 1970 ความยาวขนาด มิดิ มินิ และแมกซี่ ล้วนมีจำหน่าย เกรตโค้ดแบบยาวทั้งสไตล์กระดุมสองแถวและกระดุมแถวเดียว คาดเข็มขัดและมีกระโปรงปลายบานยาวเท่าแมกซี่ ได้รับแรงบันดาลใจจากภาพยนตร์เรื่อง ดร.ซิวกโก กับสไตลซ์ชาวรัสเซียในศตวรรษที่สิบเก้า โค้ดที่ยาวมาก อยู่ในความนิยมมากกว่าชุดเครื่องแต่งกายหรือกระโปรง บริษัทผู้ผลิตบางรายทำโค้ดมีชิปตามแนวนอน ที่ผู้สวมสามารถรูดชิปบางส่วนออกไป กลายเป็นมินิ มิดิ หรือแมกซี่ ได้

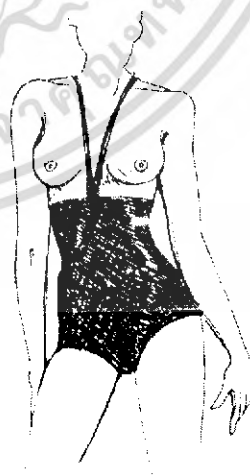
แขวนเสื้อ ป้อยครั้งแขวนเสื้อจะมีไหล่ห้อย หรือไม่ก็ตัดแขวนเสื้อเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของโค้ด ส่วนใหญ่ยาวถึงข้อมือหรือสั้นกว่านั้น

โค้ดขนปุย (High-pile Coats) เป็นโค้ดขนสัตว์เทียมจากบริษัทผู้ผลิตเส้นใยที่เลียนแบบขนสัตว์ได้ค่อนข้างเหมือนจริง เป็นที่นิยม ใช้เส้นใยสังเคราะห์ภายในเป็นขนปุย เพื่อเพิ่มความอบอุ่น ผ้าปูในเบรูดชิปไว้ยังคงเป็นที่นิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุดกับฝน การหันไปเน้นหนักเรื่องการปกปักรักษาสัตว์ที่กำลังสูญพันธุ์ซึ่งเคยนำมาใช้ทำผ้าขนสัตว์ เป็นสาเหตุให้คนจำนวนหนึ่งหันไปใช้ผ้าขนปุยผลิตเลียนแบบขนสัตว์

เสื้อฝ้านอกบ้านอย่างอื่น เคป และปอนโจ แบบสั้น เป็นที่นิยมในช่วงปลายปี ค.ศ. 1960 เช่นเดียวกับผ้าเคลือบไวนิลสำหรับทำชุดกันฝน

รูปที่ 22 เสื้อผ้าคลุมชั้นนอก

รูปที่ 23 ชุดอาบน้ำโมโนกินี ของ รูดี เกิร์นริช

เครื่องนุ่งห่มสำหรับกีฬาอีสต์เล่นยัดสาย

การว่ายน้ำ สไตรด์ชุดว่ายน้ำมีค่อนข้างหลากหลาย ชุดเหล่านี้มีตั้งแต่ชุดว่ายน้ำสองชิ้น ที่ตัดเย็บในลักษณะโบราณ ไปจนถึงบิกินีหรือมอเร็ม ซึ่งกลายเป็นที่ยอมรับกันมากขึ้นในสหรัฐอเมริกา รูดี เกร็นริช นำชุดว่ายน้ำที่อปเลตเข้ามาในปี ค.ศ. 1964 เรียกว่า โมโนกินี (Monokini) ชุดว่ายน้ำบางแบบเป็นปลูซง (เบลลาส์ชนิดยาว) เข้ารูปอย่างหลวม ๆ ตามความนิยมชุดไม่เข้ารูปในสมัยนั้น

การเล่นสกี การเล่นสกีไถลดลงไปตามภูเขาขยายตัวมากขึ้น ในตอนกลางช่วงปี 1960 ชุดสกีมีสีสันสดใสและมีลายพิมพ์ ถึงปลายช่วงปี ค.ศ. 1960 นักเล่นสกีสวมเกงเกงวอร์ม กับโอเวอร์ออลที่มี ปาร์คา (Parka) หรือเสื้อคลุมกันลมและหิมะ ทำจากเส้นใยเส้นสังเคราะห์ และยึดจนเปิดไว้ด้านใน แล้วนำไปสอดเข้าไปในแจ็กเก็ตสกี กับชุดสปอร์ตอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความอบอุ่น สไตรด์ที่ใช้สวมกันในกีฬาโอลิมปิกเข้ามามีอิทธิพลต่อชุดสกีมาก เมื่อนักกีฬาโอลิมปิกพยายามมองหาสไตรด์ที่จะช่วยเพิ่มความรวดเร็ว จึงพากันหันไปใช้แบบถูตามลม เป็นกางเกงสกีผ้าฉีกไหมพรมยัดได้ ในปี ค.ศ. 1968 นักเล่นสกีโอลิมปิก ซูซี คาฟฟี สวมจันท์สูทแนบเนื้อสีเงิน นับเป็นการเปิดตัวการใส่ชุดสกีชิ้นเดียว แบบยูนิตาร์ด (Unitard)

เทนนิส หลังจากปี ค.ศ. 1972 ชุดเทนนิสที่สมาคมเทนนิสบังคับเป็นเสื้อผ้าที่มีสีขลิบริมหรือเสื้อผ้าสี เทนนิสกลายเป็นกีฬาที่คนนิยมกันอย่างสิ้นหลาม ในบริเวณเขตชานเมืองของผู้มีอันจะกิน เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเห็นผู้หญิงสวมชุดเทนนิสออกจูงจ่ายสินค้าอยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ต

เมื่อวันที่ 5 เดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1972 การแข่งขันเทนนิสที่สนามวิเบิลตัน ที่อังกฤษ นักเทนนิสหญิง โรซี คาซาลส์ ได้ทำลายขนบธรรมเนียมการสวมชุดสีขาวลงเล่นเทนนิส นางสวมชุดเล่นเทนนิสมีลายสีม่วง นับเป็นจุดสิ้นสุดของยุคสีขาว เป็นจุดเริ่มต้นของสีสันอื่น ๆ ผู้วงการเทนนิส

ชุดนอน

ชุดนอนมีหลากหลายรวมทั้ง

- ในดีการไนลอนมีสีสัน มีความยาวตั้งแต่ยาวถึงพื้น ร่นขึ้นมาถึงสะโพก
- กาวน์ “ชอร์ตตี้” (Shortie) สวมเข้าคู่กับแพนตี้ส์
- พาจามา
- ชุดกันหนาวทำจากผ้าสังเคราะห์ขนปุย และไนลอนเย็บเป็นผ้าสองชั้นมีวัสดุบุรองปักหรือผ้าโพลีเอสเตอร์

ผมและเครื่องแต่งศีรษะ

ผม ถึงกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 เด็กผู้หญิงและหญิงสาว ได้รับอนุญาตให้ไว้ผมเหยียดตรง และยาว เด็กผู้หญิงที่ผมไม่ได้เหยียดตรงตามธรรมชาติ ต้องไปยัดรอยหยิกออกจากผมด้วยเตารีดผ้า ความนิยมผมยาวเหยียดตรงยังคงดำเนินต่อไปในช่วงปี ค.ศ. 1970

นักออกแบบแฟชั่นฝรั่งเศส กูเรซ และการ์เต็ง และนักออกแบบแฟชั่นชาวอังกฤษ แมรีควอนต์ พวกกันตัดผมนางแบบจนเกือบเป็นรูปทรงเรขาคณิต ในคอลเลกชันกึ่งทศวรรษ นักออกแบบทรงผมชาวอังกฤษ วิคัลแซสซูน ยังจัด ทรงเรขาคณิต (Geometric Cut) ไว้เป็นทางเลือกหนึ่งในแบบผมยาวยอดนิยม

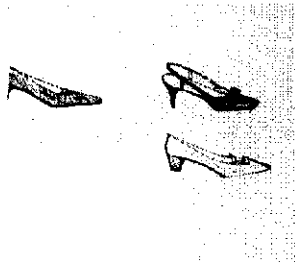
รูปที่ 24 ผมทรงเรขาคณิต ผมทรงแอฟโฟร และหมวก ตามลำดับ

เครื่องสวมเท้า

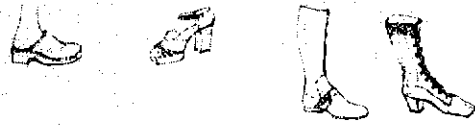
ถุงเท้ายาวกับแพนตีโฮส ถุงเท้ายาวหรือให้ต์มีสีและมีลายเนื้อใช้สวมกับกระโปรงสั้น ถุงเท้ายาวถึงหัวเข่ามีสี ใช้สวมกับมินิสเกิร์ต

รองเท้า ส้นรองเท้าตกลงไปในขณะที่กระโปรงสั้นขึ้น ถึงกลางช่วงปี ค.ศ. 1970 หัวรองเท้ามนเข้า และยื่นแหลมน้อยลง ในตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 มีพื้นรองเท้าสูง จากบางไปจนถึงสูงมาก เข้ามาสอดไว้ในรองเท้าและบู๊ตแทบทุกชนิด ในช่วงที่การยกพื้นรองเท้าสูงขึ้นกำลังอยู่ในความนิยม คล็อก (Clogs) รองเท้าซึ่งมีพื้นเป็นไม้เป็นที่นิยมกันเป็นพิเศษ

บู๊ต บู๊ตยังคงเป็นเครื่องสวมเท้ารายการหลัก ในแต่ละปีมีการแสดงแบบที่ต่างออกไป ตลอดช่วงสมัย

รูปที่ 25 รองเท้า ช่วง 1964 – 1965

รูปที่ 26 คล้อก รองเท้ายกพื้นสูง และบู๊ต

เครื่องแต่งกายประเพณีผู้ชาย

ส่วนประกอบเครื่องการแต่งกาย

เสื้อผ้าชั้นใน

กางเกงขาสั้นนักมวย กางเกงในผ้าดกเข็ม เซ็ตนักกีฬา และทีเชิ้ตยังคงใช้กันต่อมา แต่เห็นการเปลี่ยนแปลงดังนี้

- ในตอนปลายช่วงปี ค.ศ. 1960 กางเกงขาสั้นนักมวยซึ่งมีจำหน่ายหลากหลายอยู่แล้วและเป็นผ้าพิมพ์ลายดอกเล็ก ๆ ถูกทำเป็นลายพิมพ์ผ้าสีสดใส
- ผู้ผลิตกางเกงในยี่ห้อจ็อกกี้ เมื่อปี ค.ศ. 1970 ใช้ผ้าฝ้ายเป็นตาข่ายผลิตและยังผลิตกางเกงในขาสั้นตัดแบบบิกินี ใช้สีสดใส

รูปที่ 27 เสื้อผ้าชั้นใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สูทธุรกิจ

ถึงกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 เสื้อผ้าแบบมอดส์กวาดสูทคอนติเนนตั้ลออกจากตลาดไป มอดส์เป็นสไตล์อังกฤษที่หัวไหล่แจ็กเก็ตมีหมอนรองเล็กน้อยปกเสื้อกว้าง ปลายแจ็กเก็ตบาน ออกพอบประมาณจนดูเป็นกระโปรง และเปิดช่องด้านข้างหรือด้านหลังตรงกลางไว้ชัดเจน ด้านหน้าแจ็กเก็ตมีรูปร่างเหมือนถูกปาดอกใหญ่พอบประมาณ สูทรัดลำตัวยังคงอยู่ในความนิยม ไปจนตลอดช่วงสมัย

ในตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 ปกเสื้อค่อนข้างกว้าง สูทสวมรัดตลอดลำตัว ใช้ผ้าถักเข็ม ค้ายสองเส้น ทั้งจากเส้นใจผลิตและเส้นใยขนสัตว์ กันอย่างกว้างขวาง และกางเกงค่อนข้างขา บาน สูทนั้นมีทั้งกระดุมแถวเดียวและกระดุมแถวคู่ แม้ว่าสไตล์กระดุมแถวเดียวจะนิยมกัน มากกว่า

สูทที่ใช้ แจ็กเก็ตเนห์รู (Nehru Jacket) ปรากฏเข้ามาในฉาก เป็นแจ็กเก็ตของชาวอินเดียที่ กลัดกระดุมตลอดไป จนถึงคอเสื้อเล็ก ๆ ตั้งขึ้นเสื้อชูคั้นตั้งชื่อตามนายกรัฐมนตรีอินเดีย ยาวา อาร์ลาต เนห์รู ซึ่งสวมแจ็กเก็ตตามชนประเพณีเดิม สไตล์นี้คงอยู่ประมาณสองปี หลังจาก ลอร์ดสโนว์ดอน (ในขณะนั้นเป็นพระสวามีของเจ้าหญิงมาร์กาเรต แห่งอังกฤษ) สวมชุดกลางคืน สูทเนห์รูอย่างเป็นทางการกับเสื้อคอเต่าสีขาว ผู้ชายคนอื่น ๆ กันไปผสมแจ็กเก็ตเนห์รูเข้าด้วยกัน กับเสื้อคอเต่า เซ็ตคอเต่ายังคงเป็นรายการที่อยู่ในสมัยนิยมในชุดผู้ชาย แม้กระทั่งหลังจากสูทเนห์รู หายไปแล้ว

สไตล์เนห์รูเข้ามาเป็นที่สนใจในปี ค.ศ. 1966 เมื่อ ปีแยร์ การ์เต็งนักออกแบบชาว ฝรั่งเศส กลังมาจากการท่องเที่ยวในอินเดีย เริ่มสวมสูทกางเกงปลายบานสีเทากับแจ็กเก็ตสไตล์ อินเดีย

รูปที่ 28 สูทธุรกิจ

รูปที่ 29 สูทแจ็กเก็ตเนห์รู

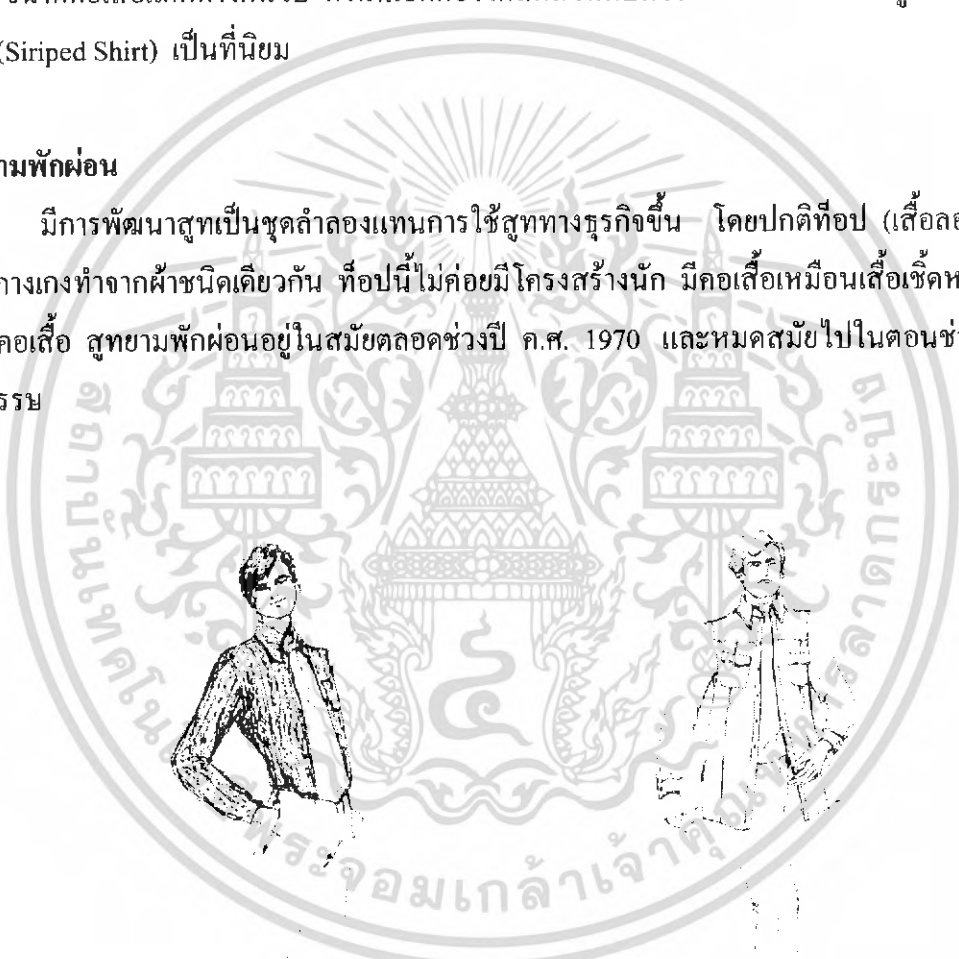
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชิ้ตแต่งเต็มยศ

- นับตั้งแต่ช่วงต้นปี ค.ศ. 1960 เป็นต้นไป คอเสื้อที่มีให้เลือก คือเสื้อคอเต่า เสื้อคอเต่ามีจำหน่ายหลากหลายแบบและหลายสี ภัตตาคารบางแห่งไม่อนุญาตให้บรรดาผู้ชายที่ไม่ได้ผูกเนกไทเข้าร้าน
- เชิ้ตที่ตัดและเย็บตะเข็บตามแนวเส้นของลำตัวพอดี และเรียกว่าบอดีเชิ้ต (Body Shirt) นั้น เป็นที่นิยมในช่วงปี ค.ศ. 1960
- ในตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 ใช้ผ้าสังเคราะห์หลักไหมพรมกันอย่างแพร่หลาย เชิ้ตมีขนาดคอเสื้อแตกต่างกันไป ดังนั้นเชิ้ตต้องได้สัดส่วนกับความกว้างของปกเสื้อสูท เชิ้ตลายทาง (Striped Shirt) เป็นที่นิยม

สูทยามพักผ่อน

มีการพัฒนาสูทเป็นชุดลำลองแทนการใช้สูททางธุรกิจขึ้น โดยปกติทอปป (เสื้อลอยชาย) และกางเกงทำจากผ้าชนิดเดียวกัน ทอปปนี้ไม่ค่อยมีโครงสร้างน้ก มีคอเสื้อเหมือนเสื้อเชิ้ตหรือไม่ก็ไม่มีคอเสื้อ สูทยามพักผ่อนอยู่ในสมัยตลอดช่วงปี ค.ศ. 1970 และหมดสมัยไปในตอนช่วงปลายทศวรรษ

รูปที่ 30 บอดีเชิ้ต

รูปที่ 31 สูทยามพักผ่อน

เสื้อฝักกลางคืน

แนวความคิดที่เรียกว่าการปฏิวัติคนยุคตัวผู้ มีผลกระทบอย่างสำคัญต่อทักซิโดซึ่งใช้วิธีตัดเย็บให้เข้ากับรูปร่างลำตัวมากกว่าปกติ และผลิตกันหลากหลายสี สีเบอร์กันดี สีเขียว และสีน้ำตาล เป็นที่นิยมกันมากเป็นพิเศษ ผู้ชายสวมเชิ้ตที่มีลอนหยักใบบัวอยู่ทางด้านหน้ากับสูทนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 32 ทักซีโค

รูปที่ 33 โค้ดกันหนาวแบบสั้น

เสื้อผ้าคลุมชั้นนอก

ในขณะที่กระโปรงผู้หญิงค่อย ๆ สั้นเข้า ชุดชั้นนอกของผู้ชายก็สั้นขึ้นเช่นเดียวกัน โค้ดขนสัตว์และโค้ดหนังพอกและโค้ดมีคอเสื้อเป็นขนสัตว์มีออกวางจำหน่ายในช่วงหลังปี ค.ศ. 1960

ถึงตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 โค้ดที่ผลิตออกมามีความยาวต่าง ๆ กัน ขนานไปกับความยาวของมิติ และแมกซีในสไตล์ของผู้หญิง

เสื้อผาล่าถองนอกบ้าน อันนี้รวมไปถึงเครื่องแต่งกายที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตกในระหว่างสมัย ลินดอน จอห์นสัน ประธานาธิบดีชาวเท็กซัสและโค้ดในร่วมหาวิทยาลัย หรือโค้ดสนามกีฬา (Stadium Coat) ซึ่งยาวเลยสะโพกไปเล็กน้อย แจ็กเก็ตสำหรับปั่นจักรยานหรือขี่จักรยานยนต์ และแจ็กเก็ตแคมปัส (Campus Jacket) เป็นผ้าสองชั้นสอดใส่ขนเป็นหรือเส้นใยสังเคราะห์

ชุดสปอร์ต

สแลกส์ ในกลางช่วงปี ค.ศ. 1960 กางเกงขาบานออกมากขึ้นทุกที่กางเกงขากว้างและขา กว้างแบบระฆัง เข้ามาแทนที่สแลกส์ปลายเรียว กางเกงเหล่านี้จะรัดบริเวณช่วงสะโพกแน่นและไม่ จัดจีบ

บลูยีนส์ขยับจากกางเกงทำงานไปเป็นชุดเครื่องแต่งกายสมัยนิยมในตอนปลายช่วงปี 1960 แจ็กเก็ตสปอร์ต (Sport Jackets) แจ็กเก็ตสปอร์ต โดยทั่วไปเดินตามแนวเส้นแจ็กเก็ตใน ชุดสูท สไตส์ที่เป็นที่นิยมกว้างขวางมีทั้ง

- ผ้าโพลีเอสเตอร์ไหมพรม ในช่วงปี ค.ศ. 1960 และ 1970
- แจ็กเก็ตซาฟารี และแจ็กเก็ตสไตลีนอร์ฟอล์ก ในตอนปลายช่วงปี ค.ศ. 1960 และ 1970

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชิ้ตสปอร์ต (Sport Shirt) มีจำหน่ายหลากหลายสไตล์ เชิ้ตสปอร์ตเปลี่ยนประเภทไปตามฤดูกาล

- สำหรับอากาศร้อน ใช้ ที่เชิ้ต และเชิ้ตโปโล
- สเวตเตอร์ไหมพรมลายแจ็กการ์ด (Jacquard) และเซ็นสเวตเตอร์

เสื้อผ้าสำหรับกีฬากระดับกระแวง

การว่ายน้ำ ในช่วงปี ค.ศ. 1960 บิกินีไหมพรมขนาดจิ๋วสำหรับนุรุษชาวยุโรป (หรือคั้งที่ชาวยุโรปเรียกกันว่า สลิป (Slip) ไปปรากฏอยู่แถบชายหาดในสหรัฐอเมริกา ใช้ผ้าไหมพรมสังเคราะห์ทำชุดว่ายน้ำเพราะแห้งเร็วและเป็นอิสระจากรอยยับ ในช่วงปี ค.ศ. 1970 ชุดว่ายน้ำทำจากผ้าใยคไนลอนหรือผ้าฝ้ายแต่ยาวออก เรียกว่า สวิมแจม (Swim Jams)

กีฬาโอลิมปิกดูเหมือนจะมีอิทธิพลต่อสไตล์ชุดว่ายน้ำ และในปี ค.ศ. 1972 ชุดที่มาร์ค สปีตซ์ นักกีฬาโอลิมปิกชาวอเมริกากับผู้ได้รับเหรียญทองสวมนั้น กลายเป็นแฟชั่นที่สำคัญตลอดทั้งสมัย ผู้ชายอาจเลือกชุดว่ายน้ำได้จากบรรดาบิกินี และกางเกงขาสั้น ที่อาศัยแรงบันดาลใจจากการแข่งขันมาเป็นตำแหน่งสไตล์ชุดอาบน้ำ

เทนนิส จนกระทั่งถึงตอนต้นช่วงปี ค.ศ. 1970 สีขาวยังคงเป็นหลักหลังจากนั้นเครื่องนุ่งห่มเล่นเทนนิสมีสีมากขึ้นทั้งของผู้ชายและของผู้หญิง

การเล่นสกี สไตล์เปลี่ยนไปแบบปีต่อปี ขยับอย่างช้า ๆ ไปหาแบบรัดรูปแน่น และใช้ผ้าที่ออกแบบขึ้นมาเพื่อให้ต้านลมน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ในการเล่นสกีข้ามประเทศ ผู้ชายเช่นเดียวกับผู้หญิงสวมนิคเคอร์กับถุงเท้ายาวถึงหัวเข่า

ชุดนอน

พางามายังคงเป็นรูปทรงหลักของชุดนอน แต่พางามานี้อาจทำขึ้นเป็นกางเกงขาสั้นหรือกางเกงขายาว และใช้ลายพิมพ์สีลมที่บ

ผมและเครื่องแต่งศีรษะ

ผม ความยาวของผมเปลี่ยนไปอย่างรุนแรงในปี ค.ศ. 1960 ในตอนต้นถือกันว่าเป็นการประท้วงของคนหนุ่ม ด้านค่านิยมชนชั้นกลาง ส่วนใหญ่ผมที่ยาวเกินไหล่ จะจำกัดอยู่แต่เฉพาะคนหนุ่มในโรงเรียนมัธยมปลายและมหาวิทยาลัย หรือในคนที่มียูมากวานั้น แต่ประสงค์ที่จะต่อต้านสังคมนิยมบางมิติเป็นการส่วนตัว การไว้ผม เตรา หนวด และจอนก่อนข้างยาว กลายเป็นที่นิยมกันในแทบทุกระดับชั้นสังคม ถึงช่วงปลายปี ค.ศ. 1960 ทรงผมที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค่อนข้างขามักกล่าวกันว่า ได้รับแรงบันดาลใจจากกลุ่มนักร้อง เดอะบีตเทิลส์ ผู้ชายที่หล่อเฟี้ยว
เริ่มที่จะไปหา “ช่างตัดผม” กันมากขึ้น

หมวก เมื่อทรงผมยาวออก ผู้ชายจึงไม่ได้สวมหมวกกันประจำอีกต่อไป

รูปที่ 34 ทรงผม

เครื่องสวมเท้า

ในช่วงปี ค.ศ. 1960 รองเท้าส้นสูงและบูตเข้ามาครอบงำสไตล์คลาสสิกดั้งที่เห็นครั้งแรกเมื่อ
ช่วงปี ค.ศ. 1930 เป็นจุดเดินถนน และถึงปลายทศวรรษรองเท้าส่วนใหญ่มีหัวค่อนข้างสี่เหลี่ยมไม่
มากก็น้อย

เมื่อมีการยกพื้นรองเท้าผู้หญิงกันเพิ่มขึ้น การยกพื้นในบรรดารองเท้าของคนหนุ่ม
โดยเฉพาะก็เห็นกันอยู่บ้าง

อิทธิพลในปีทำให้เกิดรองเท้าสำหรับทำงาน และรองเท้าสานขึ้นมากมาย

เครื่องประกอบการแต่งกาย

เนกโท ราล์ฟ ลอเรน ทำเนกไททวิ้งสีเบเนดิเมตรให้เป็นที่นิยมเมื่อปี ค.ศ. 1967
เนกไทนั้นยังคงกว้างอยู่ไปตลอดช่วงเวลาที่เหลือ ราล์ฟ ลอเรน กลายมาเป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในปี
ค.ศ. 1967 ในฐานะนักออกแบบเนกไทผู้ชายจากนั้นเขาจึงขยับไปออกแบบชุดผู้ชาย และในปี
ค.ศ. 1971 บุคเข้าไปในเสื้อผ้าสำเร็จรูปของผู้หญิง ที่ท้ายที่สุดเขายังขยับเข้าไปในตลาดผลิตภัณฑ์ใน
บ้านลอเรน เป็นตัวอย่างที่ดีในอันที่จะแสดงให้เห็นว่า นักออกแบบที่ประสบความสำเร็จ อาจขยับ
จากตลาดหนึ่งไปสู่อีกตลาดหนึ่งได้อย่างง่ายดาย แต่กระนั้นก็ตาม นักออกแบบมักจะขยับจากงาน
ออกแบบของผู้หญิง ไปหางานออกแบบของผู้ชาย มากกว่าที่จะขยับจากงานออกแบบของผู้ชายไป
หางานออกแบบของผู้หญิง

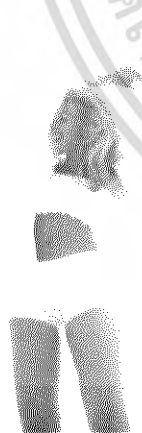
¹ เรียบเรียงจาก หนังสือ ประวัติศาสตร์แฟชั่น ผู้แต่ง อาจารย์ พรสนอง วงศ์สิงห์ทอง

บทวิเคราะห์ที่ 1

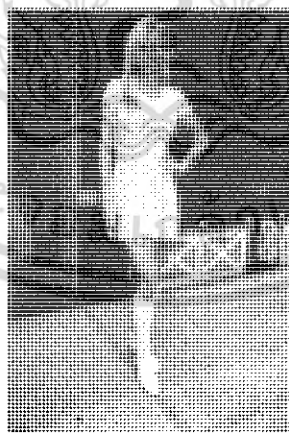
ความขัดแย้งทางการเมืองและการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ในช่วงปี ค.ศ. 1960 เป็นช่วงที่มีคนลุกฮือขึ้นในสหรัฐฯ แนวร่วมเรียกร้องสิทธิพลเมือง ความไม่สงบของนักศึกษา การเรียกร้องสิทธิสตรี และความไม่พอใจการทุ่มเททางการทหารในเวียดนามที่ขยายตัว จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางแฟชั่นควบคู่กันไป ซึ่งขัดแย้งอย่างเห็นได้ชัดกับช่วงปี ค.ศ. 1950 กระโปรงของผู้หญิงสั้นขึ้นกว่าสมัยอื่นๆ ในประวัติศาสตร์ศิลปะเครื่องแต่งกายตะวันตก การที่ผู้หญิงสวมกระโปรงทั้งในเวลากลางวันและเวลากลางคืน กลายเป็นที่นิยมและยอมรับ เด็กหนุ่มบางรายไว้ผมยาวถึงไหล่เป็นครั้งแรกในช่วงเวลาเกือบ 200 ปีที่ว่างเว้นไป ผู้ชายเริ่มสวมเครื่องนุ่งห่มที่มีสีสันและหลากหลาย สำหรับธุรกิจและการพักผ่อน มากกว่าที่เคยเห็นตั้งแต่ก่อนศตวรรษที่สิบเก้า

ชี้ให้เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดในส่วนของเครื่องแต่งกายมักจะควบคู่ไปกับความไม่สงบทางสังคม ช่วงทศวรรษ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1964 ถึงปี ค.ศ. 1974 เป็นช่วงของการลุกฮือทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐฯ สิ่งนี้ดูเหมือนว่าจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติไปหา แฟชั่น ที่รุนแรง ซึ่งนำไปสู่ผลกระทบต่อสไตล์ถัดมา อีกทั้งยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการจัดระบบการนฤมิต การผลิต และการจำหน่ายเครื่องนุ่งห่มที่ทันสมัย

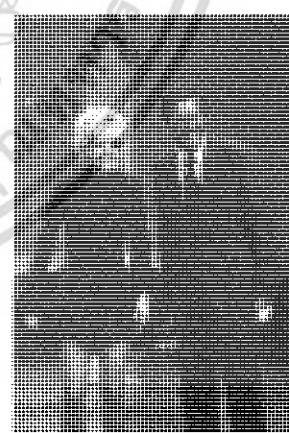
ตัวอย่างเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในสมัยปี ค.ศ. 1964 ถึงปี ค.ศ. 1974

รูปที่ 35 สอตแพนต์

รูปที่ 36 ฌี สอตแพนต์

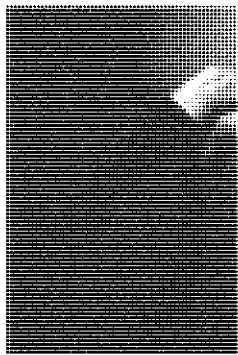

รูปที่ 37 มินิสเกิร์ต

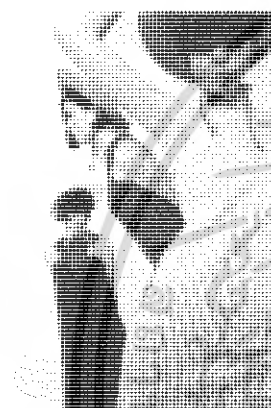
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 38 พิล บ็อกซ์ แฮท

รูปที่ 39 โท โท ภูเก็ต

รูปที่ 40

รูปที่ 41

รูปที่ 42

รูปที่ 43

รูปที่ 44

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติ แนวทางการทำงาน และผลงานของช่างภาพ Melvin Sokolsky

Melvin Sokolsky เป็นหนึ่งในช่างถ่ายภาพโฆษณาของนิวยอร์กที่ประสบความสำเร็จ ในปี 1960 การโฆษณาอาจเป็นที่ทำเงินได้มากแต่มันก็ไม่ได้ทำให้งานนี้กลายเป็นอาชีพพิเศษเขา และงานที่สร้างชื่อเสียงให้แก่เขาส่วนมากนั้นเป็นงานถ่ายภาพแฟชั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ Harper's Bazaar เขายังทำงานให้กับหนังสือแมกกาซีนอื่นๆ ทั้ง McCall's, Ladies Home Journal, Esquire, Show และ the New York Times เขายังถ่ายภาพบุคคลที่มีชื่อเสียงมากมายลงในแมกกาซีนอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็น Chet Baker, Mia Farrow, Dustin Hoffman, Lee Remick, และ Lena Horne ในปี 1969 Sokolsky ได้ประสบความสำเร็จในการทำงานอย่างมากทั้งในงานโฆษณาทีวีในฐานะผู้กำกับและช่างภาพ ชนะรางวัล twenty-five Clio และ รางวัลโฆษณาทีวีทุกสาขา รวมทั้งได้รับการปรารณาในการเสนอชื่อของสมาคมผู้กำกับอีกด้วย

รูปที่ 45 งานภาพถ่ายของ Melvin Sokolsky

และรูปภาพมากกว่า 190 ภาพของ Sokolsky, หนังสือยังมีบทความที่สั้นแต่มีสาระเขียนโดย Martin Harrison ผู้เขียนที่เป็นไปได้มากที่สุดตีพิมพ์การเขียนการถ่ายภาพแฟชั่น, 'Appearances - Fashion Photography ตั้งแต่ ปี 1945' ที่ประกอบด้วยงานของ Sokolsky อย่างชัดเจน งานของ Harrison ในหนังสือสองเล่มนี้ประเมินค่าไม่ได้ในการเขียนงานของ Sokolsky

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Sokolsky เติบโตในนิวยอร์กและเริ่มถ่ายรูปโดยใช้กล้องกล่องของพ่อตอนอายุได้ 10 ขวบ เมื่อเขาอายุได้ 16 ปี เขาได้พบกับผู้ช่วยช่างถ่ายภาพที่ยิมและถูกทำให้ประหลาดใจที่ได้พบว่าช่างถ่ายภาพ Edgar de Evia ได้รับค่าจ้าง 4000 ดอลลาร์ต่อรูป Sokolsky ตัดสินใจที่จะประกอบอาชีพช่างถ่ายภาพและเริ่มที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองจากหนังสือ และโดยการสร้างความร่ำรวยสร้างคำถามถาม de Evia จนกระทั่งเขาไม่ได้รับการต้อนรับในสตูดิโอของเขาอีกต่อไป

ไม่นาน Sokolsky ได้รับงานเล็กๆ ซึ่งส่วนมากจะเป็นงานที่ช่างถ่ายภาพไม่ต้องการ และเริ่มเก็บสะสมผลงาน ตอนเขาอายุได้ 20 เขาได้เซ็นสัญญาโดยผู้กำกับศิลป์ใหม่ Henry Wolf ที่จะจัดเตรียมภาพที่ดูมีชีวิตชีวาให้กับ Harper's Bazaar

รูปที่ 46 งานภาพถ่ายของ Melvin Sokolsky

บางทีสิ่งแรกที่น่าประทับใจในงานของ Sokolsky ก็คือความสามารถทางเทคนิคของเขา, กับการควบคุมแสงอันหรูหรา ที่เห็นได้ชัดมากที่สุดคือในภาพคนที่ธรรมดาและงานถ่ายแฟชั่นด้วยพื้นหลังสตูดิโอที่ดูเรียบง่าย

บางทีอาจเป็นเพราะเขาเป็นคนที่เรียนรู้ด้วยตนเอง-หนึ่งในช่างภาพน้อยคนที่ทำงานในแฟชั่นนิวยอร์กซึ่งยังเรียนไม่ครบหลักสูตร Alexey Brodovitch hot-house อย่างใดอย่างหนึ่ง – แต่ Sokolsky รู้สึกว่าตนเองต้องการที่จะพิสูจน์ตนเองโดยการสร้างไอเดียใหม่ๆ ในทุกๆภาคการศึกษา มันเป็นการสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่ของจินตนาการและด้วยเหตุนี้งานของเขาเป็นงานที่หลากหลายที่สุดของช่างถ่ายภาพแฟชั่นทั้งหมดในยุคนั้น แต่บางทีขาดลายเซ็นส่วนบุคคลของบางคน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แรงบันดาลใจที่ทำให้เกิดไอเดีย ความคิดของเขาส่วนมากมาจากงานศิลปะ โดยเฉพาะงานชิ้นเอกเก่าแก่ที่เขาไม่แน่ใจว่ามาจากพิพิธภัณฑ์นิวยอร์กหรือในหนังสือ บางครั้งที่มานี้ถูกระบุในคำบรรยายได้ภาพ เช่น 'Strassberg Van der Weyden', 'After Balthus' หรือ 'After De Chirico' ถึงแม้ว่าการหยิบยืมนี้ไม่ได้แน่ชัดเสมอไป 'Shrimp Da Vinci' ของเขาใช้ในการนำออกแสดงเป็นสองเท้าของ Jean Shrimpton โดยให้เธอ 4 แขน 4 ขา ที่ยึดหลักงานต้นกำเนิดของจิตรกร และยังใช้น้อย่างเฉลียวฉลาด ในขณะที่ 'After De Chirico' ของเขา วางท่าทางแบบอย่างเรียบง่ายข้างหน้าต่างที่ลอกเลียนแบบอย่างไม่ดีพอ

รูปที่ 47. งานภาพถ่ายของ Melvin Sokolsky

โดยแท้จริงแล้ว รูปภาพหลายรูปในหนังสือบางทีคล้ายกับ De Chirico ในการใช้พื้นที่และลักษณะเชิงสถาปัตยกรรม ตัวอย่างคือ ชุดสิ่งของที่แสดงความรู้สึกลึกลับภายในของมนุษย์อ่อนแอของเขาที่ถูกถ่ายโดยใช้สเปซโมเดลในห้องสีขาวที่ถูกตกแต่งด้วยเครื่องประดับที่ใหญ่โตและทางเข้าประตูที่โค้งมน 'Veronica Snake' มีแอปเปิ้ลผลใหญ่กับรูปร่างไว้ในตำแหน่งที่โดดเด่นในขณะที่นางแบบสวมหมวกสีชมพูเหมือนฟีนอยู่ตรงประตู 'Bread Rocket' และ 'Shrimp Bowler' เพิ่มองค์ประกอบพิเศษ อันแรก แขนและขาเปลือยของชายอื่นเข้าไปในภาพผ่านรูในกำแพงด้านซ้ายมือ อันที่สอง ลักษณะสีดำที่เหมาะสมของหมวกทรงกลมสีดำมีขอบโค้งโผล่ออกมาในระดับสะโพกจากพื้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มองเห็นจรวดผ่านทางเข้าประตูเป็นภาพตัดต่อที่ไม่ชัดเจนอย่างยิ่ง แต่มันลึกลับและทำงานชิ้น
ทั้งหมด

รูปที่ 48 จรวดที่ถ่ายของ Melvin Sokolsky

'Alice in Wonderland' บางทีเป็นที่มาของการทดลอง สกอต และการวางท่าของนางแบบบนเก้าอี้
ยักข์ มีตัวอย่างทั้งในสีดำ สีขาว และสีต่างๆ บางทีงานนี้เป็นที่มาจากเบื้องหลังของจิตใจสหาย
ช่างภาพแฟชั่นของเขา Duane Michals เมื่อเขาสร้างฉากที่น่าทึ่งของเขา "Things are Queer" 10 กว่า
ปีหลัง 1973 แอฟเฟ็คหลายอย่างที่ Sokolsky สร้างยังต้องการสกรีนที่ประกอบขึ้นจากหลายส่วนของ
ช่างถ่ายภาพและลูกทีมคนอื่นๆ โดยเฉพาะผู้จัดวางและผู้ตกแต่งรูปภาพ การปรับเปลี่ยนตกแต่งของ
คอมพิวเตอร์สามารถทำให้พวกเราเลียนแบบแอฟเฟ็คของเขามากมายเพียงแค่คลิกเมาส์ แต่ยังมี
ส่วนร่วมในงานที่มีสติลความชำนาญสูง มีภาพหลายภาพที่ฉันให้หิ้งคำถามไว้ว่า เขาทำอย่างนั้นได้
อย่างไร? แต่หนังสือได้ให้บอกเป็นนัยๆเอาไว้ ภาพของนางแบบที่เดินอยู่บนเพดานเป็นไปได้อย่างไรถูก
ถ่ายอีกทางหนึ่งในจีนอย่างแนบเนียน แต่ฉันชอบการใช้สีของมัน

ใน 'Fly Dalí' เราจะเห็นภาพที่ปราศจากการตกแต่งที่มีสายเคเบิลมากมายจะเห็นได้ชัดเจน
ว่านางแบบที่บินในรูปนั้นถูกแขวนอยู่ ในกรณีนี้ดูขัดแย้งกับพื้นหลังที่เรียบง่ายของสตูดิโอ เป็นไป
ได้ว่าภาพนี้เป็นภาพที่ถ่ายโดยไม่ใช่แสงพื้นหลังเพื่อให้เป็นภาพที่ดูเหมือนอยู่ในอากาศบนพื้น
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลังฟิล์ม จากภาพนี้สายเคเบิลสามารถถูกตกแต่งได้อย่างง่ายดายก่อนที่จะนำไปติดต่อกับพื้นหลัง
อีกอัน อย่างไรก็ตามช่างภาพก็คงจะมีเทคนิคพิเศษอย่างแน่นอน

รูปที่ 49 ภาพถ่ายน้ำของ Michal Sokolsky

ภาพที่ให้นางแบบอยู่ในฟองน้ำพลาสติกที่ลอยลอยในหลายๆชั้นรอบปารีส (ตัวอย่างใน
เว็บไซต์ ทั้งสองของ Sokolsky ในกล่องด้านขวา) คุณน่าจะเหมือนโลแคชั่นชอท เป็นไปได้ว่า
ช่างภาพมีคนขับที่เหมือนที่ เป็นผู้ช่วยและการบริการตกแต่งที่ดีเยี่ยม และเป็นไปได้ว่าตัวกระตุ้น
สำหรับภาพนี้เป็นหอศิลป์หรือหนังสือ และโดยเฉพาะ Heironymus Bosch ผู้ที่ 'Garden of Earthly
Delights' ของเขาที่มีภาพลักษณะที่ถูกห้อมล้อมด้วยฟองน้ำ บางฟองน้ำเป็นไปได้อาจเป็นสัญลักษณ์
ของแพชั่นชั้นสูง ฟองน้ำที่ถูกขยายให้ใหญ่และน่าขัน ในการทำธุรกิจขายเสื้อผ้าเครื่องเครียดที่
ประกอบด้วยการเล่นทำทั้งหมด

แบบทรงผมและเสื้อผ้าหลายอย่างที่ Sokolsky ขอดำยภาพเป็นแบบที่น่าเหลือเชื่อและไม่สามารถ
ทำได้ นอกจากนี้มันยากที่จะเชื่อว่าเขาไม่เคยใส่เสื้อผ้าพวกนี้ออกนอกสตูดิโอ ส่วนมากไม่
มีคนซื้อ แพชั่นในแวดวงระดับนี้ส่วนมากไม่ได้ทำมาเพื่อขาย แต่ใช้ในการโปรโมทภาพ ไม่ว่าจะ
เป็นนางแบบหรือตระกูลแพชั่น ช่างถ่ายภาพฝีมือดีน้อยคนมีความสนใจในเรื่องของเสื้อผ้ามากกว่า
Sokolsky ให้ความใส่ใจที่จะเสนอตัวเสื้อผ้า แต่ความสนใจของเขานั้นนำเสนอผู้หญิงมากกว่าที่จะ
เป็นเสื้อผ้า Harrison ยกคำพูดมาบอกเขาว่า เขาพยายามที่จะ “นำเสนออิริยาบถของร่างกายที่เปลือย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปล่าๆ ภายใต้อันตรายที่มันเหมือนกับเส้นใ้นั้น ไม่มีอยู่ สำหรับฉันแล้วหากตัวสั้นค้ำมี
ความสำคัญมากกว่าผู้หญิงล่ะก็ มันไม่สามารถจะเป็นภาพที่ดีได้²

รูปที่ 50 Melvin Sokolsky
Twiggy, New York, 1967

รูปที่ 51 Melvin Sokolsky
Twiggy, Face, 1967

รูปที่ 52 Melvin Sokolsky
Bar New York, 1967

รูปที่ 53 Melvin Sokolsky
Parade, Twiggy, Tickertape, NY, 1967

² แปลและเรียบเรียงจาก <http://photography.about.com/library/weekly/aa100900a.htm>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทสัมภาษณ์ช่างภาพ Melvin Sokolsky โดย BowHaus Lab

รูปที่ 54 Melvin Sokolsky Over New York, 1963

BowHaus : คุณเริ่มตระหนักในคอนแรกเกี่ยวกับแรงกระทบของเทคโนโลยีที่มีผลต่องานของคุณได้อย่างไร?

Sokolsky : พ่อผมเคยถ่ายรูปด้วยกล้องที่ทำจากกล่องบราวน์ และเมื่อผมเป็นวัยรุ่นผมสังเกตเห็นว่ามันมีความแตกต่างในเรื่องของคุณภาพระหว่างงานในสมัยก่อนกับสมัยนี้ เขาใช้สารเคมีชนิดเดียวกันทั้งหมดในการล้างฟิล์มทั้งหมดของเขา ผมตระหนักได้เมื่อเวลาผ่านไปว่าเขาใช้ของเหลวชนิดหนึ่ง (Emulsion) จาก Eastman Kodak ผมจำได้ว่าฟิล์มอันนี้มีคุณภาพที่ดีมาก รวมไปถึงตัวกระดาษปรี้นท์เองด้วย ผมรู้ว่าของเหลวชนิดนี้เป็นตัวชี้ทิศทางให้กับช่างภาพส่วนมาก ไม่เหมือนกับ (Edward) Steichen ในช่วงปีแรกๆของเขาเมื่อเขาเคลือบแผ่นกระจกด้วยของเหลวชนิดนี้ด้วยมือของเขาเอง ถ้าเขาทำมันในวันที่อากาศหนาวผลงานมันจะออกมาแตกต่างกับวันที่เขาทำในฤดูร้อน เขาไม่ได้มีการควบคุมที่แท้จริงมากกว่าที่คุณจะรู้ได้ว่าผมคุณร่วงไปกี่เส้น ภาพถ่ายของเขาในช่วงนั้นเป็นการต่อสู้ที่น่าสนใจมากสำหรับเขากับผลงานล่าสุดของ Harper's Bazaar ผลงานของเขาแตกต่างเพราะลักษณะที่พิเศษของฟิล์มที่ทำขึ้นเองนั้นมีรอยพิมพ์ที่เอกลักษณ์ บางทีมันอาจจะแปลกไปบ้างเพราะของเหลวมันแห้งในระหว่างที่มันกำลังยึดกันเป็นตาข่าย แต่ผลในตอนท้ายก็คือเป็นงานฝีมือจริงๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 34 Makhil Sokolsky, Le Dragon, Paris, 1963

BowHaus : คุณเกิดอย่างไรกับเมืองแฟชั่นและการถ่ายภาพในเชิงธุรกิจในรูปแบบของงานศิลปะทุกวันนี้?

Sokolsky : ผมเคยได้ถ่ายภาพโฆษณาสำหรับเด็กชายอายุ 11 ปีคนหนึ่ง ผมถามเขาว่าโตขึ้นเขาอยากเป็นอะไร เขาตอบว่าอยากเป็นคนเก่งๆ ผมจึงถามเขาว่าทำไม เขาตอบว่าเพราะเงิน เขาตอบว่าถ้ามีเงินเขาก็สามารถมีทุกสิ่งที่เขาต้องการได้ เงินเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่ผมก็ยังคิดไม่ออกถึงจุดจบของมันเอง ถ้าคนเก่งๆสามารถทำสิ่งที่น่าสนใจในเชิงสถาปัตยกรรมในตึกใดตึกหนึ่งที่ยังที่อาจจะนำผมไปสู่อีกระดับหนึ่งได้ แต่คุณก็แค่เดินผ่านมันไป แล้วมันก็แค่นั้น ผมต้องการมากกว่าความสมบูรณ์ด้านเทคนิค ผมอยากค้นพบอะไรใหม่ๆทุกวันในชีวิตของผม บางสิ่งที่สามารถจุดประกายและขับเคลื่อนความคิดสร้างสรรค์ของผม ด้วยสิ่งเหล่านั้นทำให้ผมคิดว่าไอเดียมันสำคัญกว่ารายละเอียดหรือความคมชัดของภาพ เราอยู่ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน เราคุยองเทคโนโลยีมากกว่าไอเดียหรือมุมมองทางศิลปะ เครื่องมือทางเทคโนโลยีสำคัญกว่าตัวชิ้นงานจริงๆ

BowHaus : การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีเหมือนกับการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมหรือไม่?

Sokolsky : ในประวัติศาสตร์เองทุกอย่างย่อมมีการเปลี่ยนแปลง ช่างภาพร่วมสมัยหลายคนเชื่อว่าการถ่ายภาพจากฟิล์มเป็นสายกลางเกี่ยวกับการถ่ายภาพที่แท้จริงสิ่งเดียว ผมไม่เชื่อเกี่ยวกับความจริงสากล มีคำถามมากมายเกิดขึ้น ประวัติศาสตร์อันยาวนานของศิลปะนั้นถูกตัดสินว่าสำคัญกว่าผลงานที่ออกมาหรือไม่? ผมเชื่อว่าเมื่อช่างภาพตัดสินใจที่จะกดชัตเตอร์ สิ่งเดียวที่เป็นความเฉพาะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับช่างภาพแต่ละคนก็คือผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ ศิลปินหลายคนถูกปฏิเสธเมื่อเขาไม่ทำตาม
ระเบียบในช่วงยุคของเขา เช่น Van Gogh, Gauguin, Picasso ผมสามารถดำเนินต่อไปได้เรื่อยๆ

รูปที่ 56 Melvin Sokolsky On the Seine, Paris, 1963

BowHaus : งานที่เสร็จสมบูรณ์แล้วนั้นไม่มีความเห็นเนื้อแท้หรือ?

Sokolsky : พวกเราทุกคนในฐานะที่เป็นมนุษย์ย่อมอยากที่จะติดต่อกับคนอื่นและบอกถึงมุมมอง
ส่วนตัวของเราให้คนอื่นรู้ เราไม่ได้ถ่ายภาพเพื่อการตกแต่งเท่านั้น ในความคิดของผม คนที่คิด
โปรแกรม Photoshop เป็นมนุษย์จำคนแรกที่พยายามปรับเปลี่ยนภาพที่วาดบนผนังถ้า Thomas
Knoll ผู้ออกแบบโปรแกรม Photoshop ไม่ได้มีเจตนาทำภาพถ่ายดวงจันทร์เหล่านั้น นอกจากการ
พยายามที่จะทำให้ตัวเองพอใจและเป็นการติดต่อกับมนุษย์จำคนอื่น ๆ ด้วย นั่นเป็นสิ่งที่พื้นฐานที่
เชื่อม โยงมนุษย์เข้าด้วยกัน เราอยู่ในยุคที่อาจจะมีความคิดว่าภาพที่ถ่ายจากกล้องดิจิตอลนั้นไม่มีความ
สมจริงเมื่อเทียบกับภาพที่ถ่ายจากกล้องที่ใช้ฟิล์ม ความรู้สึกคุ้นเคยเป็นสิ่งที่จำกัออกไปได้ยาก
เมื่อคุณลองมองภาพถ่ายในพิพิธภัณฑ์จะพบว่า 90 เปอร์เซ็นต์ของภาพเหล่านี้ไม่ค่อยมีความคมชัด
เท่าไรนัก ผมเป็นคนหนึ่งที่คิดว่าเราจะถ่ายภาพที่มีความคมชัดนั้นก็เพราะว่ามันช่วยเพิ่มไอเดีย
เฉพาะให้กับชิ้นงาน ผมเชื่อว่ากฎเกณฑ์ของเทคโนโลยีสามารถช่วยเหลือคุณได้เมื่อคุณไม่มีไอเดีย
หรือมุมมองใหม่ ยุคดิจิตอลปลดปล่อยผมจากการที่ความคิดผมถูกรบกวนและขัดจังหวะ เมื่อ
George de la Tour วาดภาพแสงเทียนนั้น เขาใช้เวลาอยู่ในห้องของเขา ที่ของเขาซึ่งไม่ถูกรบกวน
จากภายนอก ผมเชื่อว่าถ้าความตั้งใจของศิลปินถูกรบกวนแล้ว มันจะต่อเนื่องและกลายมาเป็นการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เผชิญหน้ากับความตั้งใจของศิลปินเอง ด้วยกล้องดิจิทัลผลงานของคุณสามารถไหลรินได้ตามความคิดสร้างสรรค์ของคุณจากการข้ามเคลื่อนในช่วงแรกๆของการเดินทางนี้

รูปที่ 57 Melvin Sokolsky Saint Germain Street, Paris, 1963

BowHaus : นอกจากนี้ดิจิทัลยังเปลี่ยนแปลงงานอะไรของคุณอีกหรือเปล่า?

Sokolsky : กล้องดิจิทัลในการเชื่อมต่อกับ Photoshop ได้ช่วยให้ผมครีเอตงานอะไรใหม่ๆ ที่ฝังความคิดใหม่ๆ กับลูกที่เพิ่มจิตวิญญาณของภาพแต่ละภาพ มีช่างภาพและนักวิจารณ์หลายคนที่เชื่อว่าภาพดิจิทัลดูดีของคุณดีกว่าภาพจากฟิล์ม คำว่า "ดิจิทัล" กลายมาเป็นคำอุปมาของ "โบกัส" ผมพบว่าคุณภาพของภาพดิจิทัลในการเชื่อมต่อกับ Photoshop ได้กลายมาเป็นขั้นตอนแห่งความประณีตมากกว่าที่ผมเคยสัมผัสมาในฐานะของช่างภาพ

BowHaus : คุณมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งที่เทคโนโลยีกระทบต่อการถ่ายภาพในฐานะงานศิลปะ?

Sokolsky : ผมคิดว่าความดึงดูดใจของการถ่ายภาพก็การเชื่อมต่อกับเครื่องมือที่เป็นไปได้สำหรับทุกคนได้สร้างสรรค์วัฒนธรรมย่อยของช่างภาพซึ่งถูกดึงดูดเข้ากับเทคโนโลยีมากกว่าเครื่องมือหรือความชำนาญงาน ประเด็นที่นำมาพูดถึงส่วนใหญ่ในการประชุมมักเป็นเรื่องของการแก้ปัญหาและรายละเอียดของภาพ มากกว่าเรื่องของเนื้อหาสาระ ทุกวันนี้เราสามารถถ่ายภาพได้ด้วยแสงเทียน ด้วยกล้องดิจิทัล แต่ถ้าปราศจากความคิดเกี่ยวกับการจัดวางหรือเหตุผล ภาพที่ได้ก็ถือว่าเป็นความสำเร็จที่ผิวเผิน

¹ mla และ เรียบเรียงจาก <http://www.bowhaus.com/news/msokolsky.php4>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุป : ช่างภาพ Melvin Sokolsky ได้รับแรงบันดาลใจมาจากงานศิลปะเก่าแก่ต่างๆ ผสมผสานกับจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์อันหลากหลายในการสร้างงานเฟชั่น อีกทั้งยังเป็นช่างภาพที่ความเกี่ยวข้องกับยุคกล้องฟิล์มรุ่นเก่า กับกล้องดิจิทัลรุ่นใหม่ ที่สามารถนำเทคนิคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทางการจัดแสง จัดฉาก และเทคนิคทางคอมพิวเตอร์ได้อย่างลงตัว

รูปที่ 58 Melvin Sokolsky Bois de Boulogne, Paris. 1963

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

บทวิเคราะห์ 2

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในยุคปัจจุบันในหลายๆรูปแบบที่ช่างออกแบบเสื้อผ้าได้สร้างสรรค์ผลงานออกมามากมายนั้น หลายๆชิ้นได้รับแนวคิดและอิทธิพลมาจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในยุค 60 ไม่ว่าจะเป็นลวดลาย รูปทรง และสีสันทันทีโดดเด่นเรื่องความสดใสมากมายด้วยสีที่สดและหลากหลาย

โดยสรุปแล้วที่มาของรูปแบบการออกแบบในปัจจุบันที่ได้รับอิทธิพลจากรูปแบบของยุค 60 ใช่ว่าจะมีแต่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเพียงเท่านั้น ยังมีทั้งเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ เครื่องประดับ งานกราฟฟิก ซึ่งล้วนได้รับอิทธิพลจากยุค 60 มาด้วย ทำให้รู้ว่าแนวคิดอิทธิพลของยุค 60 ยังอยู่ในหลายๆสิ่งในสังคมโลกปัจจุบัน และอาจรวมไปถึงอนาคตข้างหน้าอีกด้วย

จากการที่ข้าพเจ้าสนใจ และศึกษาประวัติศาสตร์เครื่องแต่งกายในยุค 60 และอิทธิพลที่ส่งผลแก่แฟชั่นในยุคนี้ และนำส่วนหนึ่งในแนวทางการทำงานของ ช่างภาพ Melvin Sokolsky ในเรื่องของการประยุกต์จินตนาการของตัวเองให้เข้ากับงาน เพื่อเป็นส่วนเติมเต็ม และเพิ่มความชัดเจนในการตอบโจทย์ของงาน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้า ได้มีความพร้อมที่จะแสดงออกว่า อิทธิพลของยุค 60 ในยุคปัจจุบันนั้นมีพลังมากเพียงใด โดยข้าพเจ้าต้องการสร้างงานภาพถ่ายที่ยกเอาจุดเด่นในเรื่องของสีสันทัน ในส่วนของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมาสร้างสรรค์ให้เป็นจุดเด่นในงาน ราวกับว่าโลกปัจจุบันได้หันหลังกลับมามองเห็นสีสันทันในยุค 60 ที่เข้าแฝงตัวในสังคมและสภาพแวดล้อมมาตลอดอีกครั้งหนึ่ง

เป้าหมาย

จากแนวความคิดของงานในเรื่องของการกลับมาสู่ปัจจุบันของผู้หญิงที่แต่งกายแบบยุค 60 เพื่อกลับมาเติมสีสันบางส่วนของโลกปัจจุบันให้เกิดขึ้นมาอีกครั้ง เนื่องจากปัจจุบันความมีสีสันจริงๆ ที่มีอยู่มันได้หายไปจากสภาพแวดล้อมในโลกมนุษย์แล้วเหลือเพียงแต่สีสรรที่เป็นแต่ของปลอม ไม่ใช่สีสรรที่แท้จริง

ในตัวเนื้อหาของงานข้าพเจ้าต้องการจะแสดงออกถึง อิทธิพลของสีสรรที่มีอิทธิพลต่อปัจจุบัน โดยแทนโลกปัจจุบันด้วยสภาพแวดล้อมที่มีคมน แล้วแทนอิทธิพลของยุค 60 ด้วยสีสรรซึ่งวิเคราะห์และแปลออกมาตามมุมมองของข้าพเจ้าและเสริมเนื้อหาด้วยสีสรรของเสื้อผ้า สามารถควบคุมสภาพแวดล้อมที่มีคมนบางส่วนให้มีสีสรรขึ้นมาอีกครั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเตรียมความพร้อมก่อนถ่าย

งานชิ้นนี้จะประสบความสำเร็จได้ ข้าพเจ้าต้องประสานงานติดต่อหลายฝ่าย การเตรียมความพร้อมจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากกับโครงการ โดยส่วนตัวแล้วข้าพเจ้านั้นและให้ความสำคัญกับขั้นตอนนี้อย่างมาก โดยข้าพเจ้าได้จำแนกสิ่งต่างๆที่เป็นส่วนประกอบของงานและแจกแจงหน้าที่ดังนี้

- กลุ่มของช่างภาพ ประกอบด้วยตัวช่างภาพและผู้ช่วยช่างภาพ คนทำของประกอบฉาก ผู้ควบคุมคอมพิวเตอร์และดิจิตอลแบ็ค
- กลุ่มของสไตลิสต์ ประกอบด้วยสไตลิสต์ ช่างแต่งหน้า ช่างทำผม และนางแบบ
- กลุ่มฝ่ายประสานงานและดูแลโครงการ ฝ่ายจัดหาอาหาร

ปัญหาสำคัญที่อาจจะเกิดขึ้นได้ และจะทำให้การทำงานดำเนินไปด้วยความลำบากนั้นจะเป็นเรื่องของคิวการถ่าย เนื่องจากเป็นงานที่ต้องทำร่วมกับคนอื่น คือบางคนอาจมีเวลาว่างไม่ตรงกัน สามารถแก้ไขได้โดยการสำรองตำแหน่งต่างๆไว้ ซึ่งการหาตำแหน่งสำรองเป็นหน้าที่ของตัวข้าพเจ้าเอง และในส่วนของสไตลิสต์ก็มีส่วนช่วยในการหาตำแหน่งสำรองในตำแหน่งช่างหน้าช่างผมอีกเช่นกัน แต่โดยตัวเนื้องานทั้งหมด ข้าพเจ้าต้องได้รับรู้และได้เห็นก่อนการตัดสินใจของทุกๆฝ่าย คือกลุ่มของด้านสไตลิสต์จะทำงานจากคอนเซ็ปต์และสไตลิ่งที่ได้คุยก่อนหน้านี้ ถ้าเพิ่มเติมหรือนอกเหนือ ต้องคุยและปรึกษาจากการเห็นชอบของข้าพเจ้าเท่านั้น ในส่วนของเสื้อผ้าจะนำมาถ่าย เป็นหน้าที่ของสไตลิสต์ในการจัดหา แต่ก็ต้องมาจากตัวอย่างและแบบร่างที่ข้าพเจ้ามอบหมายให้ไป รวมไปถึงของทุกอย่างทุกชิ้นจะต้องผ่านการเลือกจากข้าพเจ้าก่อนที่จะต้องถ่ายจริง และการเลือกใช้จะเป็นแบบ Mix and Match ไม่กำหนดแบบตายตัวโดยนำเอาจุดเด่นของเสื้อผ้าและเครื่องประดับแต่ละชิ้นที่จัดเตรียมมานำมาเทียบเคียงกันให้เหมาะสมที่สุดไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสี ลวดลาย และรูปร่างของชุดและเครื่องประดับ เนื่องจากโดยส่วนตัวแล้วข้าพเจ้าเลือกที่จะนำมาประยุกต์และผสมผสานกันอย่างลงตัวที่สุด ส่วนในเรื่องของนางแบบ ข้าพเจ้าจะไปติดต่อของนางแบบไว้ และทำการนัดเวลาสถานที่ โดยให้สไตลิสต์ประสานงานในเรื่องนี้ และรวมถึงการสำรองแบบด้วย และทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าต้องตรวจสอบความพร้อมในวันก่อนถ่ายให้ครบ และพร้อมที่สุดเพื่อสะดวกในการทำงาน

ภาพตัวอย่างแบบร่าง อย่างคร่าว

รูปที่ 59 ภาพตัวอย่างแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 60 ภาพตัวอย่างแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างแบบร่างของเสื้อผ้า

รูปที่ 62 ภาพแบบร่างของเสื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นางแบบ

Profile : Height 177 cm Bust 34.5" Waist 25" Hips 36" Dress 6

รูปที่ 63 ภาพนางแบบ

Profile : Height 175 cm Bust 33" Waist 24.5" Hips 35" Dress 4

รูปที่ 64 ภาพนางแบบ *

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Emilze

Profile : Height 172 cm Bust 34" Waist 24" Hips 35" Dress 2-4

รูปที่ 65 ภาพนางแบบ

Profile : Height 177 cm Bust 33" Waist 24" Hips 34" Dress 4

รูปที่ 66 ภาพนางแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเลือกนางแบบ

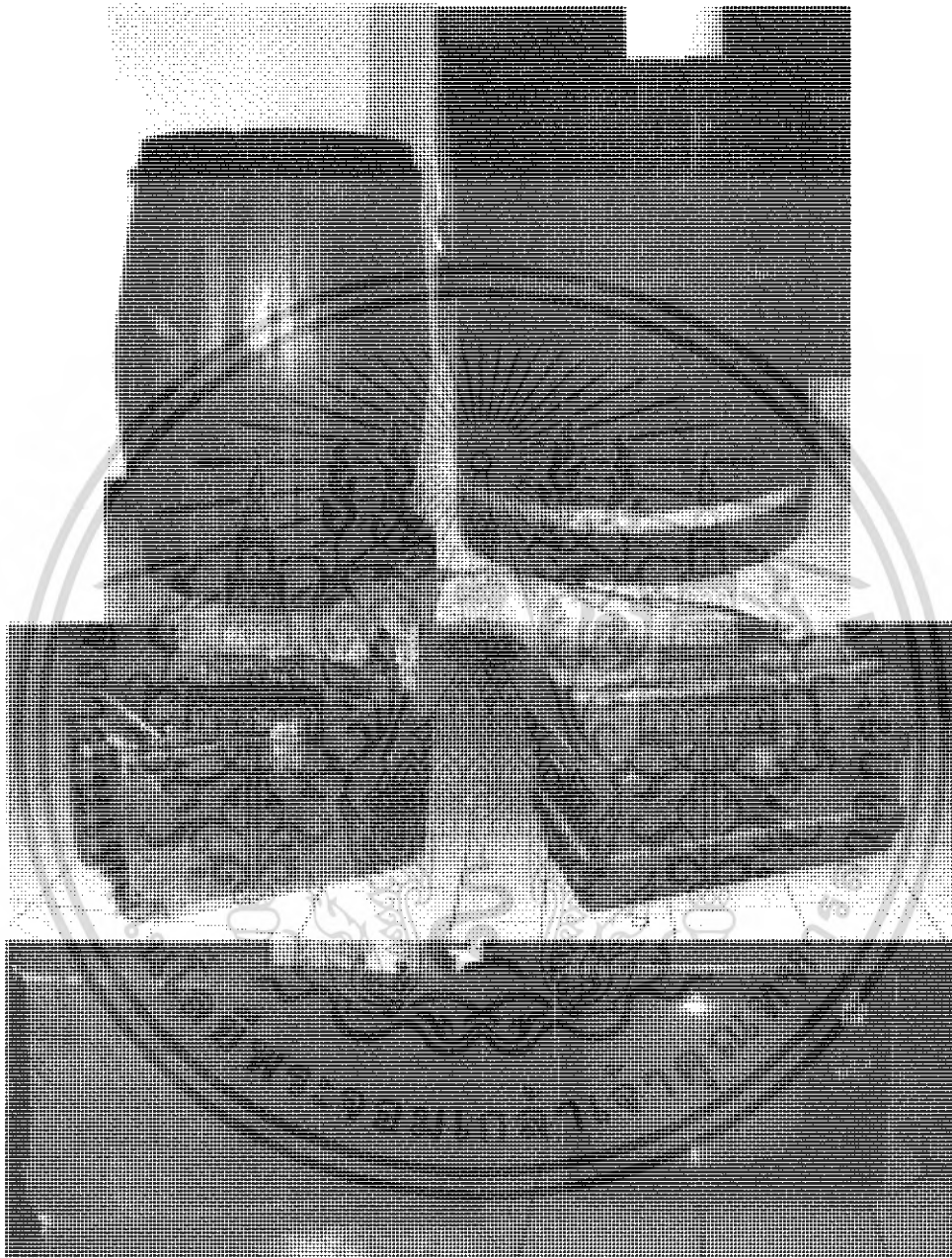
เลือก Nadya * ด้วยเหตุผลที่ว่า ตรงตามคอนเซ็ปของงานที่วางไว้ คือ

1. มีรูปร่างสูงตามต้องการ
2. มีสีผิวที่ขาวปานกลางกำลังพอดี ไม่ผิวขาวมากและไม่ผิวสีเข้มจนเกินไป
3. สัดส่วนโดยรวมลงตัว
4. หน้าตาตรงตามต้องการ
5. อารมณ์ของตัวแบบโดยรวมแล้วสามารถตอบ โจทย์ของงาน

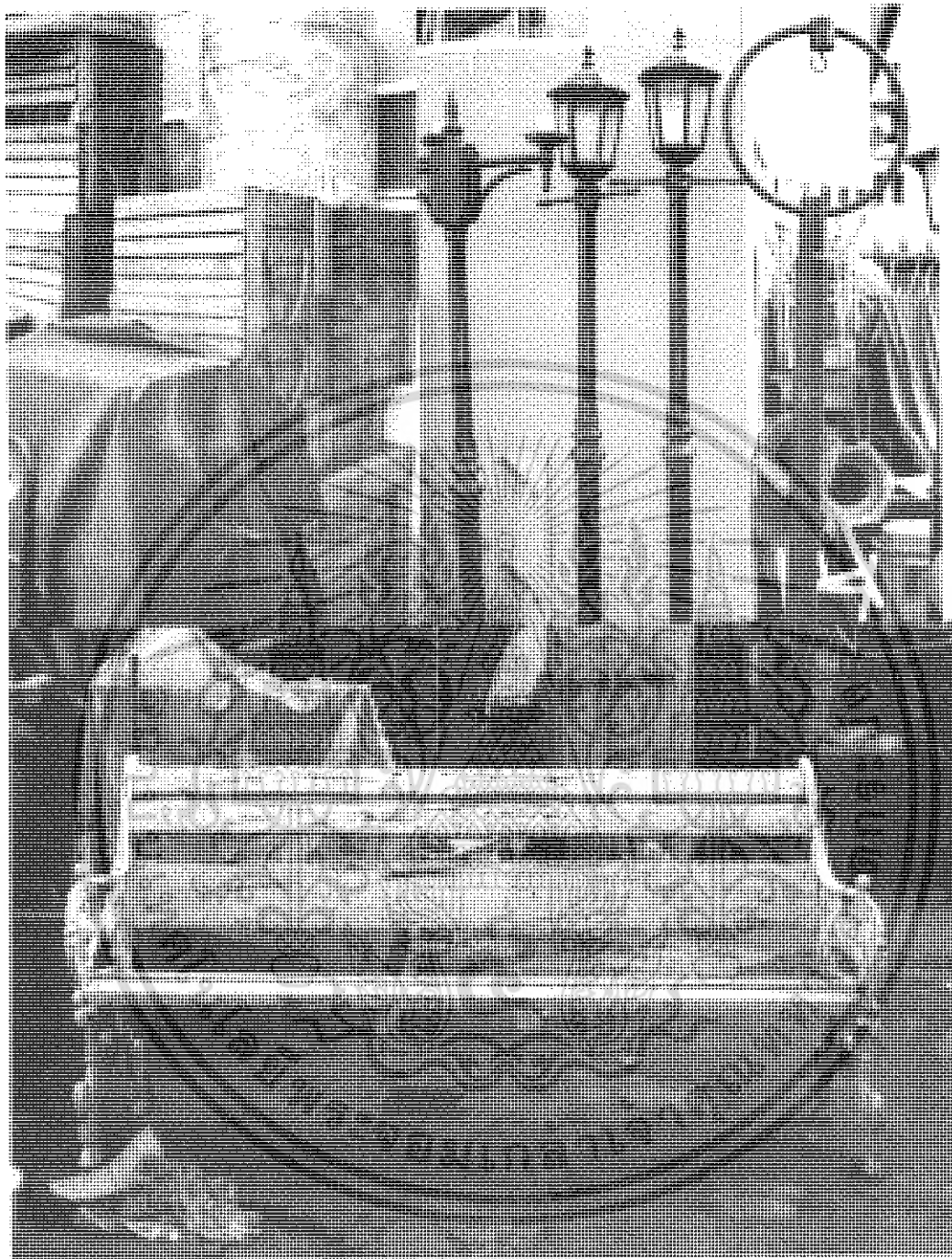
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างอุปกรณ์ประกอบฉาก

รูปที่ 67 ภาพอุปกรณ์ประกอบฉาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 68 ภาพอุปกรณ์ประกอบฉาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การนำอุปกรณ์ประกอบฉากเข้ามาใช้ภายในงาน

เนื่องจากสถานที่ในการถ่ายงานเป็นสตูดิโอถ่ายภาพขนาดพื้นที่ 9x10 เมตร จัดได้ว่าอยู่ในขนาดที่ปานกลาง การเตรียมงานจึงเป็นสิ่งสำคัญ คือ ข้าพเจ้าได้ทำแบบร่างอย่างคร่าวไว้ทั้งหมด 3 แบบ เพื่อใช้ในการถ่าย โดยค่อยๆเปลี่ยนการจัดวางฉากเป็นชุดๆไป โดยมีฝ่ายฉากคอยประสานงานเพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการทำงาน ส่วนอุปกรณ์ประกอบฉากที่นำมาใช้ เลือกนำมาใช้ทั้งหมดจากภาพตัวอย่าง โดยนำมาประยุกต์ใช้ให้ลงตัวที่สุดและทุกขั้นตอนต้องผ่านการเห็นชอบและตรวจสอบจากข้าพเจ้าโดยตรงเท่านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

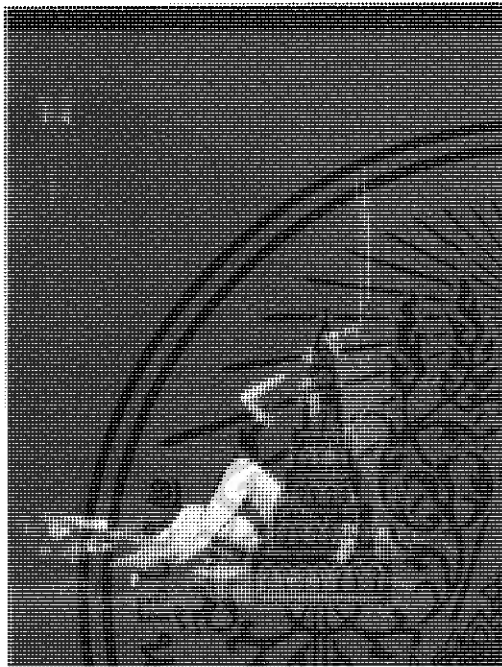
ตารางการทำงาน

- 15 ธันวาคม - นำเสนอโครงการ
- 18 ธันวาคม - รายละเอียดและข้อมูลเพิ่มเติม
- 20 - 25 ธันวาคม - เตรียมงานกับสไตลิสต์ ช่างแต่งหน้า ช่างทำผม และนางแบบ
- 26 ธันวาคม - ติดต่อเสื้อผ้า และติดต่อสตูดิโอ
- 4 มกราคม - ติดต่อเรื่องอุปกรณ์ประกอบฉาก
- 6 มกราคม - Pre - pro
- 7 - 20 มกราคม - เตรียมความพร้อม
- 22 มกราคม - ถ่ายงาน
- 27 มกราคม - ส่งความถี่หน้า
- 28 มกราคม - เลือกภาพและตกแต่งภาพ
- 1 มกราคม - ส่งความถี่หน้าครั้งที่ 2
- 2 มกราคม - ปรีนงาน และทำกรอบงาน
- 6 กุมภาพันธ์ - ส่งงาน

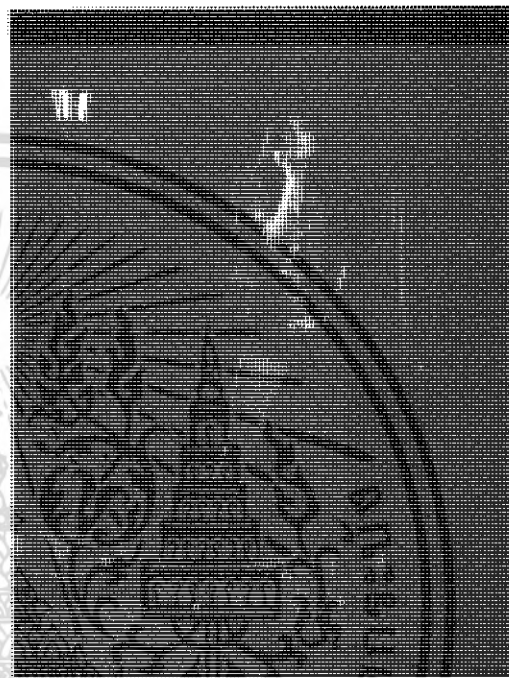
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลงานบางส่วนและยังไม่ได้ทำการตกแต่งภาพ

รูปที่ 69 ผลงานยังไม่ได้ทำการตกแต่งภาพ

รูปที่ 70 ผลงานยังไม่ได้ทำการตกแต่งภาพ

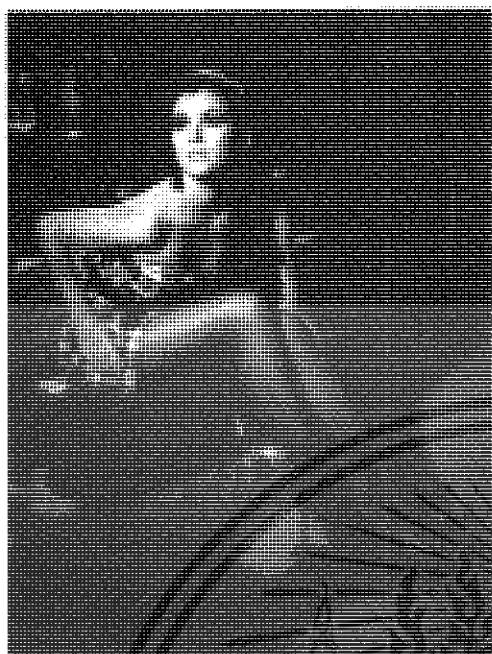

รูปที่ 71 ผลงานซึ่งไม่ได้ทำภาพคนแต่งภาพ

รูปที่ 72 ผลงานซึ่งไม่ได้ทำการตกแต่งภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 73 ผลงานเสร็จไม่ได้มีภาพคนเต็มภาพ

รูปที่ 74 ผลงานยังไม่ได้ทำการตกแต่งภาพ

รูปที่ 75 ผลงานเสร็จไม่ได้มีภาพคนเต็มภาพ

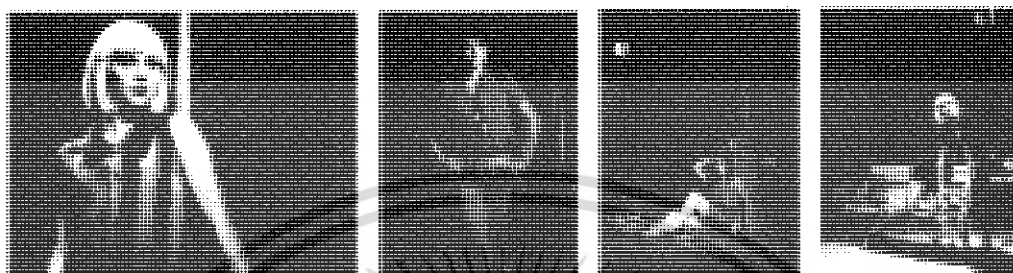

รูปที่ 76 ผลงานยังไม่ได้ทำการตกแต่งภาพ

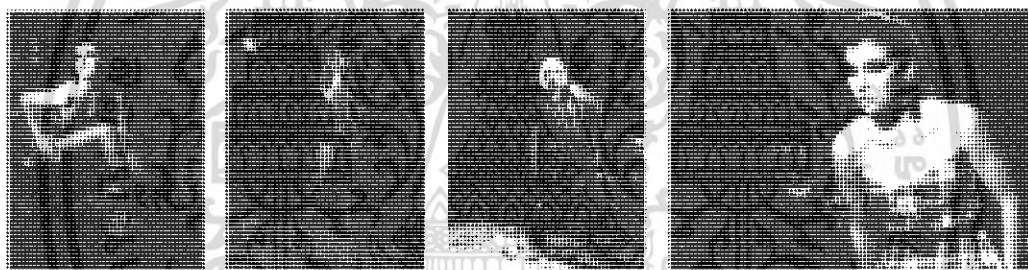
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างการจัดวางรูปภาพเพื่อนำเสนอ

รูปที่ 77 ตัวอย่างการจัดวางรูปภาพเพื่อนำเสนอ

รูปที่ 78 ตัวอย่างการจัดวางรูปภาพเพื่อนำเสนอ

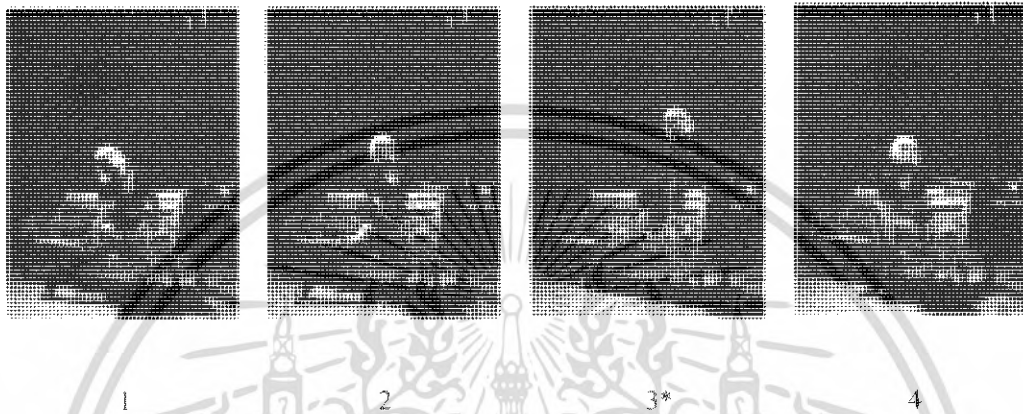

เหตุผลในการจัดวางรูปแบบภาพในลักษณะนี้ เนื่องจากการกระจายองค์ประกอบศิลป์ของรูปให้
ผสมกลมกลืนกัน เพราะขนาดของนางแบบในแต่ละรูปจะมีขนาดไม่เท่ากัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างในเกณฑ์การเลือกภาพ

รูปที่ 79 การเลือกภาพ

เกณฑ์ในการเลือกภาพ ข้าพเจ้าแบ่งลักษณะภาพเพื่อพิจารณาเป็น 2 ส่วนใหญ่ คือ
 1. องค์ประกอบ 2. ความสมบูรณ์ของท่าทางและอารมณ์ เพื่อนำเสนอสื่อคำ
 พิจารณา ตัวอย่างเช่น

รูปที่ 1 ขาดองค์ประกอบที่ดี ความสมบูรณ์ของท่าทางไม่ได้ตามที่ต้องการ

รูปที่ 2 ท่าทางและอารมณ์ยังเข้าไม่ถึง กล่าวคือ นวงแบบดูเกร็งเกินไป

รูปที่ 3 ทุกอย่างลงตัวตามที่ต้องการ กล่าวคือ องค์ประกอบมีสัดส่วนที่ลงตัว อีกทั้งยัง
 ความสมบูรณ์ของท่าทางที่เข้าถึงแนวความคิดและความต้องการของข้าพเจ้า

รูปที่ 4 องค์ประกอบดูเป็นกันก่อนมากเกินไป

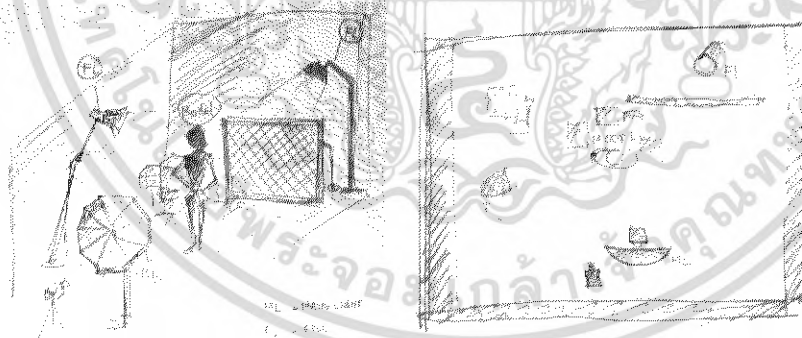
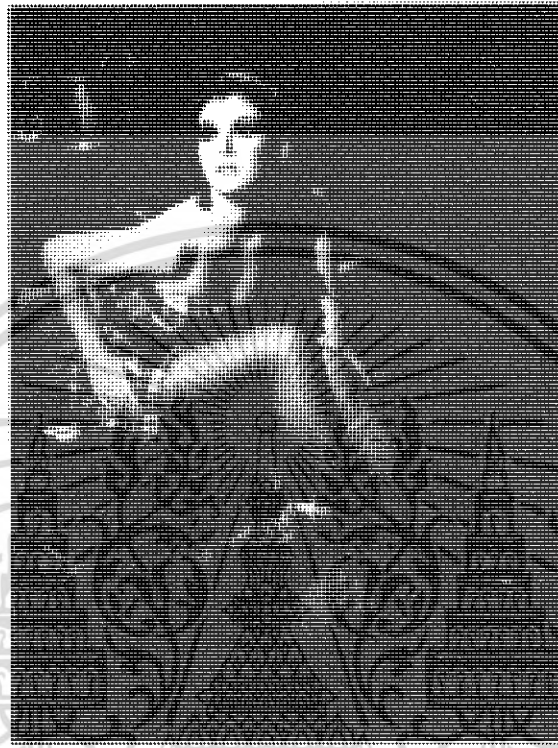
ภาพที่ข้าพเจ้าเลือกคือภาพที่ 3 เนื่องจากครบทั้งเรื่องขององค์ประกอบและสีหน้า ท่าทาง และ
 อารมณ์ที่พอดี เหมาะกับคอนเซ็ปงาน

รูปอื่นๆในส่วนของ การตัดสินใจ จะคล้ายๆกันตามนี้ และคำนึงถึงท่าทาง อารมณ์ โฟส
 เพื่อให้ภาพตรงกับคอนเซ็ป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างการจัดแสง 1

รูปที่ 80 ตัวอย่างการจัดแสง

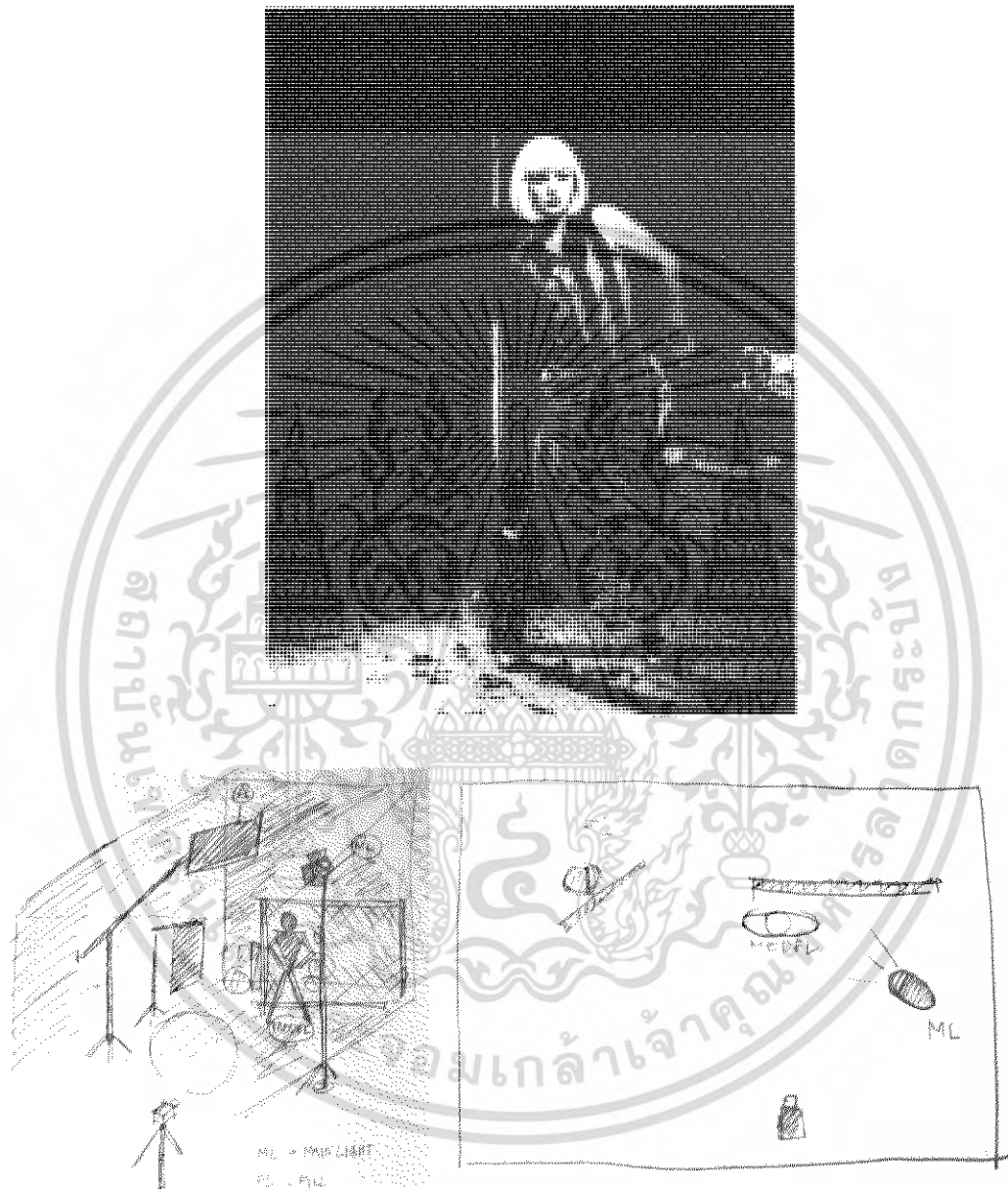

ตัวไฟใช้ pro7b ตัวหลังนางแบบใช้บานคอร์ ฟิลบางๆเล็กน้อย เพื่อเปิดรายละเอียด ตัวด้านซ้ายใช้บานคอร์เช่นกันใช้ฟิลรายละเอียดของพรอพ ส่วนด้านหน้าใช้ไฟโคมกับร่มสะท้อน กล้อง mamiya RB67 เลนส์ 90 mm.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างการจัดแสง 2

รูปที่ 81 ตัวอย่างการจัดแสง

ตัวไฟใช้ pro7b ไฟหลักด้านขวาเป็นบานดอร์ และไฟฟิลด้านซ้ายใช้บานดอร์เช่นกัน แต่บังด้วยผ้าดำเพื่อลดปริมาณแสงลง กล้องและอุปกรณ์เป็นชุดเดียวกับตัวอย่างที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างภาพที่ใช้ส่งและตกแต่งภาพแล้ว

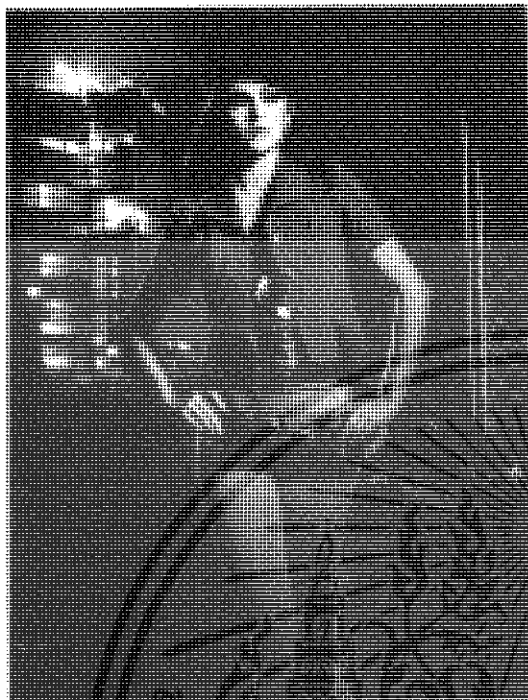
ในส่วนของงาน ขนาดของภาพคือ 12x16 นิ้ว เป็นรูปแบบของภาพชุดนำเสนอ

รูปที่ 82 ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

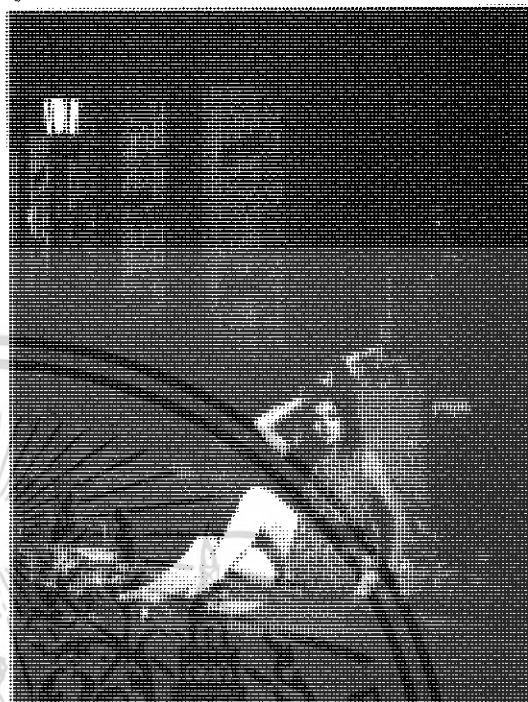

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 83 ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

รูปที่ 84 ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

รูปที่ 85 ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

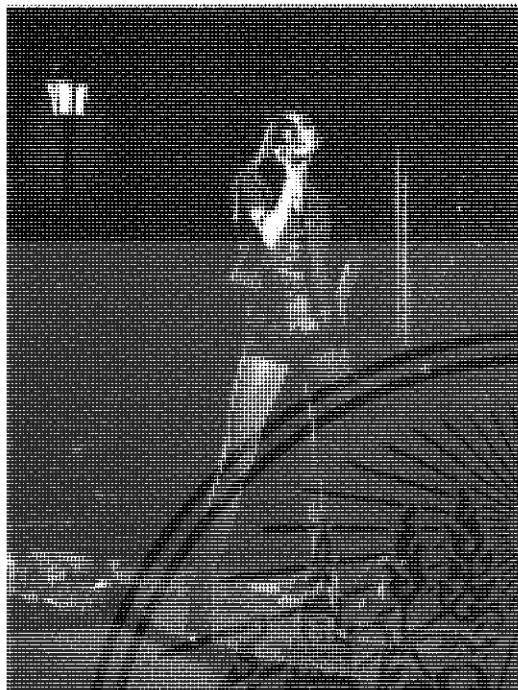

รูปที่ 86 ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 87 ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

รูปที่ 88 ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

รูปที่ 89 ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

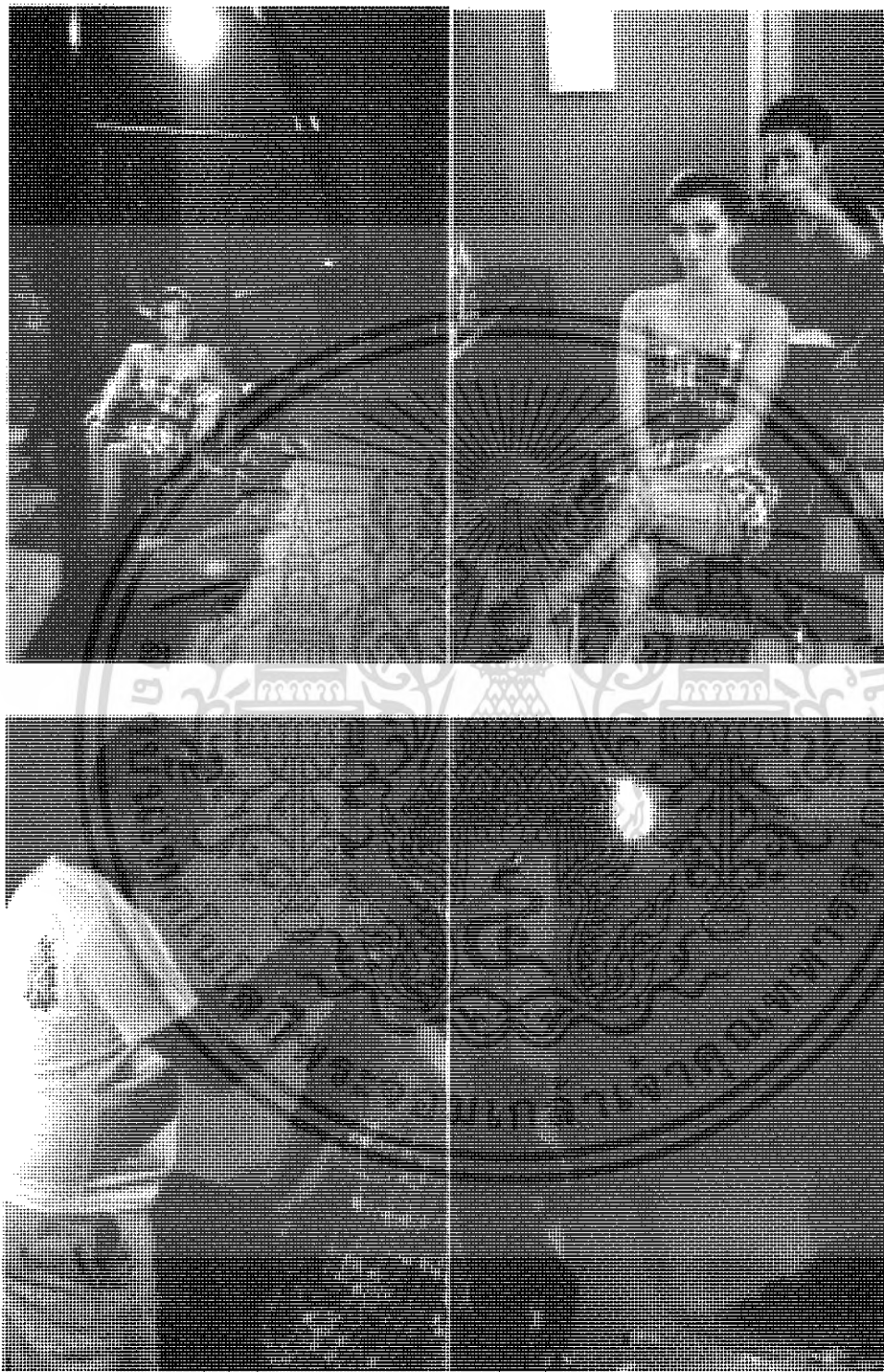
ภาพการทำงาน

รูปที่ 91 ภาพการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 92 ภาพการทำงาน

งบประมาณที่ใช้ทำงาน 35,000 บาท

พรีนในส่วนภาพแสดง 4,000 บาท และทำกรอบกระดาษ 1,200 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุป

บทสรุปการทำงาน

สถานที่ในการถ่ายภาพ : Create Image Studio

เริ่มถ่ายภาพแรกตอน 11.00 น. เสร็จ 17.00 น. การจัดแสงใช้ไฟแฟลช Pro7b ตั้งแต่ 2-3 ตัว
ตัวไฟหลักใช้ร่มสะท้อน จนถึงบานคอร์ กล้อง Mamiya RB67 พร้อมเลนส์ 90 และ 180 mm
Back-Digital H25 22 ล้านพิกเซล เรดิโอสเลฟใช้แสงแฟลช ถ่ายในสตูดิโอ เซ็ตฉาก

การตกแต่งภาพใช้วิธีการปรับคอนทราสต์ ปรับความเข้มของสี แต่งผิวให้ดูมีความเนียน
เพิ่มเกลน ซ้อนภาพ และเพิ่มความเข้มของบรรยากาศด้วยการเบริน

ในส่วนของการซ้อนภาพ

ใช้โปรแกรม Photoshop ในการซ้อน โดยใช้วิธีการซ้อนเลเยอร์ บนพื้นฐานอย่างง่าย
และใช้วิธิลบและตัดส่วนที่ไม่ต้องการทิ้งไป

รูปที่ 93 ภาพตัวอย่างการซ้อนภาพ

ภาพที่เลือก

จากหลัง

ภาพสมบูรณ์

ข้อเสนอแนะการทำงาน

ต้องวางแผนการทำงานให้พร้อม เพื่อความสะดวกในการทำงานและในภาพบางภาพที่มี
การซ้อนจากหลังเข้าไป ข้อควรระวังก็คือควรคิดเผื่อไว้ก่อนว่าจะทิ้งพื้นที่ว่างตรงไหน และดูมุม
กล้อง องศาให้ดีก่อนเพื่อความแนบเนียนของภาพที่จะออกมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทสรุปในส่วนของผลงาน

จากแนวความคิดหลักในการทำงานที่ว่า สีสันที่เป็นจุดเด่นของยุค 60 ที่กลับมาควบคุมบางสิ่งบางอย่างในสภาพแวดล้อมที่มีคนทำให้เกิดสีสันขึ้นมา ผลงานที่ออกมาโดยเสร็จสมบูรณ์ทั้งหมดนั้นค่อนข้างได้ผลเป็นที่น่าพอใจและตรงกับโจทย์ที่ข้าพเจ้าได้กำหนดไว้ในตอนต้น กล่าวคือ ทั้งเรื่องโทนสี อารมณ์ และองค์ประกอบของภาพล้วนเป็นไปตามที่ข้าพเจ้าต้องการและตั้งใจที่จะให้ออกมาในรูปแบบดังกล่าว

ในส่วนของปัญหาที่พบไม่ว่าจะเป็นฉากหลังที่ดูทึบและตันจนเกินไปนั้น โดยส่วนตัวแล้วไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เนื่องจากตามขั้นตอนการทำงานที่ข้าพเจ้าวางไว้นั้น ข้าพเจ้าได้กำหนดล่วงหน้าไว้แล้วว่าจะทำการซ้อนภาพเพื่อสร้างมิติเสริมขึ้นมาภายในงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

พรสนอง วงศ์สิงห์ทอง. บทที่ 18 สไตลิมอดส์กับสไตลียิปี่, ประวัติศาสตร์ศิลปะการแต่งกาย
พิมพ์ครั้งที่ 1, อินฟอร์มีเดีย อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล, ตุลาคม 2547

ตัวอย่างรูปภาพของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในยุค 60 “ <http://www.curbis.com> 16/12/49 ”

ตัวอย่างภาพถ่ายผลงานของ ช่างภาพ Melvin Sokolsky “ <http://www.sokolsky.com> 16/12/49 ”

Sixty style, Melvin Sokolsky - Seeking Fashion.

“ <http://photography.about.com/library/weekly/aa100900a.htm> 19/12/49 ”

Sokolsky: Ideas Trump Technical Advantage, The Interview. Thomas Dworetzky

“ <http://www.bowhaus.com/news/msokolsky.php4> 18/12/49 ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล นายกฤษณ์ วงษ์จาระ
 วัน เดือน ปีเกิด 14 มีนาคม พ.ศ. 2526
 ที่อยู่ 2/2 หมู่ 9 ถนน ลำปาง – บ้านฟ่อน ตำบลแม่ทะ อำเภอแม่ทะ
 จังหวัดลำปาง 52150
 ประวัติการศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมจาก โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย
 จังหวัดลำปาง พ.ศ.2544 และระดับปริญญาตรี ภาควิชานิเทศศิลป์
 สาขาถ่ายภาพ จบการศึกษาในปี พ.ศ.2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้